NORA ROBERTS

„O scriitoare inteligentă, de excepție."
USA Today

EDITURA MIRON

LA NOAPTE ȘI ÎNTOTDEAUNA

FROM THE HEART

by Nora Roberts

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

La noapte și întotdeauna

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura

MIRON

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-1-3

-1-

Era asfinţitul, acel straniu, aproape mistic interludiu cînd lumina şi întunericul stau într-un echilibru perfect. Peste cîteva momente, albastrul blînd avea să fie transformat de culorile învăpăiate ale amurgului. Umbrele se alungeau; păsările se linişteau.

Kasey stătea la baza scării care urca spre reşedinţa Taylor. Ridică privirea către coloanele albe, masive, şi vechile cărămizi trandafirii cu enorme suprafeţe de plexiglas. Trei nivele. Ici şi colo, printre draperiile trase se zăreau vag lumini. Casa inspira o anume demnitate bănoasă. Bani vechi, mîndrie inerentă.

Impresionant, îşi spuse ea, lăsîndu-şi din nou ochii să cutreiere în sus şi-n jos edificiul. Avea, totuşi, un anumit stil. Sub camuflajul crepusculului, casa părea aproape senină.

Ridicînd un inel mare de alamă, Kasey bătu cu el

în uşa groasă de stejar. Zgomotul reverberă bubuitor prin semiîntuneric. Zîmbi auzindu-l, apoi se întoarse să vadă tonurile sîngerii ce inundau treptat cerul. Deja, era mai mult noapte decît zi. În spatele ei, uşa se deschise. Răsucindu-se, Kasey văzu o negresă scundă, cu uniformă neagră şi şorţ alb.

„La fel ca în filme," conchise ea şi surîse iarăşi. La urma urmei, putea totuşi să fie o aventură.

– Bună.

– Bună seara, doamnă, o salută servitoarea, politicoasă, stînd în mijlocul uşii ca garda unui palat.

– Bună seara, răspunse şi Kasey, amuzată. Cred că domnul Taylor mă aşteaptă.

– Domnişoara Wyatt?

Nehotărîtă, servitoarea o studie. Nu schiţă nici un gest de a o pofti în casă.

– Cred că domnul Taylor vă aştepta mîine.

– Da, mă rog, am venit astă seară.

Continuînd să surîdă, Kasey trecu pe lîngă servitoare, intrînd în holul principal.

– Poate-ar trebui să-l anunţi că am sosit, propuse ea, întorcîndu-se să privească lung un policandru cu trei rînduri de braţe care-şi revărsa lumina pe mochetă.

Privind-o prudentă, servitoarea închise uşa.

– Dacă sînteţi amabilă să aşteptaţi aici, îi indică ea un fotoliu *Louis XVI*. Îl voi informa pe domnul Taylor despre sosirea dumneavoastră.

– Mulţumesc.

Atenţia îi fusese atrasă deja de un autoportret al lui Rembrandt. Servitoarea se îndepărtă fără zgomot.

Kasey studie Rembrandt-ul, apoi trecu la următorul tablou. Renoir. „Locul ăsta e ca un muzeu," comentă ea în gînd, continuînd să străbată agale holul şi să privească picturile ca şi cum s-ar fi aflat într-o galerie de artă. Pentru Kasey, astfel de opere de artă erau asemenea proprietății publice – de respectat, de admirat şi, mai cu seamă, de văzut. „Mă întreb dacă locuieşte într-adevăr cineva aici," reflectă ea, plimbîndu-şi degetul peste o ramă groasă, aurită.

Murmurul de voci îi captă atenția. Instinctiv, înaintă în direcția sunetului.

– E una dintre principalele autorități asupra culturii amerindiene, Jordan. Ultimul ei articol a fost extrem de lăudat. La numai douăzeci şi cinci de ani, este de-a dreptul un fenomen în cercurile antropologice.

– Sînt perfect la curent, Harry, altfel n-aş fi acceptat sugestia ta de a colabora cu mine la cartea asta.

Jordan Taylor învîrtea în cupă un *Martini* înainte de cină. Bău încet, contemplativ. Băutura era seacă, perfectă, doar cu un iz de vermut.

– Mă întreb uneori cum vom trece peste următoarele cîteva luni. Domnişoarele bătrîne de profesie mă intimidează şi nu sînt tovarăşele mele de viață favorite.

– Nu o tovarăşă de viață îți cauți, Jordan, îi aminti celălalt bărbat, culegînd măslina din propriul lui pahar. Cauți o expertă în cultura amerindiană. Asta ai căpătat.

Înghiți măslina.

– Tovarăşele de viață îți pot distrage atenția.

Cu o strîmbătură, Jordan Taylor puse jos paharul. Era neliniştit, fără a şti de ce.

– Nu prea cred că domnişoara Wyatt o să-mi distragă atenţia.

Îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor croiţi impecabil, privindu-şi prietenul cum dădea paharul pe gît.

– Mi-am format un portret compozit: păr de culoarea mîlului, strîns în jurul unei feţe osoase, ochelari cu rame groase şi lentile de trei degete, cocoţaţi pe un nas proeminent. Costume de bun-simţ, pentru a-i accentua lipsa de siluetă, şi pantofi ortopedici măsura zece.

– Măsura şase.

Amîndoi bărbaţii se întoarseră spre uşă, miraţi.

– Bună seara, domnule Taylor, salută Kasey, intrînd; traversînd încăperea, îi întinse mîna lui Jordan. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi doctorul Rhodes. Am corespondat destul de mult în ultimele cîteva săptămîni, nu-i aşa? Mă bucur să vă întîlnesc.

– Da, bine. Eu...

Sprîncenele stufoase ale lui Harry coborîră.

– Sînt Kathleen Wyatt, îi adresă ea un surîs orbitor, înainte de a reveni spre Jordan. După cum vedeţi, nu-mi strîng părul în jurul feţei. Probabil că n-ar sta strîns nici dacă aş încerca.

Şi trase de una dintre şuviţele libere care-i înconjurau chipul.

– Şi nici de culoarea mîlului nu prea e, continuă ea, mai încet, nuanţa asta e numită în general blond-cafraga. Faţa mea nu e deosebit de osoasă, deşi am într-adevăr nişte pometi destul de drăguţi. Aveţi un foc?

Căută o ţigară în poşetă, după care îl privi pe Harry Rhodes, în aşteptare. Acesta cotrobăi prin buzunare şi-şi găsi bricheta.

– Mulţumesc. Unde rămăsesem? A, da, continuă ea, înainte ca vreunul dintre cei doi să fi putut vorbi. Port într-adevăr ochelari la citit – cînd mi-i găsesc – dar mă îndoiesc că la asta v-aţi referit, nu-i aşa? Ia să vedem, ce v-aş mai putea spune? Pot să iau loc? Mă omoară picioarele.

Fără a aştepta răspunsul, alese un scaun tapiţat cu brocart auriu. Se opri un moment, scuturîndu-şi ţigara într-o scrumieră de cristal.

– Ştiţi deja ce număr port la pantofi.

Rezemîndu-se de spătar, îl privi pe Jordan Taylor drept în faţă, cu ochii ei verzi.

– Ei, domnişoară Wyatt, spuse el după un timp. Nu ştiu dacă să-mi cer scuze sau să aplaud.

– Aş prefera să beau ceva. Aveţi tequila?

Dînd din cap, Taylor se îndreptă spre bar:

– Cred că tequila, nu; merge un vermut?

– Ar fi perfect, mulţumesc.

Kasey cercetă încăperea. Era spaţioasă şi perfect pătrată, cu lambriuri de esenţă bogată şi furnituri masive de brocart. Un şemineu de marmură cu încrustaţii complicate domina un perete. În oglinda cu ramă de mahon agăţată deasupra se reflectau porţelanuri de Dresda. Covorul era gros, draperiile grele.

„Prea formal," îşi spuse ea, observînd eleganţa structurată. Ar fi preferat ca draperiile să fie trase larg sau, mai bine, scoase complet şi înlocuite cu ceva mai puţin sumbru. Probabil că sub mochetă se afla o

splendidă podea de esență tare.

– Domnișoară Wyatt, îi atrase din nou privirea Jordan asupra lui, oferindu-i paharul. Ochii li se întîlniră, cu curiozitate reciprocă, după care o mișcare în ușă le distrase atenția.

– Jordan, Millicent mi-a spus că a sosit domnișoara Wyatt, dar probabil că s-a rătăcit prin... oh.

Femeia care intrase cu pas lunecos în cameră se opri, la vederea lui Kasey.

– Dumneavoastră sînteți Kathleen Wyatt?

Cu aceeași nehotărîre pe care o manifestase și servitoarea, o măsură pe tînăra îmbrăcată în pantaloni gri și bluză de culoare albastru-păun strălucitoare.

Kasey sorbi din pahar, zîmbind.

– Da, eu sînt.

O cercetă la rîndul ei pe eleganta doamnă din înalta societate. Mama lui Jordan Taylor, Beatrice Taylor, era machiată cu multă grijă, impecabil de manierată și îmbrăcată cu mult stil. Beatrice Taylor știa cine și ce era, își spuse Kasey.

– Vă rog să mă iertați pentru confuzie, domnișoară Wyatt. Nu vă așteptam decît pe mîine.

– Mi-am organizat treburile mai repede decît mă așteptasem, răspunse Kasey, luînd încă o înghițitură. Am prins un avion care decola mai devreme.

Surîse din nou.

– Nu văd ce rost ar avea să pierdem timpul.

– Desigur, se încreți un moment fața lui Beatrice. Camera dumneavoastră e pregătită.

Se întoarse spre fiul ei:

– Am instalat-o pe domnişoara Wyatt în camera *Regency*.

– Lîngă Alison? se întrerupse Jordan din gestul de a-şi aprinde ţigara, cu o privire spre mama lui.

– Da. M-am gîndit că poate domnişoarei Wyatt i-ar face plăcere compania ei. Alison e nepoata mea, îi explică ea lui Kasey. Locuieşte la noi de cînd au murit fiul şi nora mea, acum trei ani. Pe-atunci, avea abia opt, sărăcuţa de ea.

Reveni cu atenţia la Jordan.

– Dacă mă scuzaţi, mă duc să mă ocup de bagaje.

– Bine, zise Jordan, aşezîndu-se pe canapea, după ce mama lui ieşi din încăpere. Poate ar fi cazul să discutăm puţin despre afaceri.

– Desigur.

Kasey îşi termină vermutul şi puse paharul pe masă, lîngă ea.

– Preferaţi un program strict – înţelegeţi, ore ferm stabilite? De la nouă la două, de la opt la zece? Sau doriţi să ne lăsăm duşi de val?

– De val? repetă Jordan, ridicîndu-şi privirea spre Harry.

– Înţelegeţi. Val, schiţă Kasey un gest descriptiv cu mîinile.

– A, val, dădu din cap Jordan, amuzat; categoric, nu era savanta încorsetată şi bătoasă din imaginaţia lui. Ce-ar fi să încercăm cîte puţin din amîndouă?

– Perfect. Aş dori ca mîine să parcurgem rezumatul şi să observ ceva mai bine ce intenţii aveţi. Mă puteţi anunţa asupra căror lucruri doriţi să ne concen-

trăm la început.

Kasey îl studie un moment pe Jordan, în timp ce Harry îşi mai turna un *Martini*. „Foarte atrăgător", decise ea, „într-un stil oarecum fin, la Wall Street. Păr frumos; frunte luminoasă, cu o umbră de bronz. Probabil că mai iese cînd şi cînd din muzeul ăsta, ca să-l prindă soarele," îşi mai spuse ea, deşi se îndoia că ar fi fost un mare amator de plajă. Întotdeauna îi plăcuseră ochii albaştri la bărbaţi, iar ai lui Jordan aveau o nuanţă foarte închisă. Şi, îşi mai spuse ea, erau foarte şireţi. Chip slab. Oase solide. Se întrebă dacă avea cumva puţin sînge de Cheyenne în vene. Structura craniului era extrem de asemănătoare. Hainele şi manierele sofisticate erau descumpănite de o anume senzualitate în jurul gurii. Îi plăcea contrastul. Era clădit ca un jucător de tenis, meditä ea. Umeri laţi, talie suplă, mîini puternice. Se vedea clar că apela la un croitor exclusiv şi conservator. Mare păcat, îşi spuse Kasey din nou.

„Dar ia seama," se temperă ea, „aici e mai mult decît se vede cu ochiul liber." Avea senzaţia că sub sofisticarea rece se ascundea un temperament inflamabil. Ştia, din lectura cărţilor lui, că era inteligent. Singurul defect pe care i-l găsise operei sale consta într-o anume răceală.

– Sînt sigură că vom colabora foarte bine, domnule Taylor, îi spuse ea. Abia aştept să începem. Sînteţi un scriitor foarte bun.

– Vă mulţumesc.

– Nu-mi mulţumiţi, n-am avut nici o contribuţie,

zîmbi Kasey.

Buzele lui Jordan se arcuiră într-un răspuns instinctiv, în timp ce se întreba în ce s-o fi băgat.

– Mă bucur foarte mult să am ocazia de a vă ajuta în munca de documentare, continuă ea. Cred că de fapt dumneavoastră ar trebui să vă mulţumesc, domnule doctor Rhodes, pentru că i-aţi propus numele meu.

Privirea ei se abătu spre Harry, întîlnindu-i ochii.

– Păi, ştiţi, acreditările dumneavoastră... au fost impecabile, se bîlbîi Harry, încercînd să stabilească legătura între Kathleen Wyatt cea ale cărei articole le citise şi sfîrleaza zveltă, cu păr buclat, care-i zîmbea. Aţi absolvit *magna cum laudae* la Universitatea *Maryland?*

– Întocmai. Am terminat antropologia la *Maryland*, apoi mi-am luat masterul la *Columbia*. Am lucrat cu domnul doctor Spalding în expediţia dumnealui din Colorado. Cred că articolul scris pe acel subiect a atras atenţia dumneavoastră.

– Scuzaţi-mă, domnule, interveni servitoarea negresă, din uşă. Bagajele domnişoarei Wyatt au fost duse în camera dumneaei. Doamna Taylor a sugerat că poate ar dori să se odihnească puţin înainte de cină.

– Voi sări peste cină, mulţumesc, i se adresă Kasey direct servitoarei, revenind apoi spre doctorul Rhodes. Am să urc, totuşi. Voiajele mă obosesc. Bună seara, domnule doctor Rhodes. Cred că ne vom vedea destul de des, în următoarele cîteva luni. Ne revedem mîine

dimineață, domnule Taylor.

Şi ieşi la fel cum intrase, lăsîndu-i pe amîndoi cu privirile după ea.

– Ei, Harry...

Lui Jordan i se părea că aproape putea simți camera liniştindu-se la loc.

– Ce spuneai adineauri despre distragerea atenției?

După ce o urmă pe servitoare la etaj, Kasey se opri în uşa camerei. Rozuri şi auriuri pale dominau concepția coloristică. Perdele trandafirii pe pereți albi ca stridia; perne aurii şi roz decorau fotoliile *Regency* cu încrustații ornamentale. Văzu o măsuță de toaletă cu tăblie aurie şi un alcov tapițat cu pluş de un trandafiriu mai închis. Patul era enorm, cu baldachin, perdele şi cuvertură de satin.

– Doamne sfinte! murmură ea, trecînd pragul.

– Poftim, domnişoară?

Se întoarse spre servitoare, cu un zîmbet:

– Nimic. Grozavă cameră.

– Baia e pe-acolo, domnişoară Wyatt. Doriți să v-o pregătesc?

– Să-mi pregă... nu, rîse ea stingherită, neputîndu-se stăpîni. Nu, mulțumesc... Millicent, aşa e?

– Da, domnişoară. Prea bine, domnişoară. Dacă aveți nevoie de ceva, formați 9 la telefonul interior.

Millicent se strecură tăcută pe uşă, închizînd-o cu grijă în urma ei.

Lăsîndu-şi poşeta pe pat, Kasey începu să exploreze odaia.

După părerea ei, era întru totul prea roz şi prea

imaculată. Se hotărî să ignore acest lucru, petrecînd cît mai puțin timp posibil între pereții ei. În plus, era prea obosită, după atîtea avioane şi taxiuri, ca să-i mai pese unde dormea acum. Începu să-şi caute cămaşa de noapte pe care se părea că Millicent o vîrîse într-un birou.

– Intră, răspunse ea, cînd se auzi o bătaie în uşă.

Continuă să scotocească prin lenjeria împăturită cu grijă. Ridică ochii spre oglindă.

– Bună. Probabil că tu eşti Alison.

Văzu o fetiță înaltă şi subțire, într-o rochie scumpă, croită simplu. Părul lung şi blond îi era pieptănat cu grijă şi legat la spate într-o bentiță. Avea ochii mari şi negri, dar expresia lor nu era nici fericită, nici tristă. Kasey simți un freamăt de milă.

– Bună seara, domnişoară Wyatt, sparse Alison tăcerea, fără însă a se îndepărta de prag. Mă gîndeam să mă prezint, de vreme ce în următoarele cîteva luni vom folosi aceeaşi baie.

– Bună idee; se răsuci Kasey din dreptul oglinzii, privind-o pe Alison direct în față. Deşi presupun că oricum am fi dat nas în nas la duş, nu peste mult timp.

– Dacă aveți anumite preferințe pentru orele de baie, domnişoară Wyatt, aş fi încîntată să vi le respect.

Kasey se apropie de pat, pentru a-şi lăsa acolo cămaşa de noapte.

– Nu fac nazuri. Am mai împărțit şi altă dată băile.

Se aşeză uşurel pe marginea patului, privind cu îndoială baldachinul.

– Voi încerca să nu-ți stau în drum, dimineața. Te

duci la şcoală, bănuiesc.

– Da, anul ăsta urmez cursurile. Anul trecut am avut un preparator. Sînt foarte stresată.

– Aşa? înalţă Kasey sprîncenele, chinuindu-se să zîmbească. Eu, una, sînt moleşită rău.

Alison se încruntă. Neputîndu-se hotărî dacă să înainteze sau să se retragă, ezita în uşă.

Kasey îi observă nesiguranţa, manierele antrenate cu strictețe, mîinile împreunate cuminte pe talia rochiei scumpe. Îşi aminti că fetiţa avea doar unsprezece ani.

– Ia spune-mi Alison, pe-aici cum te distrezi?

– Să mă distrez? făcu Alison un pas, fascinată.

– Da, cum te distrezi? Doar nu poţi sta tot timpul la şcoală.

Îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr rebelă.

– Şi nici eu, categoric, nu voi lucra douăzeci şi patru de ore pe zi.

– Avem un teren de tenis, se apropie Alison şi mai mult. Şi piscina, desigur.

Kasey dădu din cap.

– Îmi place să înot, spuse ea, înainte ca Alison să fi putut comenta. Dar la tenis nu mă pricep. Joci?

– Da, eu...

– Excelent. Poate îmi dai şi mie cîteva lecţii.

Ochii ei cutreierară din nou odaia.

– Spune-mi, camera ta e roz?

Alison o privi un moment, încercînd să înţeleagă schimbarea de subiect.

– Nu, e decorată în albastru şi verde.

– Bună formulă, făcu Kasey o mutră spre draperii.

Odată, cînd aveam cincisprezece ani, mi-am zugrăvit camera în purpuriu. Două luni am avut coşmaruri.

Surprinse ochii care nu clipeau ai lui Alison.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu arătaţi ca o antropoloagă, izbucni fata, după care i se tăie respiraţia, speriată de propria-i nepolitețe.

– Nu? îşi înălţă Kasey sprîncenele, cu gîndul la Jordan. De ce?

– Sînteţi drăguţă, murmură Alison, roşind.

– Aşa crezi tu?

Kasey se ridică să se privească în oglindă. Îşi îngustă ochii.

– Uneori, şi mie mi se pare, dar de cele mai multe ori găsesc că am nasul prea mic.

Alison îi privea lung imaginea reflectată. Cînd ochii li se întîlniră în oglindă, ai lui Kasey se luminară într-un zîmbet. Era un surîs lent, cald şi atotcuprinzător. Buzele lui Alison, atît de asemănătoare cu ale unchiului ei, se arcuiră într-un răspuns involuntar.

– Acum trebuie să cobor la cină, se retrase ea spre uşă, parcă neîndurîndu-se să se despartă de zîmbetul acela. Noapte bună, domnişoară Wyatt.

– Noapte bună, Alison.

Întorcîndu-se, cînd uşa se închise, Kasey oftă. „Interesant grup," medită ea. Gîndurile îi reveniră la Jordan. „Foarte interesant."

Se duse şi-şi luă iarăşi cămaşa de noapte, după care şi-o trecu alene printre mîini. „Şi unde," se întrebă, „e locul lui Kasey Wyatt printre toţi ăştia?" Cu un

oftat, se aşează în fotoliu. Conversaţia dintre Jordan şi doctorul Rhodes, pe care o surprinsese, fusese mai mult amuzantă decît supărătoare. Dar totuşi... Kasey reluă în minte descrierea pe care i-o făcuse Jordan.

„Tipic," hotărî ea. „Concepţia tipică a unui necunoscător despre un om de ştiinţă care întîmplător este femeie." Kasey era pe deplin conştientă că îl neliniştise pe Harry Rhodes. Un zîmbet îi arcui gura. Bănuia că avea să-l placă. Era un om cumpătat şi pretenţios, şi, reflectă ea, probabil foarte dulce. Cu Beatrice Taylor, însă, altfel stăteau lucrurile. Kasey se întinse în fotoliu, impunîndu-şi să se relaxeze. Între ea şi femeia cea vîrstnică nu exista nici o punte de legătură, dar, îşi spuse, cu un dram de noroc, nici animozităţi n-aveau să apară. Cît despre fetiţă...

Kasey închise ochii, începînd să-şi descheie bluza. Alison. Matură pentru vîrsta ei – poate chiar prea matură. Kasey ştia ce însemna să-ţi pierzi părinţii în copilărie. Se creau sentimente de derută, trădare, vinovăţie. Greu de înfruntat, pentru un om atît de tînăr. „Cine i-o fi ţinînd acum loc de mamă? Beatrice?" Clătină din cap. Cumva, nu şi-o putea închipui pe eleganta matroană făcînd pe mama unei fete de unsprezece ani. Avea grijă ca Alison să fie bine îmbrăcată, sănătos hrănită şi excelent de manierată. Kasey simţi un al doilea fior de milă.

Şi apoi, Jordan. Cu un nou oftat, se săltă atîta cît să-şi scoată bluza şi pantofii. Nu era un om de care să te poţi apropia prea uşor. Kasey nici nu era sigură că o dorea.

Ridicîndu-se în picioare, îşi descheie pantalonii şi porni spre baie. Ceea ce dorea era să-şi folosească studiile sau experienţa pentru cartea lui. Voia să vadă informaţiile pe care i le dădea întrebuinţate în cel mai bun mod posibil. Ceea ce voia ea, îşi spuse, dînd drumul apei calde cu toată presiunea, era o baie. Orele de zbor cu avionul, precedate de o săptămînă de conferinţe la New York, o extenuaseră la maximum. Gîndul la Jordan Taylor mai avea pur şi simplu de aşteptat.

„Ziua de mîine," îşi spuse ea, cufundîndu-se în cadă, „va sosi destul de curînd."

-2-

Soarele strălucea pe suprafața piscinei în care Jordan își termina cea de-a zecea lungime de bazin. Tăia apa cu mișcări puternice și sigure. Cînd înota, nu gîndea, ci doar își lăsa trupul să se miște de la sine. Ca romancier, avea mult prea des mintea plină de personaje și locuri. Și de cuvinte. Începea ziua limpezindu-și-o cu o activitate fizică.

În dimineața aceea, îi invadase creierul un nou personaj. Kathleen Wyatt. O găsise fascinantă. Nu era deloc sigur că voia să fie fascinat de o colaboratoare. Munca lui avea mare importanță pentru el, iar romanul la care lucra actualmente putea fi cel mai important din cariera sa. Bănuia că poate ar fi fost mai bine dacă domnișoara Wyatt s-ar fi situat mai aproape de femeia din imaginația lui. Concretă era mult prea neliniștitoare.

Cînd ajunse la marginea piscinei şi dădu să se întoarcă pentru încă o lungime, o mişcare îi atrase atenţia. Jordan ridică ochii, pentru a vedea vag o faţă înconjurată de bucle aurii-roşcate.

– Bună.

Ştergîndu-şi apa de pe ochi, Jordan şi-i mijì în lumina soarelui. Îşi fixă privirea asupra colaboratoarei sale.

Kasey stătea aşezată turceşte pe marginea bazinului. Blugii tăiaţi şi tricoul lăsau să i se vadă pielea încă palidă, după luna octombrie petrecută la New York. Îi zîmbi, cu ochii strălucind amuzaţi. Mult prea neliniştitoare, cugetă el din nou.

– Bună dimineaţa, domnişoară Wyatt. Te-ai sculat devreme.

– Cred că nu m-am adaptat la schimbarea de fus orar.

Vocea ei, îşi dădu Jordan seama dintr-o dată, nu era din Est, ci avea un slab accent sudist.

– Am tras o fugă.

– O fugă? repetă el, smuls din gîndurile la localizarea accentului.

– Da, fac jogging.

Kasey înălţă capul, studiind cerul senin.

– De fapt, alergam încă dinainte de a fi intrat în modă. Chiar dacă mă nemulţumeşte că acum fac parte dintr-o gloată, nu mă mai pot opri. Dumneata înoţi în fiecare dimineaţă?

– Ori de cîte ori pot.

– Eventual am s-o încerc pe asta în schimb. Înotul solicită mai mulţi muşchi şi nu transpiri.

– Eu nu m-am gîndit niciodată la el exact aşa.

Se săltă afară din apă şi întinse mîna după un prosop.

Kasey îl privi în timp ce se ştergea vioi pe cap. Trupul lui, sclipind de umezeală, era suplu, dur şi bronzat. Pe braţe şi pe umeri îi palpitau muşchii ca nişte odgoane. Părul de pe piept era blond, la fel ca şuviţele mai deschise de pe cap, decolorate din cauza soarelui. Slipul îi stătea strîns pe şolduri. Kasey descoperi că nu se înşelase în privinţa trupului atletic din costumul conservator. Simţi un fior de dorinţă, dar nu-l luă în seamă. Acela nu era bărbatul cu care să se încurce, şi nu era nici momentul potrivit.

– Se vede clar că înotul te ţine în formă, observă ea.

Jordan se opri un moment.

– Mulţumesc, domnişoară Wyatt.

Îşi scutură capul şi luă un halat flauşat.

Kasey se ridică dintr-o singură mişcare, iute şi fluidă. Capul îi ajungea pînă la bărbia lui.

– Ai dori să începem după micul dejun? Dacă ai altceva de făcut, îţi pot parcurge şi singură schiţele şi însemnările.

– Nu, aş dori foarte mult să începem. Ideea de a-ţi sonda creierul mă intrigă tot mai mult cu fiecare moment.

– Serios? fulgeră pe faţa ei un surîs. Sper că nu vei fi dezamăgit, Jordan. De-acum încolo, am să te numesc Jordan. Tot acolo am fi ajuns, mai devreme sau mai tîrziu.

Taylor încuviinţă din cap.

– Pot să-ţi spun Kathleen?

– În nici un caz, zîmbi ea ironică. Nimeni nu-mi spune aşa.

Îi trebui un moment ca să înţeleagă.

– Atunci, Kasey.

O privi din nou în felul acela profund şi iscoditor, care o cam deconcerta. Jordan îi văzu o umbră trecînd fugară prin ochi.

– Putem merge la masă? întrebă ea; conchisese că ar fi fost mai simplu să treacă la subiecte practice. Sînt nemîncată de cîteva ore.

Kasey şi Jordan s-au închis în cabinet imediat după micul dejun. Încăperea era mare, cu rafturi pline de cărţi pe pereţi. Mirosul de piele veche şi lac nou se combina cu cel de tutun. Kasey îl prefera celui din alte părţi ale casei pe care le vizitase. Aici, putea zări semne ale producţiei, deşi era o producţie scrupulos organizată. Nu existau hîrtii împrăştiate, nici teancuri de cărţi stivuite precar.

Punîndu-şi pe nas ochelarii mari, cu rame de culoare închisă, Kasey se aşeză lîngă fereastră, citind însemnările lui Jordan. Avea picioarele goale, iar pe unul şi-l legăna alene prin aer, în timp ce parcurgea paginile.

Nu era frumoasă, conchise Jordan. Nu în sensul clasic al cuvîntului, cel puţin. Faţa ei, însă, reţinea atenţia. Cînd surîdea, părea să se lumineze pe dinăuntru. Ochii parcă ascundeau cine ştie ce glumă personală. Era înaltă şi clădită băieţeşte, cu şolduri înguste şi picioare lungi.

Un bărbat, îşi spuse el, ar fi găsit mai degrabă unghiuri decît curbe, cînd i se strecura în pat. Se încruntă, nemulţumit de direcţia în care i-o apucaseră gîndurile.

Mişcările ei aveau ceva de mînz – o emoţie şi o vibraţie care-i străbăteau şi conversaţia. Acum, parcă ar fi întrerupt curentul. Tăcea. Avea trăsăturile liniştite. Singura ei mişcare era balansul neglijent al piciorului desculţ.

Kasey era pe deplin conştientă că Jordan o studia.

– Ai aici o fascinantă povestire în lucru, spuse ea, spărgînd tăcerea şi neaşteptata vibraţie de tensiune sexuală care începuse să se instaleze între ei.

– Mulţumesc, zise Jordan, arcuindu-şi o sprînceană. Simţise şi el tensiunea şi era la fel de precaut ca ea.

Strîngîndu-şi picioarele, Kasey luă o ţigară. O ţinu absentă între degete, continuînd să-l privească în ochi.

– S-ar părea că scrii mai mult despre indienii din cîmpii. Par să reprezinte cea mai tipică imagine a indianului american în ochii noştri, deşi sînt cei mai atipici dintre toţi.

– Aşa? se ridică Jordan să-i aprindă ţigara pe care continua s-o ţină în mînă. Las în seama ta lămurirea confuziei şi prezentarea unei imagini corecte.

– Ai putea face acelaşi lucru cu cîteva cărţi de referinţă bine alese, preciză Kasey rezemîndu-se de spătar. De ce ai nevoie de mine?

Lăsîndu-se pe spate, Jordan îi aruncă o privire analitică. Ochii lui o parcurseră lent, complet. Avea intenţia calculată de a o deconcerta.

– Şi nici aşa ceva nu era nevoie să ceri tocmai de la New York, comentă sec Kasey. La mine n-ai să vezi bujori feciorelnici, Jordan.

Zîmbi, privindu-i buzele cum se arcuiau în semn de răspuns.

– Uite ce e, spuse ea, pradă unui impuls. Îţi voi satisface curiozitatea, după care mi-o poţi potoli şi tu pe a mea. Sînt antropoloagă profesionistă, nu fecioară profesionistă. Acum, ce anume, exact, vrei de la mine, referitor la actualul tău roman?

– Întotdeauna eşti atît de francă?

– Nu întotdeauna, răspunse ea, evaziv; ar fi fost imprudent să devină prea sinceră cu el. Acum, în legătură cu cartea.

– Fapte; detalii despre tradiţii, îmbrăcăminte, viaţa la sat; cînd, unde şi cum.

Se opri şi-şi aprinse un trabuc subţire, după care o privi pe Kasey printr-o perdea de fum.

– Astea sînt lucruri pe care le pot obţine din cărţile de referinţă. Dar vreau mai mult. Vreau *de ce*-urile.

Kasey strivi ţigara pe care i-o aprinsese el. Jordan observă că nu trăsese decît două fumuri şi pe acelea fără să se îndemne. Avea în ea mai mulţi nervi decît lăsase să se vadă.

– Vrei să-ţi ofer teorii despre motivele pentru care o cultură s– a dezvoltat într-un anumit mod şi de ce a supravieţuit sau a sucombat în faţa presiunilor exterioare.

– Exact.

Cu conflictul pe care îl construia şi atmosfera potrivită, putea să iasă o carte minunată, îşi spuse Kasey.

– O.K., zise ea deodată; fulgerîndu-l cu un zîmbet, îşi coborî ochii spre ai lui. Îţi voi face o prezentare generală. Amănuntele concrete le putem identifica din mers.

Peste trei ore, Jordan stătea la fereastră, privind spre piscină. Kasey înota de una singură. Purta un costum dintr-o bucată, mulat pe trup. O privi cufundîndu-se şi plutind peste mozaicul de pe fund.

Înota, constată el, la fel cum le făcea pe toate celelalte – cu izbucniri repezi de energie; intercalate printre momente de calm. Era o alergătoare de sprinturi, nu de cursă lungă.

Kasey ieşi la suprafaţă, se răsuci pe spate, apoi începu să facă pluta. Se gîndea la Jordan Taylor, în timp ce privea cîteva scame de nori albi ce străbăteau cerul. „E inteligent, conservator, realizat. Incredibil de sexy. De ce mă îngrijorează toate astea?" Îşi îngustă ochii în soare, lăsîndu-şi gîndurile şi trupul în voia valurilor. „Ar trebui să fiu foarte mîndră că m-a chemat să lucrez cu el. Am fost. Probabil casa e pricina," decise ea, închizînd complet ochii. „N-are nici un fir de praf înăuntru. Cum pot unii să trăiască fără praf? Probabil că aparţine vreunui club local foarte exclusivist. Presupun că are în viaţa lui cîteva femei de înaltă clasă." Kasey se mustră pe ea însăşi şi reveni cu faţa în jos.

„Precis are bărbaţi în viaţa ei," medita Jordan. „Alţi oameni de ştiinţă, profesori, poate vreun artist, doi, în chinurile creaţiei." Se dojeni singur şi plecă de la fereastră.

Kasey ieşi din bazin, scuturîndu-şi apa din păr.

„Ei," îşi zise ea, privind spre un şezlong, „dacă mi-e sortit să trăiesc un timp în bogăţie, pot foarte bine să profit." Se trînti în şezlong, lăsînd soarele să-i alunge înfrigurarea pielii umede. Ar fi fost cîte ceva de spus, despre toate acelea. Piscină personală, teren de tenis privat. Îşi lăsă privirea să parcurgă enorma întindere de iarbă mărginită de garduri vii, bogate, şi de un zid de piatră. Strîmbă din nas. „De discreţie avem parte. Mă întreb cît de des iese de-aici." Mintea i se îndreptă din nou spre Jordan. Cu un oftat, Kasey acceptă faptul că, probabil, avea să-i invadeze în continuare gîndurile. Închizînd ochii, se lăsă în voia decalajului de fus orar şi adormi.

– Poţi să te coci, aici.

Kasey deschise încet ochii, încercînd să şi-i limpezească.

– Bună, îi răspunse ea lui Jordan, cu un zîmbet somnoros.

– Ai tenul foarte deschis. Te poţi arde uşor.

Simţi unda de nemulţumire din glasul lui şi îl studie.

– Ai dreptate, cred.

Îşi încercă pielea, apăsîndu-şi umărul cu un deget.

– Nu încă.

Apoi, îl privi drept în ochi:

– S-a întîmplat ceva?

– Nu.

Nu voia să recunoască, nici măcar faţă de el însuşi, că-i fusese greu să se concentreze la lucru, ştiind că ea era acolo, în apropierea ferestrei lui.

– Mîine, voi fi mai în formă, îi spuse Kasey, crezînd

că poate era iritat de faptul că-i acordase doar cîteva ore. Avioanele mă obosesc. Probabil din cauza altitudinii.

Părul aproape i se uscase, şi-şi trecu o mînă prin el, absentă. Lumina soarelui îl făcea să arate aproape arămiu.

– Ai nevoie de mine?

Jordan o privi gînditor.

– Da, cred că da.

Kasey percepu dublul înţeles şi găsi mai înţelept să se ridice în picioare.

– Bănuiesc că nu ne referim la acelaşi lucru, zîmbi, păstrînd însă distanţa.

Jordan făcu un pas către ea, spre surprinderea amîndurora. Pradă unui impuls, întinse mîna să-i atingă părul.

– Eşti o femeie foarte atrăgătoare.

– Şi tu eşti un bărbat atrăgător, replică ea încet. Şi vom lucra aproape unul de altul, un timp. Nu cred c-ar trebui... să complicăm situaţia. Nu fac pe sfioasa, Jordan. Sînt practică. Doresc foarte tare să văd cartea asta terminată. Ar putea însemna la fel de mult pentru mine, ca şi pentru tine.

– Vom face dragoste, mai devreme sau mai tîrziu, să ştii.

– A, zău? zise Kasey înclinîndu-şi capul.

– Da, zău.

Şi, răsucindu-se pe călcîie, o lăsă singură lîngă piscină.

„Ca să vezi," îşi propti ea mîinile în şolduri. „Chiar aşa? Cred că întotdeauna reuşeşte să-şi facă poftele."

Se întinse la loc în şezlong. Totuşi, siguranţa lui o irita. Kasey îi admira francheţea. Putea să se dispenseze de eleganţa şi manierele şlefuite cînd avea chef. Era posibil să fie un om mai dificil decît prevăzuse.

Ar fi fost o prostie să nege faptul că era atrasă de el şi la fel de necugetată ca să se lase pradă atracţiei. Kasey se încruntă, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Ce avea Kathleen Wyatt în comun cu Jordan Taylor? Nimic. Nu voia, nu putea să se asocieze emoţional sau fizic cu un bărbat, dacă nu avea o bază fermă. Atracţia nu era de ajuns, cum nu era de ajuns nici respectul. Exista şi o nevoie de afecţiune, de prietenie. Kasey nu era sigură că se putea împrieteni cu Jordan Taylor. Timpul avea să-şi spună cuvîntul, îşi zise ea, rezemîndu-se iarăşi în şezlong. Apoi, îi atrase atenţia o mişcare.

Uitîndu-se, Kasey zîmbi şi ridică mîna în semn de salut. Alison păru să ezite un moment, apoi se apropie de ea.

– Bună, Alison. Aí venit de la şcoală?

– Da, tocmai am ajuns acasă.

– Eu trag chiulul, zise Kasey rezemîndu-se iarăşi de perne. Ai chiulit vreodată?

Alison făcu o mutră îngrozită.

– Nu, bineînţeles că nu.

– Mare păcat, poate fi distractiv.

„Ce fetiţă dulce," îşi spuse Kasey, „şi mult prea însingurată." Îi adresă un zîmbet amical:

– Ce studiezi?

– Poeţii americani.

– Ai vreunul favorit?

– Îmi place Robert Frost.

– Şi mie mi-a plăcut întotdeauna Frost, surîse Kasey, în timp ce versurile îi reveneau în minte. Poeziile lui mi-au amintit întotdeauna de bunicul meu.

– De bunicul dumneavoastră?

– E medic, într-o zonă izolată din vestul Virginiei. Munţi albaştri, păduri, rîuri. Ultima oară cînd am fost acasă, încă mai făcea vizite la domiciliu.

„O să le facă şi cînd va avea o sută de ani" îşi spuse ea, dintr– o dată făcîndu-i-se un dor cumplit de el. Trecuse prea mult timp de cînd nu mai fusese acasă.

– E un om incredibil – înalt şi solid, cu păr alb şi glas puternic, tunător. Şi mîini foarte blînde.

– Mi-ar plăcea şi mie să am un bunic, murmură Alison, încercînd să şi-l imagineze. Îl vedeaţi adesea, în copilărie?

– Zilnic.

Kasey îi simţise nostalgia. Întinse mîna să atingă părul lui Alison.

– Părinţii mei au murit cînd aveam opt ani. El m-a crescut.

Ochii fetei deveniseră foarte sclipitori.

– V-a fost dor de ei?

– Uneori, mai mi-e şi-acum.

„Încă mai suferă," îşi spuse Kasey. „Mă întreb dacă vreunul din cei de-aici o ştie."

– Pentru mine, vor rămîne întotdeauna tineri şi fericiţi împreună. Mi-e mai uşor aşa.

– Le plăcea să rîdă, murmură Alison. Îmi amintesc cum rîdeau.

– E o amintire frumoasă. O vei păstra toată viața.

„Aici nu se rîde destul," înțelese Kasey, simțind un fulger scurt de furie împotriva lui Jordan. „Nici pe departe."

– Alison, îi întrerupse ea firul gîndurilor. Sînt convinsă că te îmbraci special pentru cină.

– Da, doamnă.

– Te rog, zîmbi Kasey, clătinînd din cap. Nu-mi mai spune aşa. Mă faci să mă simt bătrînă de un milion de ani. Zi-mi Kasey.

– Bunica n-ar aproba să mă adresez unei persoane adulte pe numele mic.

– Oricum, spune-mi Kasey şi rezolv eu cu bunica ta, dacă e necesar. Ce-ar fi să vii cu mine şi să mă ajuți să-mi găsesc ceva de îmbrăcat? Nu vreau să dezonorez numele familiei Taylor.

Alison o privi lung:

– Vreți să vă ajut să alegeți o rochie?

– Probabil că te pricepi mai bine decît mine, zîmbi Kasey şi o luă de braț.

Peste cîteva ore, Kasey se afla în uşa salonului, observîndu-i pe cei dinăuntru.

Beatrice Taylor stătea în fotoliul de brocart auriu. Purta mătăsuri negre şi diamante. La gît şi în urechi îi sclipeau pietre prețioase. Alison era la pian, repetînd conştiincioasă o selecție din Brahms. Jordan, la bar, pregătea un rînd de *Martini*–uri pentru aperitiv.

Ora familiei. Kasey se strîmbă. Îşi amintea de cinele pe care le luase împreună cu bunicul ei – rîsetele, discuțiile în contradictoriu. Se gîndi la mesele zgomo-

toase de la colegiu, cu conversații acoperind toată gama subiectelor, de la cele intelectuale pînă la cele mai bizare. Şi mîncărurile adeseori necomestibile, cu felurite ocazii... Oare banii îi constipau aşa? se întrebă ea. Sau era preferința lor?

Aşteptă pînă cînd Alison se chinui cu ultimele note, înainte de a intra în cameră.

– Bună. Ştiți, prin casa asta, ai putea hoinări zile întregi, fără să întîlneşti un suflet de om.

– Domnişoară Wyatt, nu trebuia decît să sunați după cineva din personal. Ați fi fost îndrumată spre salon.

– A, nu face nimic. Am ajuns în fine. Sper că n-am întîrziat.

– Deloc, răspunse Jordan. Tocmai începusem să fac nişte cocktail-uri. Ce zici de-un *Martini?* Sau poate-mi spui cum preferi tequila asta?

– Ai făcut rost? i se alătură ea, zîmbitoare. Foarte drăguț din partea ta. Pot să mi-o pregătesc singură?

Luă sticla de la Jordan.

– Fii atent. Îți voi încredința un secret vechi, păzit cu strășnicie.

– Bunicul lui Kasey este medic, anunță deodată Alison.

Beatrice îşi abătu atenția dinspre perechea de la bar, către nepoata ei.

– Cine e Kasey, dragă? întrebă ea, pe un ton cam nemulțumit. Una dintre prietenele tale de la şcoală?

Kasey aruncă o privire spre Alison, pentru a o vedea roşind.

– Eu sînt Kasey, doamnă Taylor, răspunse ea cu dezinvoltură. Trebuie să storci bine lămîia, îi spuse

apoi lui Jordan, făcînd o demonstraţie. I-am cerut lui Alison să mă tutuiască, doamnă Taylor. Bei şi tu una, Jordan?

Turnă în două pahare, fără a-i aştepta răspunsul. Surîzîndu-i lui Beatrice, sorbi, apoi reveni spre Jordan:

– Ce părere ai? Te unge pe beregată, nu?

Jordan luă o înghiţitură, privind-o.

– Delicioasă, murmură el. Şi imprevizibilă.

Kasey rîse încet, ştiind că se referea la ea, nu la tequila.

Jordan se pomeni din nou nevoit să-şi stăpînească dorinţa de a-i atinge părul.

– Nu-ţi place să ştii încotro ţi se îndreaptă viaţa?

– O, Doamne fereşte, nu! răspunse ea imediat. Prefer surprizele. Ţie nu-ţi plac surprizele, Jordan?

– Nu-s deloc sigur, murmură el; atinse paharul ei cu al lui. Atunci, în cinstea neprevăzutului. Deocamdată.

Kasey nu era deloc sigură ce anume încuviinţa, dar ridică paharul.

– Deocamdată, repetă ea.

În zilele următoare, Jordan se resemnă să lucreze serios cu Kasey. Harry avusese dreptate într-o privinţă: era o expertă indiscutabilă în domeniu. Şi mai era şi neliniştitoare. Emana o sexualitate vibrantă, fără a face nimic ca s-o accenueze. Rareori îmbrăca altceva decît cele mai sportive haine şi aproape niciodată nu se deranja nici cu cele mai elementare produse cosmetice. O privea, cum stătea pe pervazul ferestrei din cabinet. Soarele îi învăluia părul. În lumina aceea,

arăta ca o pictură de Tizian. Purta pantaloni scurți și era din nou desculță. Pe degetul mijlociu al mîinii drepte avea un inel de aur foarte subțire. Îl observase dinainte și se întreba cine i-l dăruise și de ce. Se îndoia că și-ar fi cumpărat singură bijuterii de orice fel. Nici prin cap nu i-ar fi trecut.

Cu un efort, își smulse gîndurile de la femeie, concentrîndu-se asupra cuvintelor ei.

– Dansul soarelui era important pentru viața ceremonială a multora dintre triburile de cîmpie.

Cînd vorbea astfel, avea o voce calmă, joasă.

– Unii practicau autotortura, pentru a-și provoca transe și a facilita receptarea viziunilor. Dansatorul își înfigea bețe ascuțite prin cutele de piele ale pieptului și lega bețele de un stîlp. Dansa, cînta și se ruga să primească revelația, pînă se smulgea singur. De asemenea, reprezenta un semn de curaj și de rezistență. Războinicul trebuia să-și dovedească bărbăția – în fața lui însuși, și a tribului. Era obiceiul lor.

– Și ești de acord?

Kasey îi aruncă o privire amuzată și îngăduitoare în același timp.

– Nu eu am căderea să fiu de acord sau nu. Eu studiez. Observ. În calitate de scriitor, presupun că ai un punct de vedere diferit. Dar dacă vei scrie despre asta, mai bine încearcă să le înțelegi motivațiile.

Dînd la o parte cîteva cărți, se așeză pe masă.

– Dacă un om putea îndura o asemenea durere, durere autoimpusă, nu însemna că avea să fie neînfricat și în luptă? Neînduplecat? Supraviețuirea tribului reprezenta principala prioritate.

– Necesitate culturală, dădu Jordan din cap. Da, înţeleg ce vrei să spui.

– Viziunile şi visurile constituiau o parte esenţială din cultura lor. Oamenii care aveau halucinaţii convingătoare deveneau adeseori şamani.

Întorcîndu-se, începu să caute printre cărţile de pe birou.

– Este pe-aici o poză destul de interesantă... Tribul picioarelor-negre... dacă-mi mai amintesc în ce carte.

– Eşti stîngace, observă el.

– *Hmm?* Nu, de fapt, sînt ambidextră.

– Asta ar putea fi o explicaţie, replică Jordan răutăcios.

– Pentru? întrebă ea, arcuindu-şi o sprînceană.

– Pentru neprevăzut.

Kasey rîse. Rîsul ei atinse o coardă din adîncul lui Jordan.

– Ar trebui s-o faci mai des.

– Ce anume?

– Să rîzi. Ai un rîs minunat.

Jordan continua să zîmbească, lucru care o sîcîia. De cîteva zile, reuşise să-şi menţină sentimentele sub control. Luă o ţigară şi căută chibriturile.

– Desigur, dacă rîdem prea mult pe-aici, mama ta îşi va instala tabăra în pragul uşii.

O privi cum împingea cărţile şi hîrtiile.

– De ce să facă asta?

– Haide, Jordan. Ştii, doar, că mă crede pornită să te seduc şi s-o şterg cu jumătate din avere. Ai un foc?

– Şi nu te interesează nici unul dintre cele două proiecte?

– Sîntem asociați de afaceri, răspunse ea scurt.

Se apropie de birou, continuînd să caute chibriturile. Simțea o infimă trepidație nervoasă. Ar fi trebuit să şi-o calmeze înainte de a se înteți.

– Şi cu toate că eşti foarte atrăgător, banii sînt în dezavantajul tău.

– Chiar aşa? se ridică Jordan, alăturîndu-i-se. De ce? În mod normal, oamenii sînt atraşi de bani.

Distingîndu-i nemulțumirea, Kasey oftă şi se răsuci cu fața spre el. Găsea că era mai bine pentru amîndoi să-şi declare cît mai clar poziția.

– Normalitatea e un lucru relativ, Jordan.

– Grăit-a antropoloaga.

– Ochii ți se întunecă foarte tare cînd te înfurii, ştiai? Banii sînt minunați, Jordan. Şi eu îi folosesc, adesea. Dar tind să îndulcească realitatea.

– Realitatea cui?

– Exact asta voiam să spun, zise ea rezemîndu-se de birou. Oamenii cu o avere ca a ta nu văd cu adevărat viața la fel ca majoritatea celorlalți – lupte de pe-o zi pe alta, bugete, creditori, tăieri de cupoane. Tu te afli departe de toate astea.

– Şi consideri că e un defect?

– N-am spus asta.

– Nu tu ai căderea să fii de acord sau nu?

Kasey îşi suflă bretonul din ochi. Cum intrase într-o asemenea încurcătură?

– Recunosc că mă răscoleşte, dar asta e o problemă personală. Nu crezi că banii tind să izoleze individul de emoțiile cotidiene?

– În regulă, o trase Jordan spre el. Haide să-ți

verificăm teoria.

Gura i se pogorî peste a ei. Nu era sărutul la care se aşteptase din partea lui. Era un sărut flămînd şi posesiv, care pretindea un răspuns complet, neîndoielnic. Un moment, îi rezistă. Era ferm hotărîtă să nu capituleze. Trupul, însă, începu să i se înfierbînte. Îşi auzi propriul geamăt, cînd Jordan o strînse şi mai puternic.

Se simţea ceva aproape sălbatic în modul cum gura lui o luă în stăpînire pe a ei. Nu era nici pic de blîndeţe, de seducţie. Îi absorbea răspunsul, se desfăta cu el şi mai cerea. Kasey i-l dădu. Propriile ei nevoi nu-i lăsau nici o ieşire. Buzele lui Jordan se dezlipiră un moment de ale ei, iar Kasey se retrase, încercînd să-şi limpezească gîndurile.

– A, nu... o strînse el cu putere. Nu încă. N-am terminat nici pe departe.

O exploata, o răvăşea, o poseda. Îi smulgea ceva ce încă nu era gata să cedeze. Voia să se reculeagă, să scape, dar braţele ei îl învăluiau. Gura era hotărîtă să mai primească.

Mîna lui Jordan era aspră, cînd îi cuprinse sînul. Avea degete lungi şi subţiri şi-i făcea pielea să se încingă sub atingerea lor. Era mai mult decît plăcere, mai mult decît pasiune. Pe acelea, Kasey le mai simţise. Aici se afla ceva mai presus de experienţa ei. O înspăimînta, îi trezea dureri, o făcea să răspundă cu şi mai multă fervoare cererii lui. Apoi, cînd Kasey ştiu că avea să treacă hotarul raţiunii, Jordan o eliberă.

Îl privi cu ochi mari. Gîndurile şi emoţiile se cutremurau printr-însa. Încă mai putea simţi nevoia. Aroma

lui îi dăinuia pe buze.

– E prima oară cînd văd că nu-ţi găseşti cuvintele, murmură Jordan. Îşi strecură mîna peste ceafa ei. Degetele o mîngîiară. Kasey simţi un nou val de dorinţă străbătînd-o.

– M-ai luat prin surprindere.

Scăpă din strînsoare şi se îndepărtă de el. Trebuia să se gîndească foarte pe îndelete, dar nu era momentul. Avea nevoie să-şi regăsească echilibrul.

Jordan o privea. Îl bucură să observe că o tulburase. Dar, la o adică, şi ea îl tulburase pe el. Nu fusese pregătit pentru intensitatea dorinţei pe care o trăise prima oară cînd îi simţise gustul.

– Va trebui să-mi fac un obicei din a te lua prin surprindere.

Kasey se întoarse cu faţa spre el.

– Nu mă las uşor surprinsă, Jordan. Şi nu plănuiesc să am o aventură cu tine.

„Am calculat greşit," îşi spuse. „Nu e atît de legat în convenţii sociale pe cît crezusem. Sub smalţul ăsta monden se găseşte o neînduplecare puternică." Trebuia să fie mai atentă. Făcu un efort ca vocea să-i sune calmă, cînd îl întrebă:

– Nu cumva mă pregăteam să-ţi arăt fotografia unui şaman?

Jordan îi luă cartea din mîini, închizînd-o apăsat.

– Toate la timpul lor. Cum ţi-ar plăcea ca mîine să ne luăm liber şi să plecăm cu barca?

– Să plecăm cu barca? repetă ea, prudentă. Numai noi doi?

– La asta mă gîndeam.

Oferta libertății după zile întregi cînd se sufocase în casă – şansa de a fi cu el, departe de muncă – era ispititoare. Prea ispititoare. Clătină din cap.

– Nu cred că ar fi înțelept.

– Nu-mi dai impresia unei femei care face întotdeauna numai ce e înțelept.

Mîna lui îi alunecă în sus, peste obraz, pînă sub păr.

– Fac o excepție. Aş dori foarte mult să încetezi.

Îşi simțea pulsul începînd iarăşi să-i bubuie.

Jordan o sărută uşor pe tîmplă.

– Vino cu mine, Kasey. Trebuie să scap pentru o zi din camera asta, dintre cărțile astea.

„Poate numai o dată," îşi spuse ea.

Iahtul era întru totul aşa cum se aşteptase: suplu, luxos şi scump. Îi plăcuse să-l privească pe Jordan manevrînd ambarcațiunea de cinci metri lungime cu o uşurință care trăda experiență îndelungată. Stătea aşezată la prova, ca să poată vedea etrava tăind apele oceanului. „Asta-i evadarea lui, cînd nu mai suportă lumea în care s-a închis," reflectă Kasey.

Îl privi stînd aşezat la cîrmă. Era gol pînă la mijloc. În brațe şi în ochi i se citea puterea. Cum ar fi fost să facă dragoste cu el? Îşi strînse picioarele sub trup, pe bancheta capitonată, studiindu-l cu atenție. Avea mîini minunate. Chiar şi aşa, stînd biciuită de vînt, le putea simți atingerea. Avea să fie un amant acaparator, presupuse ea, amintindu-şi agresivitatea sărutului. Excitant. Dar... „Există şi un *dar,* şi încă nu-s sigură de ce. Nu sînt sigură nici că vreau să ştiu."

Jordan se uită spre ea şi-i surprinse privirea.

– La ce te gîndeşti?

– Analizam, doar, o problemă ipotetică, răspunse Kasey, roşind. O, uite!

Văzuse peste umărul lui un banc de delfini. Săreau, se scufundau şi iarăşi săreau.

– Nu-i aşa că-s minunaţi?

Se destinse, pentru a merge la pupa. Acolo, îşi ţinu echilibrul cu o mînă pe umărul lui, aplecîndu-se apoi şi mai mult.

– Dacă aş fi sirenă, aş înota cu ei.

– Crezi în sirene, Kasey?

– Bineînţeles, îi surîse ea. Tu nu?

– Omul de ştiinţă îmi pune întrebarea?

Ridică o mînă pe şoldul ei.

– Mai rămîne să-mi spui că nu există nici Moş Crăciun. Pentru un scriitor, ai o imaginaţie defectuoasă.

Inspiră adînc aerul marin. Dădu să se îndepărteze, dar Jordan o apucă de braţ. Iahtul se înclină puţin, iar degetele lui se strînseră, pentru a o ţine pe loc. „Stai cuminte," îşi impuse Kasey, încercînd să nu reacţioneze la atingerea lui.

– Poţi medita la asta în timpul mesei.

– Ţi-e foame? zîmbi el, ridicîndu-se. Mîinile i se înălţară peste coastele ei, pentru a i se opri pe umeri.

– De obicei, mi-este. Aş vrea să văd ce ne-a împachetat Franois în sacul ăla.

– Într-o clipă.

Şi-şi coborî gura să i-o guste pe a ei.

Era un altfel de sărut decît cel pe care-l împărtăşiseră în ajun. Buzele lui continuau să fie încrezătoare,

dar azi erau mai tandre, mai încete. Kasey simţea căldura soarelui, panglicile vîntului şfichiuind prin jur. Prin aer plutea miros de sare. Deasupra capetelor lor, velele fîlfîiau şi se umflau. Iarăşi se pierdea cu firea. Nu voia asta. Cu multă grijă, se desprinse din braţele lui.

– Jordan, începu ea, expirînd apoi prelung, ca să se calmeze.

El îi zîmbea, iar mîinile pe care i le ţinea pe umeri deveniră mai uşoare, a mîngîiere.

– Eşti foarte mulţumit de tine, nu? observă Kasey.

– Dacă tot mă-ntrebi, sînt.

Se întoarse şi, un moment, îşi făcu de lucru cu coborîtul pînzei. Kasey se rezemă de copastie, fără a se oferi să-l ajute.

– Jordan, poate ţi-am făcut o impresie greşită.

Vorbea din nou cu nepăsare, la largul ei.

– Ţi-am spus că nu sînt fecioară profesionistă. Dar nu mă culc chiar cu oricine.

Jordan nici măcar n-o privi.

– Eu nu sînt oricine.

– Doar n-ai probleme cu orgoliul, nu? îl provocă ea, azvîrlindu-şi părul pe spate.

– Din cîte-am observat, nu. De unde ai inelul de pe deget?

– A fost al mamei. De ce?

– Din curiozitate.

Şi ridică sacul.

– Ne uităm să vedem ce ne-a împachetat Franois?

-3-

Zilele erau verzi şi aurii, în vara perpetuă de la Palm Springs. Cerul era fără nori, aerul deşertic uscat şi cald. Pentru Kasey, monotonia era inevitabilă şi sufocantă. Rutina era un rău necesar al vieţii, împotriva căreia se revolta întotdeauna.

În casa Taylor, viaţa mergea lin – prea lin. Nu aveau de înfruntat nici o întorsătură, nici un hop. Dacă pe Kasey o putea enerva ceva, aceea era perfecţiunea organizării. Condiţia umană includea şi defecte. Pe acestea, Kasey le înţelegea şi le accepta. Dar, în reşedinţa familiei Taylor, cusururile erau rare.

Lucra cu Jordan zilnic şi, cu toate că era conştientă cît îl frustra refuzul său de a se înregimenta, avea încredere că nu le putea reproşa nimic informaţiilor ei. Kasey îşi cunoştea domeniul. Afla tot mai multe şi despre Jordan. Era un scriitor disciplinat şi perfecţionist,

şi un om meticulos, exigent. Putea să extrapoleze cu precizie ceea ce dorea din torentul de fapte şi teorii pe care i le furniza ea. Iar Kasey, un critic aspru, ajunse să-i respecte şi să-i admire inteligenţa. Îi era mai simplu să se concentreze asupra intelectului şi talentului său, decît să-l privească pe omul, pe individul care o atrăgea şi o neliniştea totodată. Kasey nu era deprinsă să fie neliniştită de cineva.

Nu avea deloc convingerea că-l plăcea. Din multe puncte de vedere, erau opuşi. El era pragmatic, ea volubilă. El, rezervat, ea extrovertită. Pe Jordan îl guverna intelectul, pe Kasey, emoţiile. Amîndoi, însă, erau obişnuiţi să fie stăpîni. O tulbura faptul că nu-şi putea controla atracţia faţă de el.

Kasey nu s-ar fi considerat niciodată o idealistă. Totuşi, crezuse dintotdeauna că, atunci cînd avea să-şi creeze o relaţie stabilă cu un bărbat, acesta urma să fie un om care se înscria net în sistemul ei de cerinţe. Avea să fie puternic, inteligent, cu un întreg izvor de emoţii pe care ea putea să i le capteze cu uşurinţă. Aveau să se înţeleagă unul pe celălalt. Era absolut sigură că Jordan n-o înţelegea, nu mai mult decît îl înţelegea şi ea pe el. Stilurile lor de viaţă erau complet diferite. Totuşi, continua să se gîndească la el, să-l observe, să se întrebe. Îi cotropea mintea.

În timp ce stătea în cabinetul lui, citind ciorna unui nou capitol, Kasey recunoscu faptul că, la acel nivel, cel puţin, atingeau o compatibilitate strînsă. Jordan captura sentimentele pe care ea încerca să i le proiecteze, împletindu-le apoi cu fapte şi date seci. Era o dovadă a propriei ei utilităţi. A fi de folos însemna pentru ea o

necesitate esențială.

Kasey își coborî hîrtiile în poală, privindu-l.

– E minunat, Jordan.

Scriitorul se opri din dactilografiat și, ridicîndu-și o sprînceană, îi întîlni privirea.

– Pari surprinsă.

– Încîntată, preciză ea. Găsesc aici mai multă empatie decît mă așteptasem.

– Serios?

Declarația părea să-l intereseze; se rezemă de spătarul scaunului, privind-o lung.

Kasey fu stînjenită de acest lucru. Îl simțea suficient de intuitiv pentru a-i putea deduce gîndurile, dacă voia. Nu dorea deloc așa ceva. Se ridică, mergînd la fereastră.

– Cred că ar trebui să insiști asupra celor două subculturi ale vieții din cîmpii. Triburile semi-agricole ale cîmpiilor răsăritene trăiau în sate și aveau atît trăsături ale celor din cîmpii, cît și din zonele culturale estice și sud– estice. Constau din...

– Kasey.

– Da, ce e? își îndesă ea mîinile în buzunare, întorcîndu-se spre Jordan.

– Ești nervoasă?

– Fireşte că nu. De ce-aș fi?

Începu să-și caute pachetul de țigări.

– Cînd ești nervoasă, te duci la fereastră sau...

Se întrerupse, și-i arătă țigările:

– ...le cauți pe astea.

– M-am dus la fereastră ca să văd ce e afară, ripostă ea, iritată de perspicacitatea lui. Întinse mîna

după ţigări, dar Jordan le puse la loc pe birou şi se ridică.

– Cînd eşti nervoasă, reluă el, apropiindu-se, ţi-e greu să stai nemişcată. Trebuie să mişti ceva – mîinile, umerii...

– Sînt sigură că e fascinant, Jordan, replică ea, ţinîndu-şi fermă mîinile în buzunare. Ai luat cursuri de psihologie de la doctorul Rhodes? Cred că discutam despre subculturile indienilor din cîmpii.

– Ba nu, întinse Jordan mîna, răsucindu-i o şuviţă de păr pe deget. Te întrebasem de ce eşti nervoasă.

– Nu sînt nervoasă.

Făcu un efort să-şi ţină trupul complet nemişcat.

– Nu sînt niciodată nervoasă.

Pe chipul lui Jordan apăru un rînjet.

– De ce te hlizeşti?

– E o mare răsplată pentru mine să te enervez, Kasey.

– Ascultă, Jordan...

– Nu cred că te-am mai văzut vreodată furioasă, comentă el, după care îşi ridică mîna cealaltă la gîtul ei. Pulsul lui Kasey începuse să bată cu putere. Înlăuntrul lui fremătă dorinţa, simţindu-i palpitaţiile sub palmă.

– Nu ţi-ar plăcea, dacă m-ai vedea.

– Nu-s deloc sigur, murmură el.

O dorea. Aşa cum stătea acolo, aproape că-i putea simţi mişcările trupului sub al lui. Voia s-o atingă, să-i exploreze unghiurile ascuţite ale corpului şi gingăşia pielii. Dorea ca şi ea să i se dăruie cu acelaşi entuziasm care o caracteriza atît de mult. Nu-şi amintea să

mai fi dorit vreodată cu atîta intensitate o femeie.

– Întotdeauna e interesant să vezi o persoană puternică pierzîndu-şi controlul, continuă Jordan, mîngîind-o pe gît. Eşti o femeie foarte puternică şi foarte delicată. Excitantă combinaţie.

– N-am venit aici ca să te excit, Jordan.

Trupul ei jinduia după al lui.

– Am venit ca să lucrez cu tine.

– Le faci foarte bine pe amîndouă. Ia spune-mi...

Glasul lui îi luneca pe piele la fel de tandru ca degetele.

– Te gîndeşti la mine noaptea, cînd eşti singură, în camera ta?

– Nu.

Zîmbi iar. Deşi n-o trăsese mai aproape, Kasey simţea dorinţele ciocnindu-se într-însa. Nu era obişnuită să-şi stăpînească pasiunea, nici s-o simtă necesară.

– Nu prea ştii să minţi.

– Iarăşi ţi se arată aroganţa, Jordan.

– Eu mă gîndesc la tine.

Degetele lui se strecurară pînă la ceafa ei, strîngînd-o.

– Prea mult.

– Nu vreau să te gîndeşti la mine.

Vocea îi era slabă, lucru care o speria.

– Nu, nu vreau, se desprinse ea de Jordan, clătinînd din cap. N– ar merge.

– De ce?

– Fiindcă...

Căutînd un răspuns, se înspăimîntă şi mai mult. Nimeni nu mai fusese în stare să-i facă aşa ceva.

– Fiindcă urmărim ţeluri diferite. Am nevoie de mai mult decît îmi poţi oferi tu.

Îşi trecu o mînă prin păr, ştiind că trebuia să scape.

– Fac o pauză. Putem relua după masă.

Jordan o privi cum se repezea afară din cameră.

„Are dreptate, desigur," îşi spuse el, încruntîndu-se spre uşa închisă. „Tot ce spune e perfect logic. *De ce nu pot înceta să mă mai gîndesc la ea?*" Îşi ocoli biroul şi se aşeză din nou la maşina de scris. „N-ar trebui să mă atragă." Rezemîndu-se de spătar, încercă să disece ceea ce simţea pentru ea şi de ce. Era oare doar o simplă atracţie fizică? Dacă da, de ce se simţea dintr-o dată atras de o femeie care nu se compara cu nici o alta pe care o dorise? Şi de ce se pomenea gîndindu-se la ea în momente din cele mai nepotrivite – cînd se bărbierea, cînd era în plină structurare a unui paragraf? Cel mai bine ar fi fost să-şi accepte pur şi simplu sentimentele ca însemnînd dorinţă şi să se rezume la atît. Nu avea loc pentru altceva. Kasey avusese dreptate, conchise el. N-ar fi mers.

Reveni asupra însemnărilor, bătu la maşină două propoziţii şi înjură.

Kasey, grăbindu-se prin salon spre camera ei, o zări pe Alison citind pe canapea, într-o poziţie cuviincioasă. Fata ridică privirea şi ochii i se luminară.

– Bună.

Kasey simţea nervozitatea şi dorinţele continuînd să-i alerge prin trup.

– Chiuleşti?

– E sîmbătă, răspunse Alison. Pe buze îi apăru un surîs ezitant.

– Aha.

Trebuia să fi fost oarbă ca să nu vadă nevoia din ochii fetiței. Lăsîndu-şi deoparte propriile probleme, se aşeză lîngă Alison.

– Ce citeşti?

– *La răscruce de vînturi.*

– Literatură grea, comentă Kasey, răsfoind cartea şi pierzînd locul unde rămăsese Alison cu lectura. La vîrsta ta, eu citeam benzi desenate cu Superman.

Zîmbi şi-şi trecu o mînă prin părul fetei.

– Le mai citesc şi acum, uneori.

Alison o privea cu un amestec de uimire şi jind. Kasey se aplecă s-o sărute în creştetul capului.

– Alison.

Îşi coborî ochii spre costumul cu pantaloni, de in albastru, al fetei.

– Ţii mult la îmbrăcămintea asta?

Plecîndu-şi privirea, Alison se bîlbîi:

– Nu... nu ştiu.

– Alte ţoale n-ai?

– Ţoale? repetă fetiţa, rostogolind experimental cuvîntul pe limbă.

– Ştii tu, blugi vechi, ceva cu cîte-o gaură, cu pete de ciocolată.

– Nu. Nu cred...

– Nu contează, îi zîmbi complice Kasey, punînd cartea deoparte. Cu toate hainele pe care le ai, unui costum n-o să i se simtă lipsa.

Ridicîndu-se, o luă de mînă şi o trase spre uşa curţii interioare.

– Unde mergem?

Kasey îşi coborî privirea spre Alison:

– Mergem să împrumutăm furtunul grădinarului şi să facem sculpturi din noroi. Vreau să văd dacă eşti în stare să te murdăreşti.

Şi ieşiră.

– Sculpturi din noroi? repetă Alison, în timp ce-şi croiau drum în jurul casei, spre grădină.

– Consideră-l un proiect artistic, îi propuse Kasey. Un experiment pedagogic.

– Nu ştiu dacă Haverson te va lăsa să iei un furtun, o preveni fata.

– A, zău? zîmbi ştrengăreşte Kasey, în timp ce se apropiau de grădinar. Vedem noi.

– Bună ziua, domnişoară, îşi atinse Haverson borul pălăriei, oprindu-se din tăierea uscăturilor.

– Bună, domnule Haverson, îi răspunse Kasey, cu un surîs sclipitor. Doream să vă spun cît de mult vă admir grădina. Mai cu seamă azaleele. Aceasta, atinse ea un boboc în formă de pîlnie. Spuneți-mi, le acoperiți rădăcinile cu frunze de stejar?

Cincisprezece minute mai tîrziu, Kasey avea furtunul şi era ocupată cu fabricatul noroiului, după un pîlc de rododendroni.

– De unde ştiai toate astea? o întrebă Alison.

– Toate ce?

– Atît de multe despre flori. Eşti antropoloagă.

– Şi crezi că un instalator nu se pricepe decît la țevi şi chiuvete înfundate? îi zîmbi ea, amuzată de concentrarea de pe fața fetiței. Învățătura e un lucru minunat, Alison. Nu există nici un lucru pe care să nu-l poți şti, dacă vrei.

Închise apa şi se lăsă pe vine.

– Ce-ai vrea să sculptăm?

Alison se aşeză uşor alături, împungînd cu vîrful unui deget în noroi.

– Nu ştiu cum se face.

Kasey rîse:

– Nu e acid, iubito.

Şi-şi cufundă mîna pînă la încheietură.

– Cine poate spune că Michelangelo n-a început la fel? Cred că voi face un bust al lui Jordan.

Oftă, dorindu-şi să nu-i fi răsărit tocmai el în minte.

– Are un chip fascinant, nu găseşti?

– Cred că da. Dar e cam bătrîn.

Încă prudentă, Alison începu să adune mîlul într-o grămăjoară.

– Hm, strîmbă din nas Kasey. N-are decît cu cîțiva ani mai mult decît mine, iar eu abia am ieşit din adolescență.

– Nu eşti bătrînă, Kasey, zise Alison ridicîndu-şi privirea; dintr-o dată, în ochi îi apăruse o expresie intensă. Nu eşti atît de bătrînă încît să-mi poți fi mamă, nu-i aşa?

Kasey se îndrăgosti. Inima i se pierdu, fără a mai avea cale de întoarcere. Avea nevoie de ea.

– Nu, Alison, nu sînt atît de bătrînă ca să-ți fiu mamă.

Vorbea cu voce înceată, înțelegătoare. Cînd fata îşi coborî ochii, Kasey îi ridică bărbia cu vîrful degetului.

– Dar sînt destul de mare ca să-ți fiu prietenă. Mi-ar prinde bine şi mie una.

– Serios?

Fetiţa striga din adîncul inimii să fie iubită, atinsă. Kasey simţi un val de furie împotriva lui Jordan, cînd cuprinse faţa lui Alison între mîini.

– Serios.

Privi surîsul apărînd încet, pînă înflori pe toată faţa copilei.

– Îmi arăţi cum să fac un cîine? întrebă Alison, înfigîndu-şi mîinile în noroi.

Peste o oră, cînd reveniră acasă, chicoteau amîndouă. Fiecare ţinea în mînă cîte o pereche de pantofi plini de noroi. Lui Kasey i se limpezise mintea cum de zile întregi nu şi-o mai simţise. „Am tot atîta nevoie de ea, cîtă are şi ea de mine," îşi spuse, coborîndu-şi privirea spre Alison. Rîse şi se opri să ridice faţa brăzdată de noroi a fetiţei.

– Eşti frumoasă, îi spuse ea; aplecîndu-se, o sărută pe nas. Oricum, s-ar putea ca bunica ta să nu fie de aceeaşi părere, aşa că mai bine urcă sus şi bagă-te în cadă.

– E la o şedinţă de comitet, răspunse Alison şi chicoti iarăşi, văzînd noroiul de pe obrazul lui Kasey. Mereu se duce pe la tot felul de întruniri.

– Atunci, nu va trebui s-o deranjăm, nu-i aşa? o luă Kasey de mînă, pornind din nou. Desigur, nu se cade să o minţi. În caz că bunica te întreabă dacă ai sculptat statui de noroi după rododendroni, va trebui să-i mărturiseşti.

Alison îşi împinse după ureche părul răvăşit.

– Dar nu m-ar întreba niciodată una ca asta.

– Ceea ce simplifică situaţia, nu?

Deschise uşa dinspre curte.

– Îmi place cîinele pe care l-ai modelat. Cred că ai talent artistic.

În timp ce treceau prin salonul cu brocarturi, Kasey începu să caute un chibrit prin buzunare. Încăperea aceea o călca pe nervi.

– Mie mai mult mi-a plăcut bustul făcut de tine. Arăta exact ca... unchiul Jordan!

– Da, a fost destul de reuşit.

Kasey se opri la baza scării, scotocindu-se în buzunarele de la spate.

– Ştii, se pare că n-am chibrituri niciodată cînd îmi trebuie. Mă întreb de ce.

Apoi, văzînd expresia şocată a lui Alison, privi în sus.

– A, bună, Jordan, zîmbi ea amabilă. Ai un foc?

Jordan începu să coboare încet treptele, uitîndu-se de la una la alta. Costumul de in al lui Alison era stropit cu noroi. Părul îi scăpase de sub panglică şi avea cocoloaşe de mîl prinse în el. Ochii ei îl priveau de pe o faţă complet mînjită. Avea mîinile brune pînă mai sus de încheieturi. Şi Kasey la fel. O duzină de explicaţii rezonabile îi trecură prin minte, refuzate rînd pe rînd. Dacă în ultimele cîteva zile petrecute cu Kasey învăţase ceva, era în primul rînd să exploreze mai întîi iraţionalul.

– Ce naiba aţi făcut?

– Ne-am angajat în aprecieri artistice, replică ea cu nepăsare. E foarte educativ.

Kasey strînse scurt mîna lui Alison.

– Mai bine du-te să vezi de baia aia, iubito.

– Aprecieri artistice? repetă Jordan, cu privirea după nepoata sa; reveni spre Kasey, încruntat. Arătaţi de parcă v-aţi bălăcit prin mocirlă.

– Nu ne-am bălăcit, Jordan. Am creat, preciză Kasey, dîndu-şi la o parte din ochi părul zbîrlit. Am făcut sculpturi din noroi. A lui Alison e foarte reuşită.

– Sculpturi din noroi? V-aţi juca în noroi? Nici măcar n-avem noroi aici.

– Am făcut noi puţin. A mers foarte uşor. Iei doar puţină apă...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kasey, cunosc şi eu formula noroiului.

– Sigur că o cunoşti, Jordan.

Vocea ei era liniştitoare şi calmă, dar Jordan îi zări unda de rîs din ochi.

– Eşti un om inteligent.

Simţea că ajunge la capătul răbdării.

– Ai de gînd să ramîi la subiect?

– Şi care era subiectul? întrebă Kasey cu un zîmbet nevinovat, care aproape deveni rînjet, cînd Jordan pufni adînc.

– Noroiul, Kasey. Subiectul era noroiul.

– Păi, prea multe nu-ţi pot spune despre el. Ai spus că ştii cum se face.

Jordan înjură, în timp ce degetele i se crispau.

– Kasey, nu crezi că e puţin cam infantil din partea unei femei în toată firea să ia o puştoaică de unşpe ani şi să-şi petreacă după-amiaza cu ea într-o baltă de noroi?

„Deci ştii ce vîrstă are," spuse Kasey în sinea ei, privindu-l lung.

– Mă rog, Jordan, depinde.

– Depinde de ce?

– De ceea ce dorești să ai drept nepoată: o fată de unsprezece ani sau o pitică de patruzeci.

– Ce naiba tot îndrugi? Chiar şi pentru tine, devii greu de urmărit.

– Fata asta se apropie de bătrînețe, iar tu eşti atît de captivat de Jordan Taylor, încît nici nu observi. Citeşte *La răscruce de vînturi* şi cîntă Brahms. E ordonată şi cuminte şi nu se amestecă în viața ta.

– O clipă. Reia puțin.

– Să reiau puțin!

Furia lui Kasey avea obiceiul de a izbucni rapid. Îşi aranjă iarăşi părul.

– Nu e decît o fetiță. Are nevoie de tine, de cineva. Cînd ai stat de vorbă cu ea ultima oară?

– Nu fi ridicolă. Vorbesc cu ea în fiecare zi.

– *Îi* vorbeşti, ripostă furioasă Kasey. E o diferență ca de la cer la pămînt.

– Adică vrei să spui c-o neglijez?

– Nu *vreau* să-ți spun nimic, chiar îți *spun*. Iar dacă nu vrei să auzi, mai bine nu întrebai.

– Nu s-a plîns niciodată.

– Of, fir-ar al *dracului!* se răsuci Kasey pe călcîie, revenind apoi spre el. Cum poate un om inteligent ca tine să facă o declarație aşa de ridicolă? Chiar eşti atît de insensibil?

– Ia seama, Kasey, o preveni el.

– Dacă nu-ți place să ți se spună că eşti un prost, atunci nu te purta ca atare.

Nu-i mai păsa cît de tare îl înfuria.

– Crezi că a fi găzduită, hrănită şi educată e de-ajuns? Alison nu e un animal de casă, şi pînă şi un animal merită afecţiune. Se usucă în faţa ochilor tăi. Iar acum, dacă mă scuzi, aş vrea să mă spăl de noroiul ăsta.

Jordan o apucă de braţ înainte de a apuca să treacă pe lîngă el. Răsucind-o în loc, o împinse într-o cameră de toaletă, pe culoar. Fără o vorbă, Kasey deschise apa şi începu să se spele. Jordan nu spuse nimic, în timp ce cuvintele ei i se derulau prin minte. În tăcere, Kasey se mustra neîncetat pe sine.

Nu voise să-şi piardă calmul. Deşi plănuise să discute cu el despre Alison, intenţia ei fusese aceea de a aborda subiectul calm, cu diplomaţie. Ultimul lucru pe care-l dorise era să-şi reverse gîndurile într-un torent de imprecaţii. Întotdeauna fusese de părere că, cu cît strigi mai tare, cu atît eşti mai puţin auzit. Îşi spunea încontinuu să nu se lase pradă emoţiilor cînd avea de-a face cu Jordan Taylor. Şi continua să şi-o impună. Luă prosopul pe care i-l întindea el şi se şterse cu grijă pe mîini.

– Jordan, îmi cer scuze.

Ochii lui o priveau fermi.

– Pentru ce anume, exact?

– Exact, pentru că am strigat la tine.

Jordan dădu încet din cap.

– Pentru ambalaj, dar nu pentru conţinut, comentă el, iar Kasey oftă. Nu era un om uşor de mulţumit.

– Întocmai. Am tendinţa să fiu lipsită de tact.

O observă cum îşi trecea prosopul printre mîini. Era stingherită, constată el, dar n-avea să bată în re-

tragere. Simți un fior de admirație, fără tragere de inimă.

– De ce n-o iei de la început? îi propuse. Fără strigăte.

– În regulă.

Kasey stătu un moment să-şi organizeze atitudinea.

– Alison a venit să mi se prezinte în seara sosirii mele. Am văzut o domnişoară impecabil de bine crescută, cu păr strălucitor şi maniere elegante. Şi ochi plictisiți.

Amintirile îi redeşteptară compătimirea.

– Nu pot accepta plictiseala, Jordan, nu la un copil cu toată viața înainte. Mi s-a frînt inima.

Pasiunea îi revenise în glas, dar o pasiune de alt gen. De astă dată, nu mai era furie. Insista să vadă şi el ceea ce vedea ea. Jordan se îndoia că era conştientă, măcar, de intensitatea cu care îl privea. Nu se gîndea decît la fetiță. Compasiunea ei îl înduioşă. Era o nouă surpriză.

– Continuă, îi spuse, cînd Kasey se opri. Zi pînă la capăt.

– Nu mă priveşte.

Îşi trase iarăşi prosopul printre mîini.

– Ai tot dreptul să mi-o spui, dar nu va schimba ceea ce simt. Ştiu ce înseamnă să-ți pierzi părinții – sentimentul de refuz, de cumplită confuzie. Ai nevoie de cineva care să te ajute să găseşti un sens, să umpli toate golurile pe care nici măcar tu nu le înțelegi. Nimic nu e mai devastator decît moartea oamenilor pe care-i iubeşti şi de care depinzi.

Trase adînc aer în piept. Îi spunea mai mult decît intenționase, dar nu părea capabilă să se mai oprească.

– Nu e un lucru peste care să poți trece într-o zi sau într-o săptămînă.

– Sînt conştient de asta, Kasey. A fost fratele meu.

Ochii ei îl cercetară şi găsiră într-ai lui ceva neaşteptat. Şi el iubise profund. Toate pavezele i se prăbuşiră. Întinse mîna să i-o atingă pe a sa.

– Are nevoie de tine. Jordan, nimic nu se compară cu iubirea unui copil. Ei nu-şi condiționează cu nimic emoțiile. Dăruiesc pur şi simplu. Au o puritate pe care o pierdem, cînd ne maturizăm. Alison aşteaptă să iubească iarăşi pe cineva.

Jordan privi mîna care se aşezase peste a lui. Îngîndurat, o întoarse şi-i studie palma.

– Tu îți condiționezi emoțiile?

Privirea lui Kasey rămase deschisă.

– Odată ce mi le dăruiesc, nu.

O cercetă un moment, încruntat uşor, a concentrare.

– Ții mult la Alison, nu?

– Da, sigur că țin.

– De ce?

Kasey holbă ochii, cu nedumerire sinceră.

– De ce? repetă. E un copil, o ființă omenească. Cum aş putea să nu-mi pese?

– E copilul fratelui meu, preciză el calm. Şi s-ar părea că mie nu mi-a păsat destul de ea.

Mişcată, Kasey îşi ridică mîinile pe umerii lui.

– Nu. A nu înțelege şi a nu-ți păsa de cineva sînt două lucruri total diferite.

Gestul ei simplu îl impresionase.

– Întotdeauna ierți atît de ușor?

Ceva din ochii lui începu să-i bată cu ciocanul avertismente în creier. Iarăşi se apropia prea mult de adîncul sufletului ei. Odată ajuns acolo, Kasey ştia că n-avea să mai scape niciodată de el.

– Nu mă canoniza, Jordan, spuse ea volubilă. Aş fi o sfîntă îngrozitoare.

– Nu te simți bine să-ți facă lumea complimente, aşa-i?

Kasey dădu să-şi coboare mîinile, dar Jordan le puse pe ale lui deasupra, pentru a i le reține pe umeri.

– Ba mor după ele, contraatacă ea. Zi-mi că-s genială şi devin o plastilină în mîinile tale.

– A, complimentele privitoare la inteligență. Eşti obişnuită cu ele, presupun, zîmbi el. Pe de altă parte, dacă ar fi să-ți spun că eşti o persoană foarte caldă şi generoasă, căreia găsesc că mi-e greu să-i rezist, ai respinge ideea.

– Nu face asta, Jordan.

Era prea aproape, iar uşa îi izola de restul casei.

– Sînt vulnerabilă.

– Da, o privi el ciudat. Şi asta e o surpriză.

Îşi coborî gura s-o guste. La prima atingere, îi simți degetele încleştîndu-se pe umerii lui. Apoi, Kasey se relaxă şi cedă. Pentru a doua oară în aceeaşi zi, se îndrăgosti. Simțea că-şi pierdea inima, cu o senzație fizică, dureroasă de astă dată. *Te va face să suferi*, o prevenea mintea, dar era deja prea tîrziu.

– Miroşi a săpun, murmură Jordan, în timp ce gura lui îi cutreiera fața. Şi ai o duzină de pistrui pe nas. Te

doresc mai mult decît am dorit vreodată o femeie.

Glasul îi deveni răguşit, senzual.

– Fir-ai să fii, nu înţeleg nimic.

Cînd gura lui se înapoie la a ei, Kasey simţi aroma mîniei. Limba lui o sondă adînc, în timp ce o trăgea şi mai aproape. Pentru prima oară în viaţă, Kasey abandonă totul – trup, suflet, gîndire.

Cînd mîinile lui se întinseră spre ea, nu opuse nici o rezistenţă, lăsîndu-se s-o străbată. Raţiunea, ştia, avea să revină mult prea repede. Îl strînse în braţe, lăsîndu-se umplută de gustul lui. Începu să-i răsfire părul cu degetele, coborînd apoi peste muşchii umerilor şi ai spatelui. Îi dorea puterea – o putere pe potriva propriei ei forţe.

Jordan îşi strecură ambele mîini pe sub bluza ei pentru a-i cuprinde sînii. Avea pielea imposibil de fină – la fel de moale şi de caldă ca interiorul gurii. O auzi gemînd, în timp ce îşi trecea degetele mari peste sfîrcuri. Era o nebunie, ştia, dar nu dorea nimic altceva decît s-o aibă. Dorinţa îl îmboldea ca niciciînd. Era tentat s-o culce pe duşumea şi s-o posede rapid, feroce, terminînd odată. Avea atunci să-şi regăsească uzul raţiunii? Avea viaţa lui să redevină a lui?

O desprinse brusc de el, privind-o lung. Respiraţia ei se accelerase, iar vulnerabilitatea pe care şi-o declarase i se citea în ochi mult prea limpede.

– Simt nevoia să te am, spuse scurt Jordan. Şi nu-mi place.

– Nu, dădu Kasey din cap, înţelegînd cum nu se poate mai bine sentimentul. Nici mie.

– Şi dacă la noapte vin în camera ta?

– Să nu vii.

Îşi împinse părul din jurul feţei, cu ambele mîini. Trebuia să judece şi totuşi, judecata îi era imposibilă, atunci cînd nu mai putea decît să simtă.

– Nu sîntem gata, nici unul dintre noi.

– Nu-s sigur că mai avem de ales.

– Poate că nu.

Trase adînc aer în piept, simţind că începea să-şi recapete echilibrul.

– Dar, pentru un timp măcar, ce-ar fi să nu mai intrăm împreună în aceleaşi băi?

Jordan rîse şi îi cuprinse faţa în palmă. Niciodată nu mai cunoscuse pe cineva care să-l fi făcut atît de uşor să rîdă.

– Chiar crezi că o să ne ajute la ceva?

Kasey clătină din cap:

– Nu, mă tem că n-o să ne ajute, dar pentru moment e tot ce pot face.

-4-

Alison stătea pe cuvertura de satin roz şi o privea pe Kasey aplicîndu-şi machiajul. Flaconaşele şi tuburile cu farduri răspîndite pe măsuța de toaletă o fascinau. Apropiindu-se, începu să le atingă, şovăitoare.

– Cînd crezi că voi fi destul de mare ca să mă machiez şi eu? întrebă Alison luînd un borcănaş cu fard pentru ochi, ca să-l studieze mai îndeaproape.

– Abia peste cîțiva ani, murmură Kasey, rimelîndu-şi genele. Tu, însă, cu fața pe care o ai, nu vei avea nevoie de iluzii.

Alison se aplecă să privească fețele amîndurora în oglindă.

– Dar tu le foloseşti şi eşti mult mai drăguță decît mine. Ai ochi verzi.

– Şi pisicile îi au verzi, comentă Kasey, zîmbind. Ochii căprui dau un efect foarte reuşit, mai ales la blonde. Nimic nu răvăşeşte sufletul unui bărbat mai

mult decît o pereche de ochi căprui şi languroşi, cu gene lungi. Cînd vei avea cincisprezece ani, băieţii au să-ţi mănînce din palmă.

O văzu pe Alison zîmbind, îmbujorată.

– Numai să nu-ţi dai prea repede drumul la farmece, o preveni ea, trăgînd-o uşor de păr. Şi-n seara asta, fără fîlfîiri din gene. Nu cred că domnul doctor Rhodes ar putea să reziste.

Cu un chicotit, Alison se aşeză pe fotoliu.

– Bunica spune că domnul doctor Rhodes e un bărbat distins şi o partidă.

„Te cred," medită Kasey, luîndu-şi rujul.

– Eu, una, îl găsesc mai asemănător cu un ursuleţ.

Alison îşi acoperi gura, dîndu-şi ochii peste cap.

– Kasey, spui cele mai ciudate lucruri.

– Aşa crezi?

Începu să caute o perie pe care o rătăcise.

– Mie mi se părea o descriere adecvată. E rotofei şi destul de molcuţ. Un *Winnie the Pooh* cu ochelari. Întotdeauna l-am îndrăgit pe *Winnie the Pooh*. E dulcişor, neajutorat şi înţelept. Nu mi-ai văzut peria?

Alison o luă de pe fotoliu şi i-o întinse.

– Mă mîngîie pe cap, spuse ea, cu un oftat.

Stăpînindu-şi rîsul, Kasey încercă să-şi convingă părul să stea cum trebuie.

– N-are încotro. Bărbaţii mai în vîrstă, care sînt burlaci confirmaţi, au tendinţa de a mîngîia copiii pe cap. Efectiv nu ştiu ce altceva le-ar putea face.

Îşi luă sticla de parfum şi pulverizâ scurt spre Alison. Îi plăcea s-o audă rîzînd.

– Hai să vedem dacă a venit Pooh.

Intrară împreună în salon. Zărindu-l pe Harry Rhodes în cealaltă parte a încăperii, Kasey o privi pe Alison, făcîndu-i conspirativ cu ochiul.

Jordan, care stătea în picioare lîngă Harry, observă schimbul de priviri. Pierdu şirul conversaţiei cu prietenul său. Cînd o văzuse pentru ultima oară pe Alison zîmbind astfel? Cînd îşi dăduse ultima oară osteneala s-o privească? Simţi un junghi scurt de vinovăţie. În calitate de păzitor, îşi dădu el seama, era ireproşabil. Dar, ca înlocuitor de tată, eşuase complet. Era timpul să se achite faţă de ea – şi faţă de el însuşi.

Îi puse lui Harry o mînă pe braţ, pentru a-i întrerupe dizertaţia, apoi traversă camera, spre nepoata lui.

– Ei, nu eram pregătit să primesc două femei superbe.

Îi ridică bărbia cu mîna, studiind-o. Era foarte frumoasă, remarcă el, cu o tresărire. Şi mai matură decît crezuse.

– Nu peste mult timp, va trebui să te încui în casă, dacă vreau să te păstrez pentru mine.

Ochii lui Alison se măriră, surprinşi. Acea simplă expresie îl făcu să se mustre pentru că fusese prea sigur pe ea. Cum putuse locui atîta timp în aceeaşi casă cu fata, fără să observe? Sub privirea lui, Alison se uită la Kasey, derutată. Jordan simţi o panică momentană, cînd întoarse iarăşi capul spre el. Era prea tîrziu?

– O, unchiule Jordan... sări inima lui Alison drept pînă-n ochi.

Iubire fără restricţii. Simţi ceva deschizîndu-se înăuntrul lui.

– A, da, replică el calm,. atingîndu-i obrazul. Cred c-am să te păstrez.

– Alison, o strigă Beatrice din partea opusă a încăperii. Unde ți-s bunele maniere? Vino să-i dai bună seara domnului doctor Rhodes.

Alison îi aruncă un zîmbet scurt lui Kasey şi răspunse la chemarea bunicii ei.

– Ei, Jordan, înghiți Kasey un nod, apoi îşi drese vocea, eşti un adevărat bărbat.

– Lacrimi, Kasey?

– Termină, clătină ea din cap şi înghiți iarăşi. O să mă fac de rîs.

Un moment, ochii lui se îndreptară spre Alison.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– A, nu, scutură Kasey din cap şi mai insistent. Te rog.

Jordan o luă de mînă şi i-o ridică la buze.

– Ba da. Am senzația că va fi o datorie greu de achitat. Am avut iubirea privindu-mă în față şi nici n-am observat-o.

Kasey îl privi lung şi expiră adînc. „Şi încă o mai ai," spuse, în sinea ei. „Doar că e puțin mai complicat."

– Jordan, dacă nu vrei ca doctorul Rhodes şi mama ta să facă o criză şi să ți se murdărească batista asta impecabil de elegantă pe care o ai în buzunarul de la piept, schimbă subiectul şi toarnă-mi ceva de băut.

– În regulă, zise el sărutîndu-i din nou degetele. Deocamdată.

În timpul supei de ceapă, al costiței de miel şi al salatei orientale, Harry Rhodes o îmboldi pe Kasey cu

întrebări despre ştiinţa antropologiei. Era incapabil, chiar şi la a doua întîlnire, s-o identifice pe Kathleen Wyatt, cea căreia îi citise şi admirase lucrările, cu femeia spirituală care stătea în faţa lui la masă. Sărea de la un subiect la altul, făcînd ocazional declaraţii care-l lăsau stupefiat complet. Cunoscîndu-l bine pe Jordan, putea întrezări uşor că interesul prietenului său pentru ea nu era strict academic. Şi, întrucît Kasey intrase în casa Taylor la recomandarea lui, era îngrijorat. Nu cumva, de fapt, îl înşăuase pe Jordan mai degrabă cu o problemă decît cu o soluţie?

Cunoştinţele ei în domeniu, însă, erau atotcuprinzătoare. La vremea cînd se serviră piersicile flambate, Harry începuse să se relaxeze.

– Antropologia nu e totuna cu psihologia, răspunse Kasey la unul dintre comentariile lui. Ca psiholog, domnule doctor, încercaţi să consideraţi cultura ca pe o constantă şi să exploraţi mintea şi psihicul. Eu, ca antropolog, încerc să ţin constante mintea şi psihicul şi să explorez cultura. Am o carte bună pe subiectul ăsta. Poate v-ar interesa să v-o împrumut.

– Da.

Conversaţia ei prea lucidă îl relaxa.

– V-aş fi foarte recunoscător, domnişoară Wyatt.

– Perfect. Dacă reuşesc s-o dezgrop, o puteţi lua cu dumneavoastră în seara asta.

Şi mai luă o lingură de desert.

– Mă tem că toate astea mă depăşesc de departe, interveni Beatrice, adresîndu-i lui Harry un zîmbet cald; pe Kasey o ignora complet. Mă fascinaţi, voi, psihologii şi antropologii, cu toate teoriile şi filosofiile

voastre de viață.

– Ei, haide, Beatrice, eu nu prea mi-aş considera fascinante teoriile, răspunse modest Harry.

– Mă întreb care ar putea fi filosofia de viață a lui Kasey, spuse meditativ Jordan; îi adresă unul dintre zîmbetele lui cuceritoare. Sînt sigur că vom fi fascinați cu toții.

Kasey îşi linse dosul linguriței.

– Din punctul de vedere al antropologului, Jordan...

Se opri să-şi ia paharul cu vin.

– Viața e ca o mustață. Poate fi minunată sau îngrozitoare. Dar întotdeauna te gîdilă.

Jordan rîse, în timp ce Harry lua o înghițitură zdravănă de vin.

Peste treizeci de minute, cei doi bărbați se închiseseră în camera de jocuri. Jordan strîngea bilele pe masa de pool[1], ascultînd comentariile incomode ale lui Harry despre Kasey.

– Harry, n-ai motive să fii preocupat, îi făcu el semn doctorului să se întrerupă. Kasey îmi oferă tot ce-mi trebuie, şi ceva pe deasupra. Găsesc incredibil bagajul de cunoştințe din creierul ăsta ciudat al ei.

– Tocmai asta e problema...

Întrerupîndu-se, Harry se încruntă.

– E ciudată.

– Poate că noi, ceilalți, sîntem ciudați, murmură Jordan; de cînd apăruse Kasey în viața lui, nu mai era sigur de nimic. În orice caz, îşi cunoaşte meseria mai

1. Varietate de biliard american.

bine decît cunosc majoritatea oamenilor alfabetul.

Se poziționă pentru prima lovitură.

– Fără ea, n-aş putea atinge niciodată profunzimile pe care le doresc.

Lovi, făcu punctul şi se mută în poziția următoare.

– Mai mult, mă intrigă mai mult decît oricare femeie din cîte am cunoscut.

– Nu cumva îți creezi o relație personală cu ea?

– Îmi dau toată silința, se încruntă Jordan, cînd bila de cinci puncte nu nimeri în gaură.

– Jordan, o relație personală cu ea ți-ar putea impieta asupra scrisului. Ți-am spus, cînd ți-am citit rezumatul, că are şanse de Pulitzer. Reputația ți-ai format-o deja.

– Ar putea fi mai înțelept să termin cartea înainte de a ne gîndi la premii *Pulitzer*. E rîndul tău, Harry, îi aminti Jordan.

Harry lovi două bile, iar pe a treia o rată. În timp ce trăgea, îşi căută cu grijă cuvintele.

– Jordan, am observat că în ultima vreme eşti cam neliniştit. Voiam să-ți propun o vacanță, cînd termini cartea.

Zîmbind, Jordan se aplecă peste masă. Îşi potrivi tacul.

– Încerci să mă aperi de Kasey, Harry?

– Eu n-aş pune problema aşa – exact.

Enervat, Harry se rezemă în tac.

– Îmi dau seama că domnişoara Wyatt e foarte atrăgătoare, într-un mod destul de neobişnuit. Dar mai este şi neliniştitoare.

– Hmm. Neliniştitoare, murmură Jordan. Este într-a-

devăr autoritară. N-aş putea face nimic în sensul ăsta, nici dacă aş fi sigur că vreau. Singurul lucru de care sînt sigur e că mi-a deschis cîteva uşi pe care nu ştiam că le închisesem.

– Sper că nu te-ai...

Harry căută expresia potrivită.

– ...încurcat emoțional?

– Dacă m-am îndrăgostit? se încruntă Jordan; introduse în gaură bila de nouă puncte şi se scărpină în cap. N-am nici cea mai vagă idee. Ştiu că o doresc.

– Dragă băiete, începu Harry, sexul e...

Ezită, dregîndu-şi glasul.

– Da? îl îndemnă Jordan, nereuşind să-şi stăpînească un rînjet.

– ...O parte necesară a vieții, încheie bățos Harry.

– Harry, mă surprinzi.

Rînjetul i se lăți.

– E rîndul tău.

Amîndoi îşi ridicară privirile, cînd uşa se dădu de perete.

– Pentru Dumnezeu, Jordan, ar trebui să afişezi hărți rutiere, intră agale Kasey, aducînd o carte groasă. În viața mea n-am văzut atît de multe coridoare la un loc. Cartea dumneavoastră, doctore Rhodes.

O puse pe o masă şi-şi suflă bretonul din ochi.

– Am profanat un teritoriu sacru?

Jordan se propti de tac. De ce i se părea că orice cameră se trezea la viață, cînd intra ea pe uşă?

– Ar avea importanță? o întrebă el, zîmbind.

– Fireşte că nu. Întotdeauna mă infiltrez pe pămînturi sacre. Pot să beau ceva?

– Vermut? Aici n-am făcut provizii de tequila.

– Da, mulţumesc.

Kasey începuse deja să studieze camera.

Era spaţioasă şi aerisită, cu o mulţumitoare absenţă a mătăsurilor şi brocarturilor. Podelele de scînduri, pe care şi le imaginase în salon, se vedeau, iar la ferestre se aflau jaluzele simple de bambus. Domnea o curăţenie scrupuloasă, dar se zăreau semne de viaţă. O lumînare groasă arsese pînă la jumătate, în sfeşnicul ei de cositor. O colecţie de albume cu discuri erau stivuite pe un raft, unul sau două dintre ele stînd strîmbe.

– Îmi place camera asta, comentă Kasey, apropiindu-se de o masă cu placă din sticlă pe care se aflau cîteva vase de ceramică primitive. Foarte mult, adăugă, în timp ce se întorcea să ia paharul cu vermut de la Jordan. Mulţumesc.

Nu era sigur de ce părerea ei favorabilă îl mulţumea, dar ştia că aşa era. Kasey îşi înclină capul, parcă încercînd să-l vadă dintr-un unghi nou.

– E camera ta, murmură. La fel ca biroul.

– Cred că se poate spune şi aşa.

– Perfect.

Sorbi din băutură.

– Începi să-mi placi, Jordan. Aproape aş dori să nu fie aşa.

– Se pare că avem aceeaşi problemă.

Dînd din cap, Kasey se îndepărtă.

– Pool, hmm? Nu vreau să vă întrerup. Îmi termin paharul şi mă întorc în labirint.

Privi iarăşi prin cameră. Era singura încăpere din

casă, în afara biroului, unde se simțea comod.

– După ce terminați cartea, aş dori să discutăm despre ea, doctore Rhodes.

– Desigur.

Harry găsi că avea un zîmbet foarte atrăgător, într-adevăr.

– Poate doriți să jucați şi dumneavoastră o partidă, domnişoară Wyatt, o invită el, spre propria lui surprindere.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Cu un nou surîs, Kasey îl privi cu afecțiune în timp ce-şi îndrepta umerii.

– Sînt sigură că pariați, însă, nu?

– Nu neapărat, răspunse Harry.

– A, dar n-aş vrea să schimbați regulile pentru mine. Kasey bău din nou, privind un tac de biliard. Care e miza? Poate că mi-e accesibilă.

– Sînt convins că putem ajunge la o înțelegere.

Jordan se întrerupse să-şi aprindă o țigară.

– Ce zici de un dolar bila?

– Un dolar bila, repetă ea, apropiindu-se de masă. la să vedem, cît de multe sînt?

Se încruntă, numărîndu-le.

– Cincisprezece. Cred că pot face față. Cum jucați?

– Prin rotație ar fi cel mai simplu, comentă Jordan, cu o privire spre Harry.

– Perfect.

Doctorul începu să-şi frece tacul cu cretă.

– Care sînt regulile?

– Scopul este acela de a introduce bilele în găuri, în ordine cronologică, îi explică Jordan.

În seara aceea, Kasey purta cercei. Mici cîrlige de argint, care sclipeau în lumină. Chiar şi peste masă, parfumul ei răzbătea pînă la el. Se reculese.

– Sau să loveşti următoarea bilă la rînd, ciocnind-o de alta şi introducînd-o pe aceea, ori cît mai multe posibil. Loveşte bila marcată, cea albă, împingînd-o în celelalte bile, de la cel mai mic număr pînă la cel mai mare. Scopul este să eliberezi masa de toate bilele numerotate.

– Înțeleg, se încruntă Kasey spre postavul verde, dînd din cap. Fără-ndoială, sună destul de simplu, nu?

– Veți învăța uşor, domnişoară Wyatt, o asigură Harry, galant. Doriți să exersați mai întîi?

– Nu, ce-ar fi să ne aruncăm? îi mai adresă ea un surîs. Cine începe?

– Poate preferați să spargeți dumneavoastră, continuă Harry, simțindu-se expansiv, în timp ce Jordan aduna la loc bilele. Loviți grupul cu bila albă. Tot ce intră în găuri, vă aparține.

– Vă mulțumesc, doctore Rhodes.

Kasey se îndreptă spre capătul mesei.

– Apucă tacul aşa, o instrui Jordan, potrivindu-i degetele. Ține-l fix, dar lasă-i loc să lunece. Înțelegi?

– Da, îl privi ea peste umăr. Trebuie să pocnesc cu el bila cu numărul unu, nu?

– Se poate spune şi aşa.

Ar fi putut s-o sărute, îşi spuse el, chiar atunci, provocîndu-i lui Harry o criză de apoplexie. Îi mirosea părul, stînd lîngă ea, îi simțea pielea fină a umărului sub palmă.

– N-am să pot nimeri nimic de pe masă, dacă te

mai uiți așa la mine, murmură ea. Iar doctorul Rhodes începe să roșească.

Jordan se îndepărtă. Kasey aşteptă un moment să se calmeze, apoi se întinse peste masă şi trase.

Introduse în găuri trei bile, din spargere. Ocolind masa, se poziționă şi lovi din nou. Şi din nou. Se aplecă, strînse ochii pentru a calcula unghiul şi expedie cu precizie în gaură următoarea bilă. Se opri să-şi frece tacul cu cretă, în timp ce parcurgea masa din priviri pentru a analiza cea mai bună strategie. În cameră se lăsase o tăcere desăvîrşită.

Luă paharul, sorbi scurt şi reveni la lucru. Răsună un țăcănit şi bufniturile bilelor, apoi exclamația lui Harry, cînd execută o introducere din trei ricoşeuri. Jordan o privi în timp ce se concentra pentru următoarea lovitură. Rezemîndu-se de tac, degustă privelişte, în timp ce Kasey se întindea peste masă, în fața lui, plasînd următoarea bilă în gaură. Degajă masa, expediind două bile în colțuri opuse. Ridicîndu-se, se frecă la nas cu dosul mîinii, zîmbindu-le celor doi parteneri.

– Să vedem, face cîte cincisprezece dolari de fiecare, nu? Vrei să spargi tu de data asta, Harry?

Jordan îşi azvîrli capul pe spate, izbucnind în rîs.

– Harry, spuse el, bătîndu-l pe celălalt pe umăr. Se pare că ne-am băgat singuri în gura lupului.

-5-

Jordan o privea cercetător. Kasey citea o parte din însemnările lui, în linişte. Tăcea de peste douăzeci de minute. Exista ceva inexplicabil în modul ei de a porni şi a opri curentul electric. Îi hărţuia mintea cum nici o femeie n-o mai făcuse. Cînd îi punea cîte o întrebare directă despre ea însăşi, îi răspundea, vorbind agreabil, dar, de cele mai multe ori, ocolind subiectul. Îi dezvăluia foarte puţin despre Kasey Wyatt.

„Ce secrete bîntuie prin creierul ăla al ei?" se întreba Jordan. „Ce anume nu-mi spune, atunci cînd pare să spună tot ce-i trece prin minte? Şi de ce sînt obsedat să aflu totul?" Se încruntă, gîndindu-se la schimbările pe care Kasey le adusese deja în viaţa lui.

De-acum, în casă trăia un copil. Se auzeau rîsete, zgomote şi agitaţie. Cît timp lăsase el lucrurile în voia soartei? În toţi cei trei ani de cînd locuia acolo Alison? Şi cîtă vreme, încă, înainte?

Lăsase gospodărirea casei – şi responsabilitatea asupra nepoatei sale – aproape exclusiv în mîinile mamei lui. Fusese mai simplu aşa. Mai simplu, reflectă Jordan. Viaţa lui, în ansamblu, fusese mai simplă înainte de a fi intrat Kasey pe uşa din faţă. Fusese mulţumit. Şi, îşi dădu seama, că la fel ca Alison, se plictisise. Harry o numise nervozitate. Era o mică diferenţă. Nimeni nu rămăsese neafectat de sosirea ei.

Mama lui. Jordan se încruntă din nou, scoţînd o havană. Beatrice îşi exprimase deja cîteva nemulţumiri subtile. Dar, în fond, de ani de zile era nevoit să blocheze comentariile mamei sale. De cînd ţinea minte, Beatrice fusese implicată în comitetele ei, în casele de modă şi dineurile ei. Atît el, cît şi fratele lui, fuseseră crescuţi de un întreg sortiment de guvernante şi preparatori. Jordan acceptase situaţia. Acum, însă, se întreba dacă procedase înţelept dîndu-i ei pe mînă şi creşterea lui Alison. Fusese mai simplu, îşi spuse el din nou. Dar simplitatea, adeseori, era departe de a fi soluţia justă. Se părea că sosise timpul să privească altfel lucrurile. O studie din nou pe Kasey. Un mare număr de lucruri.

– Eşti foarte perspicace, Jordan, comentă Kasey, împingîndu-şi ochelarii în sus pe nas.

– Aşa crezi?

Cîndva, ar fi fost de acord. Acum, începea să se întrebe cît de mult lăsase să lunece pe-alături.

– Ai explicat foarte bine motivaţiile personajului. E minunat construit. Te invidiez.

– Mă invidiezi? trase Jordan prelung din trabuc. De ce?

– Cuvintele, Jordan, îşi ridică ea privirea, zîmbind. Îți invidiez cuvintele.

– Am observat că şi tu ai o rezervă proprie.

– Cu ghiotura, fu Kasey de acord. Dar nu le-aş putea face niciodată să joace astfel.

Jordan îi privi ochii mişcîndu-se rapid peste pagini, în timp ce continua să citească manuscrisul.

– Ar trebui să înțelegi, să pătrunzi mai adînc în fragmentul ăsta, interacțiunea dintre rude, în cadrul culturii indiene, îi indică ea.

– Familiile, murmură Jordan, gîndindu-se la a lui.

– Da. În multe triburi, rudele administrau oprobriul public. Răufăcătorii erau adeseori exilați. Aceasta echivala cu o execuție, întrucît triburile dușmane, de cele mai multe ori, îl omorau de la prima vedere pe indianul exilat.

– Un tată şi-ar fi trimis fiul la moarte?

– Onoarea, Jordan. Erau oameni de onoare, mîndri. Nu uita asta.

Îşi strînse picioarele sub trup, înlănțuindu-şi degetele.

– Asasinatul era considerat dăunător față de întregul trib. Pedeapsa standard era exilul. Nu diferă prea mult de modul cum procedăm astăzi. Comportamentul între rude era reglementat adeseori printr-un cod de legi foarte strict.

– Kasey?

– Da?

– Pot să-ți pun o întrebare personală?

Kasey ridică din umeri. Se puse în gardă.

– Cu condiția de a nu fi obligată să răspund.

Un moment, Jordan studie scrumul din capătul havanei.

– De ce te-ai făcut antropolog?

– Asta numeşti tu întrebare personală? zîmbi Kasey. Răspunsul e foarte simplu, serios. Am avut de ales între asta şi campionatul de patinaj cu rotile.

Jordan oftă. Iarăşi avea să se ascundă după deget.

– Dumnezeu ştie de ce, dar tot am să te întreb. Ce legătură e între patinele cu rotile şi antropologie?

– Am spus eu că e vreo legătură? îşi scoase ea ochelarii, legănîndu-i alene de o proptea. N-aş crede. Pur şi simplu ţi-am arătat între ce cariere aveam de ales. Am refuzat patinajul pe rotile, fiindcă este o profesiune riscantă. Toate trupurile alea care se ciocnesc între ele, iar pistele sînt destul de tari. Nu rezist bine la durere.

– Iar antropologia era alternativa cea mai logică.

– Îmi aparţinea, zise ea şi îl studie un moment. Ştii că ridurile din obraji ţi se adîncesc cînd zîmbeşti? E extrem de atrăgător.

– Te doresc, Kasey.

Ochelarii îşi opriră balansul.

– Da, Jordan, ştiu.

– Şi mă doreşti şi tu pe mine.

Kasey simţi desluşit pulsaţia dorinţei, ca şi cum s-ar fi aflat în braţele lui, cu gura lipită de a sa.

– Poate.

Îşi coborî din nou privirea asupra însemnărilor, începînd să le pună în ordine.

– Kasey.

Ridică iarăşi ochii spre el.

– Cînd?

Ştia ce anume o întreba. Se ridică, incapabilă să mai stea jos.

– Nu-i atît de simplu pe cît dai tu de înţeles, Jordan.

– De ce?

Răsucindu-se, Kasey privi pe fereastră. „Fiindcă nu te iubesc," îşi spuse. „Fiindcă mă vei face să sufăr. Fiindcă mi-e teamă că nu voi putea să plec, cînd are să se termine. Dacă te primesc, cale de întoarcere nu va mai fi."

– Jordan, spuse ea încet. Ţi-am spus că nu rezist la durere.

– Crezi c-am să-ţi fac vreun rău?

Îi distinse mirarea din glas şi-şi rezemă fruntea de geam.

– O, Doamne, ştiu că-mi vei face.

Cînd mîinile i se depuseră pe umerii ei, Jordan îi simţi muşchii încordîndu-se.

– Kasey.

O atinse cu buzele pe creştetul capului.

– N-am intenţia să-ţi fac nici un rău.

Durerea se întetea deja, răspîndindu-se.

– Intenţia, Jordan?

Vocea i se îngroşase; Jordan îi recunoştea răguşeala plînsului.

– Da, cred că n-ai intenţia, dar asta n-o va opri să se întîmple.

Degetele lui i se ridicară pe ceafă, mîngîind-o. Ka-

sey simțea că-şi pierdea controlul.

– Jordan, te rog, nu.

Dădu să se retragă, dar Jordan o întoarse cu fața spre el.

O cercetă atent, cu sprîncenele coborîte. Ridicînd degetul mare, îi şterse o lacrimă de pe gene.

– De ce plîngi?

– Jordan, te rog, clătină Kasey din cap; ştia că pierdea. Nu suport să mă fac de rîs.

Propriile ei emoții erau prea puternice pentru ea, o constrîngeau. Iar ochii lui erau prea drepți şi poruncitori. Simțea pămîntul fugindu-i de sub picioare. Doruri, nevoi, temeri, toate o striveau. Se apropia cu repeziciune momentul cînd nu mai avea de ales, ci trebuia să-i dăruiască lui toate emoțiile – fără restricții.

– Dă-mi drumul, îi ceru, chinuindu-se să se stăpînească. Ți-am dat destul, în dimineața asta.

– Nu, o strînse Jordan şi mai tare. Nu destul. Nu înainte de a-mi explica de ce te destrami în bucăți sub ochii mei.

– Să-ți explic! îşi azvîrli ea capul pe spate, într-un brusc acces de furie. N-am nimic de explicat. De ce-aş face-o?

– Cred, replică el rar, că mai valabilă e întrebarea: de ce n-ai face-o?

O durea, şi i se trezi furia, ca s-o apere.

– Cum am putut spune că eşti perspicace? Cum am putut-o crede, cînd nu vezi ceea ce te priveşte în față? Sînt îndrăgostită de tine!

Respirația i se întretăie, într-un icnet şocat şi dez-

nădăjduit. Se priviră lung, zguduiți amîndoi de cuvintele rostite.

– N-am vrut să spun asta, clătină Kasey din cap, încercînd să se smulgă de lîngă el. Mi-am pierdut calmul. N-am vrut s-o spun. Lasă-mă să plec, Jordan.

– Nu, o zgîlțîi el, o dată, pentru a-i opri zbaterile; ochii săi, privind-o, erau întunecați şi intenşi. Crezi că-mi poți spune una ca asta, şi pe urmă să pleci? Nu, n-ai vrut s-o spui, încuviință Jordan încet. Dar era adevărul?

Lacrimile i se uscaseră. Le înecase disperarea.

– Şi dacă aş spune că nu?

– Nu te-aş crede.

– Deci, e un subiect academic, nu? încercă ea să se smulgă iarăşi, dar Jordan o ținu strîns.

– Nu-mi veni cu din astea. Nu ține.

– Jordan.

Vocea lui Kasey redevenise sigură.

– Ce vrei de la mine?

– Nu sînt sigur.

Slăbi strînsoarea, dintr-o dată conştient că probabil o durea.

– Mă iubeşti, Kasey?

Ea dădu să se retragă, dar Jordan clătină din cap:

– Nu. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi.

Trase adînc aer în piept.

– Te iubesc, Jordan. Fără nici o obligație. Ştiu că unii oameni se simt incomod cînd sînt iubiți. Nu înțeleg de ce.

– Nimic mai simplu? murmură el.

– Nimic mai simplu, confirmă Kasey şi surîse; povara abţinerii se risipise. Nu face mutra asta, Jordan. E uşor să fii iubit. Să iubeşti e mai greu.

– Kasey...

Ezita. Îl înduioşase, îl neliniştise, încît nici el nu mai era sigur de ce simţea.

– Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Atunci, cel mai bine e să nu spui nimic.

„Nici unuia dintre noi nu-i e uşor," îşi zise ea şi încercă să netezească puţin drumul:

– Jordan, aş vrea să ne lămurim. Ţi-aş explica mai bine dacă nu m-ai atinge.

După un moment, o eliberă, iar Kasey făcu un pas înapoi. Absenţa contactului fizic o ajuta să-şi stăpînească nervii.

– Ţi-am spus că te iubesc. Poate că am greşit, dar faptul este consumat. Aş dori să-l accepţi ca pe o realitate.

Vedea bine că nu înţelegea. Emoţiile, exprimate liber, erau întotdeauna greu de înţeles. Cum putea să-i explice un lucru pe care inima ei îl acceptase, trecînd peste obiecţiile raţiunii?

– Toată viaţa, continuă ea, am fost învăţată că, pentru a dărui iubirea, pentru a ţi-o exprima, nu prea ai de ales, ci e mai mult o obligaţie. Te rog, ia-o ca atare şi nu-mi mai pune nici un fel de întrebări.

– Nici măcar nu ştiu ce întrebări să-ţi pun.

Dorea s-o atingă din nou, s-o ţină în braţe, dar expresia din ochii ei îl opri. Nu voia s-o facă să sufere, nu voia să aibă dreptate şi în această privinţă.

– Kasey, nu doreşti nimic de la mine?

– Nu, îi răspunse ea repede, ca şi cum ar fi anticipat întrebarea. Ți-am spus că nu ai nici o obligație, Jordan. Am vorbit serios. Cred că azi nu mai putem lucra împreună şi, cu siguranță, nu cred că am putea discuta rațional subiectul în momentul de față. În orice caz, e tîrziu. I-am spus lui Alison că o las să mă bată la tenis, înainte de cină.

Pornise deja spre uşă.

– Kasey.

Făcu un mare efort ca să se întoarcă.

– Da?

Din tulbure, mintea îi devenise goală complet. Se simțea ca un nătîng.

– Îți mulțumesc.

– N-ai pentru ce, Jordan.

Reuşi să iasă pe uşă înainte de a i se declanşa durerea.

Se întunecase complet, cînd Kasey îşi găsi în sfîrşit un moment în care să fie singură. De la fereastra camerei sale, putea privi răsăritul lunii. Era o lună plină, cu o nuanță portocalie care o ducea cu gîndul la cîmpuri cosite şi la căpițe de fîn. „Ce se întîmplă în lumea largă?" se întrebă ea. „Sînt închisă în casa asta de prea mult timp, încătuşată de o iubire care nu mă va duce nicăieri. Ce am făcut cu mine însămi? Mi-a trebuit o lună ca să pierd ceva ce-am prețuit mai presus de orice, toată viața: libertatea."

Îşi cuprinse trupul cu brațele, revenind în cameră.

„Chiar şi cînd voi pleca de-aici, de lîngă el, n-am să mai fiu liberă. Dragostea te leagă în lanţuri – şi o ştiam. Iar el, ce simte acum? Ce ne vom spune unul altuia, mîine? Pot continua să mă port normal, să servesc glume ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat?" Rîse puţin şi clătină din cap. „Trebuie," îşi reaminti ea. „Întotdeauna să termini ceea ce ai început – nu asta e prima regulă a lui Kasey? Am venit cu o treabă, iar misiunea trebuie îndeplinită. I-am mărturisit iubirea mea, fără obligaţii, şi sînt datoare să merg pînă la capăt. O, Doamne," îşi strînse ea mai puternic trupul în braţe. „Nu pot suferi durerea. Cît de laşă sînt!"

Apăsîndu-şi tîmpla cu o mînă, intră în baie, să-şi caute aspirina. Avea să-i alunge durerea de cap, cel puţin. În timp ce întindea mîna să ia un pahar, auzi un zgomot din camera lui Alison. Încruntată, Kasey se opri să asculte.

Era un sunet scăzut şi înfundat, dar inconfundabil – plîns. Kasey puse la loc flaconul cu aspirine şi trecu în odaia alăturată. Alison stătea ghemuită sub pătură, suspinînd cu faţa în pernă. Toate, în afara fetiţei, se risipiră din mintea lui Kasey.

– Alison.

Se aşeză pe marginea patului, atingîndu-i părul blond şi încîlcit.

– Ce s-a întîmplat?

– Am avut un coşmar, zise fetiţa aruncîndu-şi braţele pe după gîtul lui Kasey şi cuprinzînd-o strîns. A fost îngrozitor. Pretutindeni erau păianjeni.

Se cuibări mai adînc la pieptul ei, cînd o învăluiră şi

braţele lui Kasey.

– Se tîrau prin tot patul.

– Păianjeni, o strînse Kasey, mîngîind-o. Cumplit. Nimeni nu trebuie să-i înfrunte de unul singur. De ce nu m-ai chemat?

Alison auzea sub ureche bătăile regulate ale inimii lui Kasey şi se simţi mai încurajată.

– Bunica spune că e nepoliticos să deranjezi pe cineva cînd doarme.

Kasey îşi stăpîni un scurt şi puternic val de furie, menţinîndu-şi mîinile blînde.

– Nu şi dacă ai coşmaruri. Eu, cînd le aveam, urlam ca o nebună.

– Serios? îşi ridică Alison faţa. Vreau să spun, chiar aveai coşmaruri?

– Din cele mai rele. Tata spunea că erau preţul imaginaţiei mele creatoare. Mă făcea să fiu aproape mîndră de ele.

Dădu la o parte părul de pe obrajii lui Alison.

– Şi mai e ceva, adăugă ea. Nu m-ai putea deranja niciodată, Alison.

Cu un oftat, fetiţa îşi rezemă obrazul la loc pe pieptul lui Kasey.

– Erau păianjeni mari. Negri.

– Acum nu mai sînt. Mai bine încearcă şi tu cu cangurii. E mult mai bine să te gîndeşti la canguri decît la păianjeni.

– Canguri?

Distinse zîmbetul somnoros în vocea fetei.

– Absolut. Hai, culcarea.

Cînd Alison se conformă, Kasey se strecură în pat lîngă ea.

– Rămîi cu mine?

Vocea fetiței era mică şi uimită.

– Cîtva timp, zise şi o trase alături, simțindu-i căldura. În legătură cu cangurii aceia...

– Kasey.

– Hmm? îşi coborî ea privirea, pentru a descoperi ochii căprui şi solemni ai lui Alison îndreptați spre ea.

– Te iubesc.

„Poftim," înțelese Kasey. „Fără condiții, fără pretenții. Iubire curată." Pînă în acel moment, nu ştiuse cît de multă nevoie avea.

– Şi eu te iubesc, Alison. Închide ochii.

Jordan stătea în uşă, privind cele două chipuri adormite. Capul lui Alison se rezema pe umărul lui Kasey. Pierduse noțiunea timpului, de cînd stătea acolo, captivat de imaginea lor. Aveau fețele întoarse una spre cealaltă, ca şi cum ar fi găsit un lucru pe care-l căutau de mult.

„Amîndouă sînt ale mele," îşi spuse el, surprins de căldura care-l năpădise. Amîndouă îl iubeau, iar el fusese orb față de acest lucru. Iar acum, cînd ştia, care era următoarea mişcare? Iubirea nu era atît de simplă pe cît îi spusese Kasey. Se gîndi la modul cum îl priviseră: Alison, uimită şi cu speranță; Kasey, expusă şi speriată. Apropiindu-se de pat, le privi cum dormeau.

Se aplecă şi o îndepărtă uşor pe Alison. Fetița se foi puțin, apoi rămase nemişcată, dormind adînc, copi-

lăreşte. Cu grijă, Jordan o ridică pe Kasey în braţe. Tînăra murmură ceva, îl cuprinse cu braţele pe după gît şi-şi potrivi capul pe umărul lui. În încrederea acestui gest era ceva care-l excita mai mult decît o seducţie premeditată. Se întoarse s-o ducă prin uşa dintre camere. Ochii lui Kasey se deschiseră încet, privindu-l.

– Jordan?

Era dezorientată, cu vocea îngroşată de somn.

– Kasey.

O sărută pe frunte. Cum putea deveni, din inocentă, seducătoare, doar deschizînd ochii?

– Ce faci?

– Încerc să mă hotărăsc dacă să te duc în camera ta sau într-a mea.

Se opri în uşa odăii.

– Ce căutai în patul lui Alison?

– Păianjeni, îşi aminti Kasey, încercînd să-şi limpezească minţile.

– Poftim?

– Avusese un coşmar.

Oftă. Niciodată nu se putuse trezi dintr-o dată din somn.

– De ce-ai venit aici?

– Am început să trec noaptea s-o văd. Un lucru pe care demult ar fi trebuit să-l fac.

Cu un surîs, Kasey îl atinse pe obraz.

– Eşti un om bun, Jordan. Nu eram sigură.

Căscă şi se rezemă la loc pe umărul lui.

– Mă poţi lăsa jos oricînd.

Aproape fără nici un efort, ar fi putut adormi din nou, adînc.

– Kasey.

Jordan observase perna şi păturile de pe fotoliu.

– De ce nu dormi în pat?

– Din cauza claustrofobiei, răspunse ea somnoroasă. Între baldachin şi perdelele alea de pat, mă simt ca într-un sicriu. Ca şi cum ar urma să fiu incinerată.

– E foarte simplu să schimbi camera.

Kasey se ghemui lîngă el, făcînd să-l fulgere un fior de dorință.

– Nu, nu contează. Fotoliul e perfect, iar servitorii mă cred deja excentrică.

– Nu-mi pot închipui de ce.

O depuse pe fotoliu şi se aşeză lîngă ea.

– Tot timpul miroşi a violete, murmură el.

Gura i-o căută pe a ei, găsind-o caldă, gingaşă şi generoasă. Percepu exact momentul cînd somnul i se risipi din creier.

– Jordan.

Kasey era trează de-a binelea şi palpita.

– M-ai prins în dezavantaj.

– Da, ştiu. Mă întrebam dacă voi reuşi vreodată.

Îi luă o mînă şi-şi apăsă buzele pe palma ei.

– Intenționez să profit, Kasey.

Îşi plimbă un deget peste umărul ei, în jos, spre sîn. Simți sfîrcul întărindu-se sub materialul subțire.

– În noaptea asta, murmură el. Acum.

– Jordan.

Nevoile clocoteau, cereau satisfacție.

– Ţi-am mai spus, avem de ales.

– Mi-ai mai spus, acum doar cîteva ore, şi că mă iubeşti.

Îşi coborî din nou gura peste a ei. Doamne sfinte, cît o mai dorea! Nici o femeie nu-i mai trezise o asemenea jinduire. Simţea dorinţa în sînge, în oase. O fi avut ea de ales, dar lui nu-i mai rămînea nici o altă variantă.

– Ţi-am spus că te iubesc, îşi adună Kasey ultimul dram de putere. Nu ţi-am spus că voi face dragoste cu tine. Trebuie să-mi laşi şi mie ceva, Jordan.

Nu putea îngădui să se întîmple. Ştia că, odată ce i se dăruia, ce se împărtăşea din el, avea să rămînă legată pentru totdeauna. Nu era doar problema simplă de a dori să fie atinsă sau să simtă plăcerea, era vorba de nevoia să-i aparţină.

Jordan o studia în tăcere, continuînd să-i ţină mîna într-a lui. Iarăşi rămăsese fără apărare, ca atunci cînd dormise în acelaşi pat cu fetiţa. N-avea să-i facă nici un rău; îşi jură că n-avea să-i provoace suferinţe. Dar nu putea s-o părăsească. Cînd îi eliberă mîna şi porni către uşa dinspre camera lui Alison, lui Kasey îi scăpă un oftat scăzut. Jordan, însă, închise, apoi reveni spre ea. Sări în capul oaselor, gata să-l alunge.

– Kasey, se apropie el, păstrîndu-şi însă mîinile lîngă trup. Lasă-mă să fac dragoste cu tine în seara asta. Am nevoie de tine. E pentru prima oară în viaţa mea cînd am nevoie de altcineva.

Nu avea cum să-l alunge. Ar fi putut să reziste unei seducţii. Ar fi refuzat o cerere. În faţa unei necesităţi,

era neputincioasă. Kasey îl cuprinse în brațe.

Într-o clipă, gura lui deveni disperată, strivind-o pe a ei pînă începură să se rostogolească amîndoi. O îmbrățișă cu putere – strîns, ca şi cum, s-ar fi temut să nu se smulgă de la pieptul lui. Dar Kasey nu lua niciodată înapoi ceea ce oferea. Îi trase cămaşa de noapte de pe umeri, nerăbdător să-i simtă pielea. Se gîndi din nou cît de subțire era, cîtă grijă trebuia să aibă pentru a nu o frînge în două. Mîinile lui, însă, refuzau să fie blînde.

Kasey nu simți nici o durere, numai o plăcere năvalnică. Îi percepea nerăbdarea izbucnind din trup. Dorea să aibă nevoie de ea. Pentru moment, era destul. Îl trase spre pat.

Şi ajunse deasupra ei. Îi dorea greutatea; o enervau hainele care-i despărțeau unul de altul. Gura îi era flămîndă. Se turnă într-însul, prin sărut. Acesta se alungi, adînc, cu deplină dăruire, pînă cînd mîinile lui Jordan încetară s-o mai caute. Îi calmase pe amîndoi.

Încet, cu grijă, începu s-o dezbrace. Nu mai exista imboldul presant spre o dezlănțuire grabnică. Voia s-o savureze. Îşi lipi buzele de gîtul ei, iar oftatul de plăcere al lui Kasey se undui prin el. Căutînd încă, dar acum fără disperare, coborî spre sîni. Kasey îi trase halatul pînă-i putu simți pielea sub palme. Găsi puterea pe care o dorea.

Îl lăsă s-o ia în stăpînire, mai adînc, mai încet, nu atît cu tandrețe, cît cu minuțiozitate; nici unul dintre ei nu mai urmărea gingăşia. Aceea rămînea pentru mai tîrziu, poate, cînd fierbințeala avea să fie mai puțin

intensă, iar forța absorbită în întregime.

Jordan îi muşcă uşor sînul, experimentînd cu texturile şi aromele. Kasey îi coborî halatul în lungul brațelor, lăsîndu-l gol cum era şi ea. Limba lui îi fulgeră peste un sfîrc, după care urcă încet pînă la gît. Savoarea de acolo era tenebroasă şi fierbinte, atrăgîndu-l.

Kasey îşi lăsă mîinile să cutreiere pe unde pofteau, pipăind muşchi, explorînd contururile coastelor, lunecînd peste şoldurile tari şi înguste. Se pierduse în simțirea lui. Jordan era tot ce dorise ea vreodată, iar buzele lui pe gît o azvîrleau într-un delir de voluptate. Dorind să-l guste din nou, îi atrase înapoi gura spre a ei, cu murmure.

Se anunța o furtună. O simți în textura sărutului. Trupul ei răspundea, mişcîndu-se sub el, acceptînd, cerînd. Respirația i se desprindea de buze, gemînd printre ale lui. Jordan îşi trecu mîna peste sînul ei, coborînd-o pînă pe şold. Avea coapsele suple şi puternice. Degetele ei îi apucară umerii, cu tot trupul îndurerat de plăcere. I se deschise, cutremurîndu-se deja.

Era caldă şi umedă. Dorea s-o vadă scăpată de sub control. Propria lui stăpînire de sine se risipea rapid. Prea rapid. Nu voia să se sfîrşească. Dorea s-o atingă în continuare, să-i simtă gustul. Voia s-o audă gemîndu-i încontinuu numele. Îl excita pînă aproape de nebunie. Îi bubuia sîngele în vene, dar continua să zăbovească, lăsîndu-şi buzele să-i treacă peste şold, limba să-i lunece în josul abdomenului ei. Îi auzea respirația – rapidă şi scurtată. Se mişca sub el cu un abandon total. Era complet a lui. Jordan avea nevoie

s-o ştie, fără a pune la îndoială motivele.

Cînd îşi aduse gura înapoi spre a ei, ştiu că-şi pierduse ultima reţinere, ultima stăpînire. Simţi un val de putere, ştiind că el şi numai el îi avea cheia. Apoi, Kasey îl apucă şi îl trase înăuntrul ei. Gîndurile lui Jordan se spulberară. Era al ei.

Kasey se ghemui lîngă el, lăsîndu-se să plutească în voia văpăii de împlinire euforică. Nu simţea nici un regret. Iubea. Ştia numai că îl găsise pe bărbatul pe care-l dorea pentru toată viaţa. Avea să-l păstreze atîta timp cît i se dădea voie. Putea înfrunta ziua de mîine atunci cînd avea să vină. În noaptea asta, primise tot ceea ce dorea.

Jordan stătea tăcut, în întuneric. Avea trupul relaxat. Nu-şi dăduse seama de tensiunea la care îl supusese în ultimele cîteva săptămîni. Mintea, însă...

„Înainte, niciodată n-a fost aşa," îşi spuse, puţin cam buimăcit de descoperire. „Nu i-o pot spune. În veci nu m-ar crede. Nici măcar eu nu-s atît de sigur. Mă atrage; n-ar trebui s-o las." Închise ochii, încercînd să-şi limpezească judecata. Kasey, însă, era lîngă el, caldă şi moale, cu mîna pe inima lui. „Doamne sfinte, tocmai am avut-o şi o doresc din nou. E ca un narcotic." Ar fi vrut să se înfurie, s-o dușmănească pentru ceea ce-i făcea, dar nu putea trece cu forţa peste simpla nevoie de a o avea. Îi auzi oftatul şi-i simţi capul mişcîndu-se, cînd îl privi.

– Jordan?

– Da?

Înainte de a apuca să se stăpînească, mîna i se coborî s-o mîngîie.

– Am uitat complet de baldachin. Nu ți se pare ciudat?

Privind în jos, îi văzu licărul vesel din ochi. Toate îndoielile şi tensiunea i se risipiră din minte şi zîmbi. Nu avea cum să-i reziste.

– Leac pentru claustrofobie?

– Categoric.

Se rostogoli deasupra lui.

– Dar un om de ştiință îşi verifică întotdeauna de mai multe ori teoriile. Eşti dispus să-ți donezi trupul pentru experimente?

– Categoric.

Şi îi trase gura spre a lui.

-6-

– Triburile nomade de pe cîmpiile de sus trăiau aproape complet din vînătoarea bizonilor. Nu aveau agricultură şi pescuiau foarte puţin.

Kasey căscă şi se rezemă de spătarul fotoliului.

– Scuze, îi zîmbi ea lui Jordan. M-am culcat tîrziu azi-noapte.

Dezinvoltura ei din acea dimineaţă nu era prefăcătorie. Se simţea în largul ei. Îi spusese că îl iubea, se lăsase în voia acestei iubiri şi nu regreta nimic. Tensiunea dinainte provenise din rezistenţa la propriile ei instincte şi ascunderea adevărului.

– Mă întreb, Jordan, dacă am putea să abandonăm un moment valorile mele şi să mai sunăm după puţină cafea.

Şi căscă din nou.

Jordan o studie, în timp ce se întindea prelung.

– Nu-ţi plac servitorii, aşa-i?

– Ba cum să nu, îşi rezemă Kasey coatele de picioarele îndoite cruciş. Ceea ce nu-mi place e să-i am. În legătură cu cafeaua aia, Jordan. Aş face-o singură, dar lui Franois nu-i place să-şi bage nimeni nasul în bucătăria lui.

– Şi de ce nu-ţi place să-i ai?

– Jordan, nu pot filosofa ca lumea după trei ore de somn.

Oftă, iar el nu făcu decît s-o studieze în continuare.

– Ce culoare au ochii lui Millicent?

– Ce naiba are asta de-a face cu subiectul?

– Vreau doar să-ţi demonstrez că oamenii nu-i bagă în seamă decît rareori pe cei care-i servesc. În colegiu, am fost chelneriţă, şi...

– Ai fost chelneriţă?

– Da, te surprinde?

– Mă stupefiază, îi zîmbi el larg. Nu mi te pot imagina ducînd tăvi în echilibru şi mîzgălind note de plată.

– Am fost o chelneriţă excelentă.

Se încruntă, împingîndu-şi ochelarii în sus pe nas.

– Ce spuneam?

– Cînd?

– Cum de poţi fi atît de proaspăt şi de enervant în dimineaţa asta, cînd n-ai dormit mai mult decît mine?

Jordan îi surîse, ridicîndu-se, şi veni spre ea.

– Fiindcă am stat aici, ascultîndu-te cum îmi înşirai informaţii despre Araphao şi diversele triburi din cîmpii, şi gîndindu-mă că tot ce doresc mai mult e să fac din nou dragoste cu tine.

O ridică în picioare.

– În clipa asta.

Kasey îi acceptă sărutul cu un murmur de încuviințare. Dacă avea vreo dezamăgire, era aceea că dimineață nu se putuse trezi din somn lîngă el. Dar trebuise să se gîndească la Alison. Noaptea trecută, își spuse ea acum, în timp ce gura i se înfierbînta sub a lui, fusese mult prea scurtă. Iar noaptea următoare era mult prea îndepărtată.

– Așa, nu cred că vom reuși să lucrăm prea mult, murmură ea.

– Nu vom lucra deloc.

Jordan îi scoase ochelarii și îi puse în spatele lui pe birou.

– Haide.

– Unde?

– Sus.

O trăgea deja spre ușă.

– Jordan, rîse Kasey, smulgîndu-și mîna. E ora unsprezece dimineața.

– Fără zece, o corectă el, uitîndu-se la ceas, în timp ce treceau prin salon.

– Jordan, doar nu vorbești serios.

– Spune-mi-o peste o jumătate de oră.

O împingea în sus pe scară.

– Alison e la școală, mama la unul din faimoasele ei comitete, iar eu te doresc.

Deschise ușa camerei.

– În patul meu.

Se afla înăuntru, înlănțuită în brațele sale. Pofta lui Jordan era neîndoielnică. Pe Kasey o ameți deja. Gura lui i-o prăda pe a ei, însetată să-i simtă gustul.

– Jordan, reuși ea să gîfîie, cînd buzele sale îi

căutară gîtul. Nu s-ar zice că sîntem singuri.

– Nu văd pe nimeni, murmură el, urcînd cu buzele spre urechea ei.

Gemînd, Kasey încercă să-şi țină echilibrul.

– La ora asta din dimineață, sînt servitori prin toată casa.

Jordan o trase spre el, să-i dăruiască o sărutare scurtă şi apăsată, după care o eliberă. Kasey simți că se înclina podeaua sub ea.

Din doi paşi, Jordan ajunse la telefon. Ridică receptorul şi apăsă un buton, fără a-şi lua ochii de la ea.

– John, dă liber personalului... Da, tuturor. Imediat... N-ai pentru ce.

Închise telefonul şi-i zîmbi:

– Cincisprezece oameni îmi vor fi foarte recunoscători.

– Şaisprezece, îl corectă Kasey. Îți mulțumesc, Jordan.

Reveni spre ea:

– Pentru ce?

– Pentru că-mi înțelegi nevoia de a fi singură cu tine. Cu-adevărat singură. E foarte important pentru mine.

Jordan ridică o mînă la obrazul ei. Îşi dădea seama că începea să devină importantă pentru el. Foarte importantă.

– Acum, va trebui să-ți faci singură cafeaua, murmură.

– Care cafea?

Cu un zîmbet, Kasey începu să-i descheie cămaşa.

– Vrei să-mi auzi părerea despre cafea?

– Nu acum.

Jordan simțea nevoia îmboldindu-l, în timp ce Kasey trecea la al doilea nasture.

– Ei, bănuiesc că s-ar putea să te plictisesc cu ea, spuse ea meditativ, descheindu-i-l şi pe al treilea.

– Singurul lucru pe care nu-l cred posibil din partea ta e că m– ai plictisi.,

Degetele lui Kasey se opriră, iar surîsul i se întinse încet.

– Îți mulțumesc, Jordan. E foarte frumos că mi-o spui.

Cu mişcări calculate, Jordan îşi apropie degetele de primul nasture al bluzei ei.

– Dar dacă ar fi să-ți spun că eşti cea mai generoasă, cea mai autentică persoană pe care am cunoscut-o în viața mea, ai schimba subiectul.

Căldura îi umplu sufletul şi-i încețoşă creierul. Nu ştia cum să-i răspundă. Fiind îndrăgostită, descoperi ea, îi era mult mai dificil să-şi înfrîneze emoțiile – şi mult mai necesar.

– Da, cred că aşa aş face. Probabil aş spune ceva în genul: „De unde-ți cumperi cămăşile? Materialul ăsta e într-adevăr senzațional."

– Kasey, reveniră ochii lui spre ea. Eşti frumoasă.

La asta, Kasey rîse, mai destinsă pe dată.

– Ba nu sînt.

– Cînd zîmbeşti, faci o gropiță în colțul drept al gurii. Cînd eşti excitată, ochii ți se adumbresc şi se înnourează, încît auriul din ei dispare.

Kasey îşi simțea pulsul începînd să bubuie, iar pie-

lea i se înroşea, fierbinte.

– Încerci să mă enervezi, Jordan?

– A, da.

Îi trase cămaşa de pe umeri. Apoi, îşi coborî mîinile peste sînii ei, pînă la talie.

– Şi reuşesc?

Tremura. Era năucită. Abia dacă o atinsese, şi-i palpita tot trupul de dorul lui. Avea prea multă putere asupra ei, din toate punctele de vedere – trupesc, sufletesc şi cerebral. I se opuse. Îi dăruise dragostea ei, dar refuza să-şi abandoneze forţa. Trebuia s-o dorească la fel de mult pe cît îl dorea şi ea pe el. Kasey îi descheie ultimul nasture.

– Mă enervezi, Jordan, şopti şi-şi urcă mîinile încet pe abdomenul lui, pe coaste şi piept.

Îi simţea muşchii încordîndu-se sub palmele ei. În timp ce-i scotea cămaşa, îşi apăsă buzele pe umărul lui Jordan.

– Mă faci să mă doară.

Îşi plimbă degetele înapoi peste coastele sale, iar buzele şi le duse spre gîtul lui.

– Mă faci să te doresc.

Îi desfăcu pantalonii şi-şi lăsă degetele peste şolduri. În timp ce buzele îi coborau pe gîtul lui, îi auzi geamătul gros de plăcere. Îl trase la podea.

Pasiunea avea gusturi. Înfierbîntase şi umezise pielea lui Jordan în locurile unde îl sărutase. Kasey îi simţea sub limbă bătăile inimii. Parc-ar fi fost un vis. Avea trupul drogat, dar mintea îi era activă. Dorea să ştie totul despre el – ce anume îi făcea plăcere, ce îl excita. Îşi urmă instinctele, lăsîndu-şi mîinile să-l cu-

treiere; cînd simțea cîte o reacție, zăbovea cu ele pe loc. Trupul lui Jordan era musculos şi zvelt, şi o excita. Dorințele lui o excitau. Le simțea şiroind dintr-însul. În acel moment, era la fel de vulnerabil ca ea.

Presără încet o dîră stăruitoare de sărutări, în timp ce călătorea înapoi spre gît. Respirația lui îi vîjîia în urechi. Încurcîndu-şi degetele în părul ei, Jordan îi rosti gemînd numele şi-i trase gura spre a sa. Pasiunea explodă în sărut. Kasey o simți biciuind-o – un incredibil amestec de durere şi voluptate. Dinții lui i se înfipseră în buză şi gemu. Acela nu era vis, ci realitate zdrobitoare. Mîinile lui Jordan deveniseră dintr-o dată aspre şi brutale, în timp ce o împingea pe spate. O penetră repede, violent, azvîrlind-o dincolo de limitele rațiunii. Îl urmă, agățîndu-se, neputincioasă, puternică. Ştia că i se oprise respirația. Se contopiseră prin pielea umedă şi dorință. Se înălțară pe pisc, iar şi iar, pînă nu mai rămaseră decît două trupuri secătuite şi două minți goale de orice gînduri.

Zăcea deasupra, cu chipul îngropat în părul ei, incapabil să se mişte, deşi ştia că ea era mult prea slabă ca să-i susțină greutatea. Trupul continua să-i tremure uşor sub al lui. Jordan îşi înălță capul. Dorea s-o vadă în plină lumină a zilei, după ce făcuse dragoste cu el.

Avea fața liniştită, cu ochii încă închețoşați. Jordan simți un junghi de durere, ascuțit şi neaşteptat, străpungîndu-i stomacul. Kasey surîse, iar durerea se înteți. Putea s-o dorească din nou? Atît de repede? Cu siguranță aşa s-ar fi explicat chinul pe care-l simțea doar privind-o. Îşi coborî gura spre a ei, dar fu întîmpinat cu tandrețe, nu cu pasiune.

– Kasey.

O sărută pe oraz, nesigur ce avea să spună. Emoţiile pe care le simţea erau cu desăvîrşire noi pentru el. Pe umărul ei se vedea o vînătaie, iar Jordan săltă din nou capul, s-o privească. Era mică, palidă şi potrivită cu forma degetului său. Se îngrozi. Din cîte ştia, niciodată nu-i mai lăsase semne unei femei.

– Ce s-a întîmplat?

Kasey îi văzu expresia şocată din ochi şi le urmă direcţia. Zîmbi puţin, cînd observă vînătaia.

– Ai mîini puternice, comentă ea.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei. Îi era greu; sentimentele sale faţă de lovirea unei femei erau clar definite. N-avea nici o scuză. Brusc, îşi aminti expresia de pe faţa lui Kasey cînd îi spusese că avea s-o lovească.

– Kasey, clătină el din cap. Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

– Jordan.

Recunoscuse înţelesul mai profund al cuvintelor lui şi-i atinse obrazul cu mîna.

– Ştiu că nu vrei.

Cînd Jordan se rostogoli pe spate, îl urmă, rezemîndu-şi apoi capul pe umărul lui.

– Nu te gîndi la ziua de mîine, murmură ea. Să profităm de cea de azi. E de-ajuns.

Jordan o trase mai aproape, potrivind-o în curburile trupului său. Azi, îşi spuse, şi închise ochii.

– Eşti obosită.

Îi recunoscuse vlăguirea din voce.

– Spuneai ceva în legătură cu un pat, replică ea, dar se mulţumi să rămînă acolo unde se afla. Lîngă el.

Jordan se ridică şi, înainte ca protestul ei să se fi încheiat, o luă în braţe.

– Trebuie să dormi un timp.

Cînd o depuse pe pat, Kasey întinse mîinile spre el.

– Dormi şi tu cu mine.

Trase pătura peste amîndoi şi o cuprinse în braţe.

Kasey se trezi spre seară. Îşi amintea cînd plecase Jordan de lîngă ea, îndemnînd-o să rămînă şi să doarmă mai departe. Îl trăsese înapoi să-i dea o sărutare care dusese la o nouă furtună de dragoste. O privire spre ceas o înştiinţă că plecase cu peste o oră în urmă.

„Leneşo," îşi spuse Kasey, întinzîndu-se. Dac-ar mai fi fost cu ea, nu i-ar fi trebuit nici un efort ca să se întoarcă pe partea cealaltă şi să adoarmă la loc. Şi-l imagină jos, în birou, lucrînd. Mai avea şi ea o muncă de făcut, îşi reaminti. Se ridică din pat şi se îmbrăcă.

La jumătatea scării, o auzi pe Alison repetînd la pian. Beethoven, de astă dată. O piesă frumoasă, interpretată fără pic de interes. Se opri în uşă, privind-o. „Îşi face datoria," reflectă Kasey, cu o undă de compătimire.

– Ştiai că Beethoven a fost considerat un adevărat revoluţionar, la vremea lui?

Capul lui Alison sări în sus, auzindu-i vocea. Aşteptase s-o audă încă de cînd se întorsese de la şcoală. Kasey zîmbi, apropiindu-se de ea.

– Muzica lui e atît de plină de putere.

Alison îşi privi degetele:

– Nu şi cînd o cînt eu. Unchiul Jordan a spus că dormi.

– Am dormit.

Kasey o mîngîie pe păr.

– Cînți foarte bine, Alison, dar nu pui suflet.

– E important să am o bază fermă cu clasicii, declară fata. În cuvintele ei, Kasey o putea recunoaşte pe Beatrice, şi-şi înfrînă un oftat.

– Muzica e una dintre cele mai mari plăceri ale vieții.

Alison ridică din umeri, încruntîndu-se spre partituri.

– Nu cred că-mi place muzica. S-ar putea să fiu afonă.

De astă dată, Kasey făcu un efort să nu zîmbească.

– Asta ar putea fi o problemă.

Îi veni o idee.

– Stai un minut.

Se repezi afară din cameră. Alison oftă prelung şi reveni la Beethoven. Încă se mai lupta cu notele, cînd Kasey reveni.

– Ăsta-i un bun prieten de-al meu, o informă ea, arătîndu-i o cutie de ghitară. Îmi ține de urît, continuă, în timp ce scotea instrumentul vechi din cutie. Rezistă la călătorii. Spre deosebire de mine.

Îi zîmbi lui Alison, fiind încredințată că-i captase interesul.

– Îl pot lua cu mine în turneele de studiu sau de conferințe, ceea ce-l face să fie un instrument mai practic decît pianul. Am nevoie de muzică.

În timp ce vorbea, începu să-şi acordeze ghitara. Alison se ridică de pe scaunul pianului, pentru a privi mai de aproape.

– Mă relaxează, îmi face plăcere, îmi calmează nervii. De asemenea, mă simt bine cîntînd, cu acelaşi efect asupra altora.

– Eu nu m-am gîndit niciodată în sensul ăsta, întinse Alison mîna, să atingă coada ghitarei. Cu asta nu poți cînta Beethoven.

– Nu zău?

Din memorie, Kasey începu bucata pe care o exersase Alison.

Ochii fetei se măriră. Îngenunche să privească mai atentă.

– Nu sună la fel.

– E altfel de instrument.

Kasey se întrerupse, pentru a prinde fetița de bărbie.

– Şi un alt fel de sentiment. Muzica există în diverse forme, Alison, dar tot muzică este.

„De ce nu-şi sacrifică nimeni timpul să stea puțin de vorbă cu copilul ăsta?" se întrebă ea. „Absoarbe cuvintele ca un burete."

– Îmi cînți şi altceva? se aşează Alison la picioarele ei. Sună minunat.

– Poate că nu eşti afonă, la urma urmei, îi zîmbi Kasey, reîncepînd să cînte.

Jordan stătea în uşă, privindu-le. Avea să înceteze vreodată cu surprizele? se întrebă. Nu faptul de a cînta îl mira. De-ar fi aflat că dirijase o orchestră, nici n-ar fi clipit din ochi. Se îndoia că exista vreun lucru de care nu era în stare. Dar capacitatea ei de a dărui şi a

atrage iubirea îl copleşea. O avea din naştere? O învăţase? Era măcar conştientă de puterea pe care o avea?

Alison o iubea. I se citea în ochi. Pur şi simplu o accepta pe Kasey aşa cum era şi o iubea. Nu exista nici o întrebare, nici o îndoială. Iar Kasey îi răspundea în acelaşi fel. „Dar eu am îndoieli," medită el. „Şi întrebări. Din nou are dreptate. Cînd creştem, ne pierdem talentul de a iubi fără reţineri."

Ridicîndu-şi privirea, Kasey îl văzu. Faţa i se lumină într-un surîs.

– Bună, Jordan. E ora de apreciere muzicală.

Îi zîmbi şi el:

– Sînt invitat?

– Unchiule Jordan, se adună Alison pe picioare, uitînd să-şi netezească încreţiturile fustei. S-o auzi pe Kasey cum cîntă. E minunată.

– Am auzit-o, zise el privind-o din nou pe Kasey.

– Alison avea oarecari dificultăţi cu Beethoven, îi explică ea. Aşa că m-am dus sus după prietenul meu. M-a ajutat.

– Prietenul? îi aruncă Jordan lui Alison o privire, în timp ce se aşeza pe canapea; o luă pe genunchi. Nu ţi se pare cam ciudat să numeşti o ghitară „el"?

Alison chicoti, privindu-l:

– Ba da, dar n-am vrut să spun.

– Foarte discretă, îşi frecă el nasul de gîtul fetiţei.

Alison răspunse aruncîndu-şi braţele în jurul lui şi strîngîndu-l cu putere. Profunzimea reacţiei îl zgudui. Kasey îi spusese că nimic nu se compara cu iubirea unui copil, dar n-o înţelesese pe deplin. Acum, cînd

fetița îl îmbrățișa, îi simțea deplina putere. Cum de înainte îi scăpase? Cum de o ignorase? Închizînd ochii, o strînse la piept, lăsîndu-se străbătut de puterea pură a iubirii necondiționate. Alison mirosea a pudră şi a şampon, iar părul îi era fin şi moale pe obrazul lui. Copilul fratelui său. Al lui, de-acum înainte. Şi deja irosise prea mult timp.

– Te iubesc, Alison, murmură.

Simți îmbrățișarea intensificîndu-se.

– Serios? răsună vocea fetiței, înfundată în gîtul lui.

– Da, o sărută el pe păr. Serios.

O auzi oftînd şi relaxîndu-se. Rămase cu fața îngropată în umărul său. Jordan deschise ochii, pentru a-i întîlni pe ai lui Kasey.

Plîngea în tăcere. Cînd el o privi, clătină violent din cap, ca pentru a-şi nega lacrimile. Se ridică, dar Jordan o opri înainte de a apuca să fugă din cameră.

– Nu pleca, se rezumă el să-i spună.

Kasey se întoarse să-l privească, apoi începu să bîjbîie după o țigară. Pentru prima oară, o auzi înjurînd că nu găsea chibritul. Se duse la fereastră, privind afară.

„Îi iubesc pe amîndoi," îşi spuse ea, rezemîndu-şi fruntea de geam. „Mult prea mult. Să-i văd împreună aşa, să-i privesc cum se regăsesc unul pe altul..." Bucuria situației îi umplea sufletul. Oftă, lăsînd lacrimile să-i curgă în voie. Jordan păruse atît de năucit cînd Alison îl îmbrățişase. Kasey putuse vedea fiecare emoție trecînd prin el.

„Cît timp mai am pînă să-i pierd pe amîndoi?" Inspirînd adînc, se strădui să-şi recapete controlul. „N-am să mă gîndesc acum la asta. Nu mă pot gîndi la asta

acum. Ştiam că mi se va închide în faţă, mai devreme sau mai tîrziu." Simţea durerea înteţindu-se. Îşi şterse lacrimile ce i se uscau pe obraji. Se răsuci exact cînd Beatrice intră cu pas lunecat în cameră.

– Jordan, acum plec. Petrecerea de la Conway...

Văzînd-o pe Alison în braţele lui, se încruntă.

– Îi e rău lui Alison?

– Nu.

Jordan simţi fetiţa îndreptîndu-se şi rămase cu braţul în jurul ei.

– Alison se simte minunat. Distracţie plăcută.

Bătrîna înălţă o sprînceană:

– Ar trebui să vii şi tu. Nu se cade să-ţi neglijezi îndatoririle mondene.

– Va trebui să mi le mai neglijez un timp. Transmite salutările mele familiei Conway.

Beatrice oftă. Întorcîndu-se să plece, zări ghitara lui Kasey.

– Asta ce mai e?

– E o ghitară, doamnă Taylor, reveni Kasey în mijlocul camerei.

– Ştiu şi eu acest lucru, domnişoară Wyatt, îi aruncă Beatrice o privire de gheaţă. Ce caută aici?

– E a lui Kasey, interveni Alison; în braţele lui Jordan, se simţea apărată, în siguranţă. Mă va învăţa să cînt.

Îşi ridică privirea spre Kasey, convinsă de ceea ce spusese.

– Aşa? răsună rece vocea lui Beatrice. Şi la ce ţi-ar putea folosi învăţarea unui asemenea instrument?

– E esenţial ca un copil să-şi dezvolte interesul pentru muzică de la o vîrstă cît mai fragedă, nu cre-

deți, doamnă Taylor? zîmbi Kasey, retezînd răspunsul dur pe care Jordan îl avusese în vîrful limbii. Văzu fruntea mamei lui încrețindu-se, pentru a se relaxa apoi la loc.

– Evident.

– Sînt o susținătoare a familiarizării copiilor cu clasicii şi cu toate genurile muzicale, încă de mici. S-au efectuat cîteva studii foarte interesante pe acest subiect.

– Nu mă îndoiesc.

Ochii lui Beatrice reveniră spre ghitară.

– Dar...

– Ghitara spaniolă, ca aceasta, a fost elaborată după modele orientale, în secolul al şaptesprezecelea.

Kasey vorbea pe tonul ei de conferință, iar Jordan se lupta să nu zîmbească, amuzat. Mama lui era depăşită vizibil.

– În timpul secolelor al nouăsprezecelea şi al douăzecilea, o succesiune de virtuozi spanioli, printre care, cum sînt convinsă că ştiți, Andrs Segovia, au dovedit că ghitara este un instrument artistic important. Sînt sigură că veți fi de acord că lărgirea capacităților muzicale ale lui Alison îi va fi de un enorm folos, cînd îşi va ocupa locul în societatea adultă.

Beatrice continua să stea încruntată, dar părea şi cam descumpănită. Kasey îi adresă un surîs prietenos.

– Aveți o rochie foarte frumoasă, doamnă Taylor, adăugă ea.

Beatrice coborî privirea spre mătasea mov a rochiei.

– Mulțumesc, şi-o netezi ea, absentă. Plănuisem

să o iau pe cea din voal alb, dar în seara asta e cam răcoare. Nu se poartă alb cînd e rece afară.

– Serios? înălță Kasey sprîncenele, cu curiozitate. Nici rochia asta nu pare foarte călduroasă.

Beatrice îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Port peste ea o etolă de hermină.

Se răsuci şi ieşi din cameră, deloc sigură cum îşi pierduse supremația.

– Măi, murmură Kasey. Nu-s o mare neghioabă?

– Una foarte şireată, remarcă Jordan.

Mama lui o nemulțumise, se vedea clar. Dar Kasey îşi păstrase calmul mult mai bine decît ar fi reuşit el. Iar în ochi încă i se mai zărea o undă de umor. Deodată, Jordan rîse.

– Bunica ta tocmai a fost învinsă de o maestră, îi spuse el lui Alison. Ghitare orientale şi secolul al şaptesprezecelea.

Clătină din cap.

– Există vreun lucru pe care nu-l porți în enciclopedia aia pe care o ai drept creier?

Kasey stătu un moment pe gînduri.

– Nu, nu cred. Vrei să ştii ceva anume?

Jordan îşi înclină capul, amuzat de provocare.

– Care e capitala Arkansas-ului?

Alison chicoti şi-i şuşoti la ureche.

– Arkansas, murmură Kasey; privirea i se înălță spre tavan. Arkansas... zona dentral-sudică a Statelor Unite. Se învecinează la nord cu Missouri; la est, cu Mississippi şi Tennessee; la sud, cu Louisiana; la vest, cu Texas şi Oklahoma. Al douăzeci şi cincilea stat, din luna iunie a anului 1835. Arkansasul are un sol fa-

vorabil agriculturii, numeroase zăcăminte minerale care includ singura mină de diamante din Statele Unite şi zone forestiere întinse. Numele provine de la un trib siouan, Quapaw. Nu conține lacuri naturale importante şi are un climat relativ blînd. A, da, ridică ea un deget. Capitala, precum şi cel mai mare oraş, e Little Rock.

Îşi coborî ochii din tavan, zîmbindu-i lui Jordan cu nevinovăție:

– Vrea cineva să vină la o plimbare înainte de cină?

-7-

Climatul din Palm Springs era uscat, cald şi însorit. Servitorii casei Taylor erau bine instruiţi şi plini de solicitudine. Mîncarea era, invariabil, delicioasă. Iar monotonia permanentă o scotea din minţi.

Dacă l-ar fi iubit mai puţin pe Jordan, Kasey ar fi putut să evadeze. Dar, cu fiecare zi ce trecea, ştia că adăuga verigi la lanţul care o ţinea acolo. Timpul petrecut cu Jordan la cercetări era un stimulent, precum şi orele alături de Alison. Existau însă ceasuri îndelungate în care nu făcea decît să lîncezească şi nu fusese niciodată capabilă să înfrunte lîncezeala.

Noaptea, în braţele lui Jordan, se putea lăsa să le uite pe toate celelalte. Însă orele lor împreună, ca bărbat şi femeie, erau mult prea scurte. Cînd se dădea jos din pat, rămînea cu prea mult timp de gîndire. Îi era greu să recunoască faptul că, în pofida educaţiei ei sofisticate şi a concepţiilor liber-cugetătoare, se simţea

incomod avînd o aventură. Poate că, dacă relația ar fi fost mai deschisă, ar fi avut mai puține îndoieli. Dar exista şi un copil la care să se gîndească.

Începuse luna decembrie. Pe Kasey timpul o gonea din urmă. Peste o lună, şase săptămîni cel mult, utilitatea ei avea să ia sfîrşit. Şi apoi? se întreba ea, ieşind din casă. Cît mai putea amîna să se gîndească la viitor?

Ar fi trebuit să-şi programeze un nou turneu de conferințe, în ianuarie. Ar fi trebuit să afle dacă excavațiile lui Patterson rămîneau stabilite pentru martie. Îşi îndesă mîinile în buzunare, privind un palmier. Trebuia să plece, se hotărî ea. Trebuia să-nceapă să se gîndească iarăşi la ea. Trebuia să-şi scrie teza de doctorat. Închise ochii, în strălucirea orbitoare a soarelui.

Dacă nu începea cît mai curînd să se desprindă, avea s-o doară mult, mult mai mult, în momentul respectiv. Ce urma să simtă Jordan la plecarea ei? Kasey ieşi din curte, pe peluză. Avea să simtă că pierduse ceva? Sau doar să-şi amintească de timpul petrecut împreună, ca de o toamnă plăcută?

Ca persoană obişnuită să analizeze creierul omenesc, i se părea ciudat că nu-l putea înțelege complet pe al lui Jordan. Poate fiindcă era mai important pentru ea decît fusese oricine. Emoțiile îi înceţoşau intuiția şi nu putea vedea limpede. Nu era sigură decît de Alison.

Avea parte de iubirea fetiței. Era simplă, deschisă. La unsprezece ani, copilul nu poartă măşti. „Cît de multe are el?" se întrebă, gîndindu-se la Jordan. „Cîte am eu? De ce insistăm să le purtăm?" Privi din nou în jur, peste gazonul neted şi nivelat, cu copaci perfect

îngrijiți şi flori organizate. „Trebuie să scap de-aici," îşi spuse ea din nou. „Nu mai suport multă vreme ordinea asta desăvîrşită."

– Kasey!

Se întoarse, pentru a o vedea pe Alison zbughind-o spre ea, la cîțiva paşi în fața lui Jordan.

„Iar cînd plec într-adevăr," reflectă Kasey, „se vor avea unul pe celălalt. Atîta lucru măcar pot lua cu mine."

– Nu te-am găsit, o apucă Alison de mînă, zîmbindu-i. Voiam să vii cu noi la o baie.

Această cerere simplă declanşă un lanț de reacții emoționale. „Nu sînt ai tăi," îşi reaminti, în timp ce inima i se îndrepta spre ei. „Trebuie să nu te mai tot prefaci că-ți aparțin." Rămase cu ochii spre fetiță, nedorind să înfrunte una dintre privirile intuitive ale lui Jordan.

– Nu azi, iubito. Tocmai mergeam la un jogging.

– Înotul solicită mai mulți muşchi, comentă Jordan. Şi nu transpiri.

Kasey îşi ridică ochii spre ai lui. Îi văzu îngustîndu-se imediat şi-şi dădu seama că simțise ceva din starea ei de spirit. Nu dorea să fie descifrată atît de clar.

Zîmbind, o strînse scurt pe Alison de mînă.

– Cred totuşi că prefer să alerg.

Şi se întoarse, îndepărtîndu-se.

– Se întîmplă ceva cu Kasey, îşi privi Alison unchiul.

Acesta însă se uita după Kasey, care o luase la fugă spre zidul din jurul proprietății.

– Ochii ei par trişti.

Jordan îşi coborî privirea spre Alison. Cuvintele ei oglindeau propriile lui gînduri.

– Aşa e.

– Am întristat-o noi cu ceva, unchiule Jordan?

Întrebarea îl izbi, făcîndu-l să-şi ridice privirea tocmai la timp pentru a o vedea pe Kasey dispărînd prin poarta laterală. „Am întristat-o oare?" Capacitatea ei de a simți o depăşea pe a oricui, din cîți oameni cunoscuse. Nu însemna că şi capacitatea de a suferi îi era la fel de mare? Jordan clătină din cap. Poate că citea ceva mai mult într-o simplă indispoziție.

– Cu toții avem stări proaste uneori, Alison, murmură el. Chiar şi Kasey are dreptul la ele.

Cînd îşi coborî din nou privirea spre fetiță, ochii acesteia continuau să fixeze poarta din zid. Jordan o răsuci de umeri, pentru a-i auzi rîsul.

– Să nu m-arunci în apă! chicoti ea, zbătîndu-se.

– Să te arunc? ripostă Jordan, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte ideea; urcă treptele piscinei. Ce te face să crezi că aş încerca aşa ceva?

– Ieri m-ai aruncat.

– Zău?

Se uită peste umăr, spre boscheți şi zid. Kasey era în cealaltă parte. Îi trezea un sentiment incomod. Cu un efort, îşi îndreptă iarăşi atenția spre Alison.

– Detest să mă repet, spuse el şi o azvîrli în piscină.

Peste o oră, o găsi pe Kasey în salon. Alergarea nu-i îmbunătățise dispoziția. O privi cum se plimba de la o fereastră la alta. Îi simțea neliniştea.

– Te gîndeşti s-o iei din loc?

La auzul glasului său, Kasey se răsuci.

– Nu te-am auzit intrînd.

Căută un răspuns pe care nu-l putu găsi, aşa că întoarse iarăşi capul.

– M-am răzgîndit, îi spuse ea. Casa asta nu-i un muzeu, e un mausoleu.

Jordan îşi înălță o sprînceană, apoi se aşeză pe canapea.

– De ce nu-mi spui ce te frămîntă, Kasey?

Cînd se întoarse, în ochi avea o sclipire de furie. Îi era mai uşor să simtă furia decît disperarea.

– Cum poți să suporți? se răsti ea. Nu ți se apleacă de atîta strălucire neîncetată a soarelui?

Jordan o studie un moment, apoi se rezemă de perne.

– Vrei să spui că te necăjeşte vremea?

– Nu vremea, îl corectă ea. Vremea se schimbă.

Îşi împinse părul din jurul feței, cu ambele mîini. Simțea o durere surdă pulsîndu-i la ceafă.

– Kasey, răsună calm şi rezonabil glasul lui Jordan. Stai jos şi vorbeşte-mi.

Clătină din cap. Nu dorea să fie rezonabilă, încă.

– Sînt uimită, continuă ea, sînt absolut uimită că poți scrie aşa cum scrii, cînd te-ai desprins de toate.

Sprîncenele lui se ridicară din nou:

– Găseşti asta o declarație potrivită? Trăiesc într-un climat favorabil, aşa că m-am desprins?

– Eşti aşa de-al naibii de înfumurat, se răsuci ea pe călcîie, strîngînd pumnii în buzunare. Stai aici, în mica ta lume aseptică, fără să ai habar cu ce lupte trec oamenii prin viață. Tu nu trebuie să-ți faci griji nici

măcar că ți se strică frigiderul.

– Kasey, făcu Jordan un efort să nu-şi piardă răbdarea. Iarăşi o iei razna.

Se întoarse spre el, privindu-l lung. De ce nu putea înelege? De ce nu vedea ce se ascundea sub suprafață?

– Nu toată lumea poate să se culce pe lauri şi să se prăjească la soare.

– A, iar ne-am întors la asta, se ridică Jordan, venind spre ea. De ce consideri că banii sînt o pată pe caracterul meu?

– Habar n-am cîte pete ai pe caracterul tău, replică ea. Obiecția mea față de bani se referă la faptul că-i foloseşti ca să te izolezi.

– Din punctul tău de vedere.

– În regulă, dădu Kasey din cap. Din punctul meu de vedere, toată zona asta din California e o insultă: golf, blănuri, petreceri, băi cu Jacuzzi...

– Scuzați-mă.

Alison apăruse în uşă, holbîndu-se la amîndoi. Era pentru prima oară că-i vedea furioşi. Jordan îşi înghiți replica şi se întoarse spre ea.

– E ceva important, Alison?

Glasul îi era calm, dar ochii, nu.

– Kasey şi cu mine tocmai aveam o mică discuție.

– O ceartă, îl corectă Kasey. Oamenii se mai şi ceartă, iar eu nu strig niciodată în timpul discuțiilor.

– Bine, dădu Jordan din cap, apoi o privi din nou pe nepoata lui. Ne certam. Eşti bună să ne laşi cîteva minute, pînă terminăm?

Alison făcu un pas înapoi, ezitînd însă.

– O să ţipaţi unul la altul, şi toate celelalte?

Întrebarea era mai mult fascinată decît îngrijorată, iar Jordan îşi reţinu un zîmbet.

– Da, răspunse Kasey.

Alison le aruncă o ultimă privire, lungă, apoi se repezi spre scară.

Jordan rîse, înainte de a reveni către Kasey.

– Se pare că o încîntă perspectiva unui scandal cu urlete.

– Nu e singura.

O studie un moment.

– Mda, văd şi eu că nu e. Poate ţi-ar plăcea să dai cu ceva de pămînt. Adaugă întotdeauna o tuşă drăguţă.

– Ce preferi să pierzi? strigă Kasey, turbînd de furie că Jordan se stăpînea, iar ea nu. Vaza *Ming*, sau caseta *Faberg?*

– Kasey, îi puse el mîinile pe umeri; „toate au o limită," îşi spuse. Ce-ar fi să stai jos şi să-mi explici despre ce e vorba?

– Nu mă lua de sus, Jordan, se smulse ea din faţa lui, pierzîndu-şi complet calmul. Mi-e pîn-aici, din partea mamei tale.

La asta nu prea avea ce să răspundă, ştiind şi el adevărul. Ceea ce nu ştiuse era că pe Kasey o atinsese în vreun fel atitudinea lui Beatrice. Poate că încă îi mai rămîneau destule lucruri pe care să le afle despre Kasey. Şi poate că momentul de a le afla era atunci cînd se înfuria îndeajuns de tare ca să-şi coboare garda.

– Mama mea n-are nimic de-a face cu povestea

dintre noi doi, Kasey.

Glasul i se îmblînzise, dar nu întinse mîinile spre ea.

– Nu? scuturã Kasey din cap; cum putea sã nu observe, nici sã înțeleagã, cît de greu îi era sã facã dragoste cu el într-o casã unde avea de înfruntat dezaprobări neîncetate? Ei bine, ăsta e un mic aspect în care nu sîntem de acord. Şi mai sînt şi altele.

– Care?

– Nu te îngrijorează cã, peste cinci ani, lucrul cel mai important din capul lui Alison va fi rochia pe care o îmbracă?

– Doamne fereşte, Kasey, ce tot vobeşti?

Neputința îi înfierbînta glasul la fel de tare ca furia pe al ei.

– Ai de gînd să treci la subiect?

– La subiect?

Începuse să strige, înfuriată de incapacitatea de a-şi exprima sentimentele şi imposibilitatea lui de a înțelege ceea ce încerca să-i spună.

– Ce rost are, cînd pur şi simplu n-ai idee ce simt sau de ce am nevoie?

Clătină iarăşi din cap.

– N-are nici un rost, Jordan. Absolut nici unul.

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi în fugă pe uşa dinspre curte.

Peste zece minute, Kasey stătea sub un stejar, în colțul nordic al peluzei, încercînd să-şi stăpînească emoțiile. Nu putea suferi momentele cînd îşi pierdea calmul. Nimic din tot ceea ce-i spusese lui Jordan nu avea sens – pentru el şi, aproape deloc, nici pentru ea.

Sinceritatea o silea să recunoască faptul că tot ce o împiedica să spună ce avea pe suflet era o teamă primordială. Îl iubea prea mult pentru propria ei liniște spirituală.

Inima sau intelectul – pe care din două s-o asculte? Intelectul îi spunea că nu trebuia să-l iubească. El n-o iubea. O dorea, avea nevoie de ea, poate, ținea la ea. Toate, cuvinte palide şi neconvingătoare, în comparație cu iubirea. Intelectul îi reamintea că existau prea multe diferențe esențiale între ei, pentru a fi posibilă o altfel de relație decît una trecătoare. Intelectul declara că era timpul să-şi amintească prioritățile – doctoratul, munca pe teren. Era vremea să ridice ştacheta şi să se reapuce de lucru.

Inima, însă, o inunda în dragoste. Era prinsă între amîndouă – inimă şi intelect – şi nu putea, poate pentru prima oară în viața ei, să ia o hotărîre clară.

Îşi strînse picioarele şi-şi rezemă fruntea pe genunchi. Cînd îl auzi pe Jordan aşezîndu-se lîngă ea, Kasey nu se mişcă. Mai avea nevoie de un moment, iar el, simțind, nu spuse nimic. Rămaseră unul lîngă altul, apropiați, dar nu atît de aproape încît să se atingă, pe cînd în frunzişul de deasupra lor începea să cînte o pasăre. Kasey oftă:

– Iartă-mă, Jordan.

– Pentru ambalaj, dar nu pentru conținut, replică el, amintindu-şi cealaltă ocazie cînd îşi ceruse scuze.

Rîse scurt, dar rămase cu capul pe genunchi.

– Nici eu nu sînt sigură.

– Nu cred că m-ar deranja să strigi la mine, dacă aş şti de ce.

– Pune-o în seama descreşterii lunii, murmură Kasey, dar Jordan îşi strecură o mînă sub bărbia ei şi i-o ridică.

– Kasey, vorbeşte-mi.

Deschise gura, însă el o întrerupse înainte de a apuca să spună ceva.

– Vorbeşte-mi cu adevărat, adăugă, calm. Fără divagaţii abile. Dacă nu te cunosc, dacă nu ştiu de ce ai nevoie, s-ar putea să fie pentru că faci tot ce poţi spre a mă împiedica să aflu.

Ochii ei îl priviră direct, limpezi.

– Mă tem să-ţi dezvălui mai mult decît am făcut-o deja.

Candoarea ei îl dezarmă. După un moment, se rezemă de trunchiul copacului şi o trase lîngă el. Poate că modul cel mai simplu de a începe s-o descopere era prin intermediul trecutului ei.

– Povesteşte-mi despre bunicul tău, îi ceru Jordan. Alison mi-a spus că era medic.

– Bunicul meu?

Rămînînd în cercul braţului său, Kasey încercă să se relaxeze. Subiectul i se părea destul de sigur.

– Locuieşte în vestul Virginiei. În munţi.

Se uită la gazonul nivelat, cu iarba tunsă. Nu se zărea nici o piatră.

– Practică medicina de aproape cincizeci de ani. În fiecare primăvară, plantează cîte o grădină de legume, iar toamna îşi taie singur lemnele. Iarna, casa miroase a fum de lemn.

Închise ochii şi, rezemîndu-se de Jordan, se lăsă în voia amintirilor.

– Vara, în fereastra bucătăriei înfloresc muşcate.

– Dar părinţii tăi?

Jordan simţi tensiunea infiltrîndu-se afară din ea, în timp ce pasărea continua să cînte deasupra.

– Aveam opt ani cînd au murit.

Oftă din nou. De fiecare dată cînd se gîndea la ei, sentimentul inutilităţii morţii lor o cuprindea complet.

– Plecaseră într-un weekend împreună. Eu rămăsesem cu bunicul. Se întorceau să mă ia, cînd o maşină a depăşit banda continuă şi i-a lovit frontal. Celălalt şofer fusese beat. A scăpat cu un braţ rupt. Ei n-au scăpat.

Durerea devenise mai surdă, cu timpul, dar tot durere rămînea.

– Toată viaţa m-am bucurat că, înainte, avuseseră parte de acele două zile, numai ei doi.

Jordan lăsă tăcerea să se prelungească un moment. Începea să descopere de ce o înţelesese Kasey pe Alison atît de repede.

– După aceea, ai locuit cu bunicul tău?

– Da, după primul an.

– Ce s-a întîmplat în primul an?

Kasey ezită. Nu dorise să intre în atîtea amănunte, dar lipsa de insistenţă a întrebărilor lui îi uşurase sarcina. Ridicînd din umeri, continuă:

– Aveam o mătuşă, sora tatălui meu. Era mult mai mare decît el – cu zece, cincisprezece ani, cred.

– Ai stat cu ea în primul an?

– În anul acela, am făcut naveta între ea şi bunicul. Şi-au disputat custodia. Mătuşa mea se împotrivea ca o Wyatt să trăiască în sălbăticie. Aşa denumea ea

locuința bunicului meu. Era din Georgetown, în D.C.

Lui Jordan i se trezi o amintire.

– Tatăl tău a fost Robert Wyatt?

– Da.

Tăcu, în timp ce lăsa fragmentele să se aşeze în ordine. Familia Wyatt din Georgetown – un neam vechi, cu baze solide. Bani şi politică. Samuel Wyatt trebuia să fi fost bunicul ei pe linie paternă. Făcuse avere din operațiuni bancare, după care ajunsese consilier prezidențial principal. Robert Wyatt fusese fiul cel mai mic. Doi frați mai mari îşi găsiseră locuri în senat. Însemna că sora era Alice Wyatt Longstream, soție de congresman şi amfitrioană politică. O familie foarte bogată şi foarte conservatoare. Din cîte-şi amintea, se vorbise despre pregătirea fiului celui mai mic pentru funcția supremă la Washington.

Fusese un avocat tînăr şi strălucit. Se făcuse multă presă în jurul morții lui. Iar soția sa... Jordan se încruntă, încercînd să-şi amintească lucrurile pe care le citise şi le auzise cu şaptesprezece ani în urmă. Soția lui fusese tot juristă. Deschiseseră împreună un birou de consultanță juridică, lucru pe care familia nu se grăbise să-l aprobe.

– Îmi amintesc că am citit despre accident, murmură Jordan. Apoi, din cînd în cînd, şi despre procesul de custodie. Părinții mei discutau ocazional subiectul. Mama e destul de informată despre mătuşa ta. S-a făcut multă publicitate.

– Desigur, ridică din umeri Kasey. O familie politică bogată se duelează cu un medic de țară pentru un copil. Ce alt subiect mai gras de presă se poate găsi?

Jordan simți unda de înverşunare strecurîndu-se printre cuvintele indiferente.

– Povesteşte-mi, Kasey.

– Ce-ar mai fi de povestit?

În acel moment, s-ar fi ridicat, dar brațul lui o ținu pe loc. O cuprinsese blînd, dar ferm. Kasey continuă:

– Procesele de custodie sînt urîte şi de-a dreptul hidoase pentru copilul prins la mijloc.

– Amîndoi părinții tăi erau avocați, interveni Jordan. Cu siguranță, îşi redactaseră clar testamentele, atribuindu-ți un tutore legal.

– Sigur că aşa au făcut. Era bunicul meu.

Kasey clătină din cap. Cum putea scoate atît de mult din ea, doar cu cîteva cuvinte? Niciodată nu discutase cu nimeni această parte din viața ei.

– Testamentele pot fi contestate, mai ales dacă ai mulți bani şi putere. Mă dorea, nu pentru mine însămi, ci pentru că numele meu era Wyatt. Am înțeles asta, cu toate că nu aveam decît opt ani. N-a fost greu; niciodată nu ausese o părere bună despre mama. Părinții mei s-au cunoscut în facultatea de drept. A fost dragoste la prima vedere. S-au căsătorit în două săptămîni. Mătuşa mea nu l-a iertat niciodată pentru că se însurase cu o studentă anonimă la drept, care se afla la Universitatea *Georgetown* numai fiindcă primise o bursă.

– Ai spus că în primul an ai făcut naveta între bunicul şi mătuşa ta. Cum adică?

– Jordan, e foarte mult de-atunci...

– Kasey, o întrerupse el, întorcînd-o cu fața. Vorbeşte-mi.

Kasey se cuibări din nou pe umărul lui, închizînd ochii. Muşchii i se încordaseră din nou.

– Cînd mătuşa mea a intentat acţiunea, situaţia a început să se degradeze. Au apărut reporterii. Veneau la şcoală şi acasă la bunicul. Mătuşa a angajat o firmă de detectivi, pentru a dovedi că bunicul nu mă îngrijea cum se cuvine. În orice caz, mi-a fost greu să suport totul. Bunicul s-a gîndit că-mi putea fi mai uşor dacă un timp locuiam la mătuşa mea. Aş fi scăpat parţial de presiuni şi puteam constata că doream să stau cu ea. Pe-atunci, l-am detestat pentru că mă alungase. Credeam că nu mă dorea. N-am încetat să cred că acesta a fost cel mai crud lucru pe care-l făcuse vreodată. Numai el îmi rămăsese, după moartea mamei.

Jordan o privi frecîndu-şi cu degetul inelul de aur.

– Mătuşa mea avea o vilă frumoasă în Georgetown. Pe strada 35 şi toate camerele erau cu tavane înalte şi şeminee. Antichităţi fabuloase şi porţelanuri de Svres. Avea o colecţie de păpuşi din porţelan şi un valet negru pe care-l numea Lawrence.

Dădu să se ridice din nou. Simţea nevoia să se mişte.

– Nu, o reţinu Jordan lîngă el. Stai jos.

Ştia că, dacă se ridica, găsea un mod de a evita să-i spună mai mult.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Mi-a cumpărat rochii de organdi, Mary Jane-uri, şi a făcut paradă cu mine. Am fost înscrisă la o şcoală particulară şi am primit lecţii de pian. A fost cea mai nefericită perioadă din viaţa mea. Încă nu trecusem peste moartea părinţilor, iar atitudinea mătuşii mele

era departe de a fi maternă. Ea îşi dorea un simbol – o fetiţă drăguţă şi cuminte, pe care s-o gătească elegant şi să le-o arate prietenilor. Unchiul meu era plecat în cea mai mare parte a timpului. Era destul de bun cu mine, cred, dar absorbit de ale lui. Sau, poate, sînt nedreaptă; avea foarte multe răspunderi. Nici unul dintre ei nu-mi putea dărui ceea ce îmi trebuia mie, iar eu nu le puteam da ce căutau ei. Am început să pun întrebări toxice.

Jordan rîse uşor şi o sărută pe tîmplă.

– Parcă te şi aud.

– Voia să mă modeleze, iar eu refuzam să mă las modelată. Nimic mai simplu. Eram înconjurată de lucruri frumoase, pe care nu aveam voie să le ating. În casă veneau oameni fascinanţi, cu care nu trebuia să vorbesc, decît răspunzîndu-le „da, domnule," sau „nu, doamnă," cînd mi se adresau. Mă simţeam ca închisă în cuşcă.

– Iar mătuşa ta a abandonat procesul.

– A avut nevoie de trei luni ca să-şi dea seama că nu putea conviețui cu mine. Mi-a spus că, dacă exista vreo Wyatt în mine, era foarte bine ascunsă, şi m-a trimis înapoi la bunicul. Parcă aş fi început din nou să respir.

Jordan privi încruntat peste gazon. Din locul unde stăteau, abia putea distinge etajul de sus al casei. „Oare şi aici se simte închisă în cuşcă?" Îşi aminti cum circula de la o fereastră la alta, în salon. Avea nevoie de timp ca să digere lucrurile pe care tocmai le aflase despre ea.

– Eşti foarte apropiată de bunicul tău, murmură el.

– El a fost ancora mea de salvare cînd am crescut. Şi zmeul meu.

Zîmbind, rupse un fir de iarbă.

– E un om afectuos şi inteligent, care poate discuta trei puncte de vedere în acelaşi timp, crezîndu-le pe toate trei. Mă cunoaşte, mă acceptă drept ceea ce sînt şi mă iubeşte oricum.

Îşi ridică genunchii, rezemîndu-şi din nou fruntea de ei.

– Are şaptezeci de ani, iar eu n-am mai fost acasă de aproape un an. Peste trei săptămîni vine Crăciunul. Va ninge, iar cineva îi va da un brad în loc de plată. Pacienţii vor şiroi prin casă ziua întreagă, aducîndu-i de toate, de la pîine coaptă în bucătărie pînă la whisky de casă.

„Se gîndeşte să plece," înţelese Jordan, simţind un fior scurt şi neaşteptat de panică. Privi razele de soare infiltrîndu-se printre frunze şi căzîndu-i pe păr. „Nu încă," îşi spuse. „Încă nu."

– Kasey, îi atinse el părul. N-am dreptul să-ţi cer să rămîi. Dar rămîi oricum.

Kasey scoase un oftat tremurător. „Cît timp?" se întrebă ea. „Ar trebui să mă duc acasă, pînă-mi revin după toate astea, după el." Îşi înălţă capul, pregătită să spună ceea ce considera că trebuia spus.

Ochii lui Jordan o priveau. Erau limpezi şi cercetători. N-avea s-o roage şi a doua oară; n-avea să insiste. Kasey înţelese că nici nu era nevoie. Tăcerea lui – ochii lui – o făceau în locul său.

– Îmbrăţişează-mă, murmură ea, întinzînd braţele spre Jordan.

N-avea să-l părăsească, îşi spuse, în timp ce se

lipea de el. Doar cînd nu-i mai rămînea de ales. I se deschisese, i se oferise. Acum nu se mai putea lua înapoi.

Începu s-o sărute încet, fără posesivitate. Niciodată nu mai fusese atît de blînd, ţinînd-o ca pe un obiect nespus de fragil. Nu, acum nu mai putea să-l părăsească. Inima lui Kasey avea mai multă putere asupra vieţii ei decît intelectul. Atunci cînd iubea, era vulnerabilă, iar cînd era vulnerabilă, nu mai avea încotro. Îl strînse şi mai tare. Sărutul deveni mai profund, încă tandru, dar intim şi ameţitor. Mîna lui se ridică să-i mîngîie obrazul. Era gingaş şi delicat, iar înlăuntrul lui Jordan detuna dorinţa. Îi murmură numele şi-şi coborî buzele pe gîtul ei. Găsi căldură şi un gust pe care ajunsese să-l rîvnească.

Cum putea Kasey să-i dăruiască atît de mult, fără a cere nimic în schimb? Dar îi putea da şi el ceva, ei, amîndurora.

– Kasey, în weekend-ul ăsta trebuie să mă duc la New York. Am ceva de lucru cu editorul.

Nu adăugă că amînă de cîteva săptămîni călătoria.

– Vino cu mine.

– La New York? i se îmbinară ei sprîncenele. N-ai spus nimic, înainte.

– Nu. Depindea de felul cum progresa cartea, Kasey.

O sărută din nou. Nu voia să-i pună întrebări.

– Vino cu mine. Vreau să petrecem cîtva timp singuri. Mai mult decît numai cîteva ore pe noapte. Vreau să dorm cu tine. Vreau să mă trezesc dimineaţa lîngă tine.

Şi ea o dorea. Să fie cu el, departe de casă. Să

poată petrece noaptea cu el în deplină libertate. Kasey simți povara începînd să se risipească.

– Dar Alison?

– Întîmplător, chiar azi după-amiază m-a întrebat dacă îşi poate petrece weekend-ul cu o colegă de şcoală.

Jordan zîmbi, dîndu-i la o parte o şuviță de păr de pe obraz.

– Să zicem că e voia soartei, Kasey, şi să profităm.

– Soarta.

Buzele ei se arcuiră într-un surîs, iar Jordan privi cum îi cuprinse treptat şi ochii.

– Cred cu tărie în soartă.

-8-

New York. Avionul aterizase sub o zloată nenorocită, care se transforma rapid în ninsoare. Străzile erau pline cu mocirlă fleşcăită şi alunecoasă, aglomerate de maşini.

Pe trotuare se grăbeau numeroşi trecători. Nimic n-ar fi putut-o încînta mai mult pe Kasey. Newyorkezii, reflectă ea, erau întotdeauna grăbiți. Pentru asta îi îndrăgea. Şi ştia că nici un alt oraş nu aprecia mai mult sezonul Crăciunului. Oriunde se uita, vedea decorațiuni – brazi, becuri şi beteală sclipitoare. Şi peste tot se găseau Moş Crăciuni.

Încercase să absoarbă totul în timpul drumului cu taxiul, de la aeroport la hotel. Acum, în apartamentul unde urma să locuiască împreună cu Jordan, îşi lipi nasul de geamul ferestrei, continuînd să privească. Se zăreau lumini şi oameni şi se auzea rumoarea înfun-

dată a traficului. O frapă gîndul că flămînzise atît de complet după imaginile şi mirosurile umanităţii. Avusese nevoie de zgomot şi de mişcare.

Jordan nu se aşteptase din partea ei să manifeste un asemenea entuziasm pentru oraş. Din ceea ce-i spusese despre copilăria ei, ar fi crezut că prefera un decor rural. Kasey, însă, nu reuşise să vadă destul. În taxi, sporovăise încontinuu, arătînd una, rîzînd de alta. Oricine ar fi luat-o drept o persoană sosită pentru prima oară la New York, dar Jordan ştia că petrecuse cîteva săptămîni în Manhattan, la începutul toamnei.

– Te porţi de parcă n-ai mai fi fost niciodată aici, comentă el.

Kasey întoarse capul, cu un surîs. Faţa i se luminase din nou. Jordan aproape că uita nefericirea pe care i-o văzuse în ochi cu doar cîteva zile în urmă.

– E un oraş minunat, nu-i aşa? Atît de mulţi oameni, atîta viaţă. Şi ninge. Nu ştiu dacă aş fi putut trăi pînă la sfîrşitul lunii decembrie, fără să văd zăpadă.

– De-asta ai venit? se apropie el, pentru a o mîngîia cu o mînă pe păr. Ca să vezi zăpada?

– Evident, îşi ridică ea faţa, atingîndu-i buzele cu ale ei. Alt motiv nici nu-mi poate trece prin minte. Dar ţie?

– Ar fi unul, două, murmură Jordan.

Kasey se desprinse din braţele lui, pentru a se plimba prin cameră.

– Frumos apartament, remarcă ea, trecîndu-şi un deget peste placa scrinului; în aer se simţea mirosul de lac. Nu sînt condiţiile mele obişnuite de muncă.

– Nu muncim.

Îl privi peste umăr:

– Nu?

– O petrecere, cîteva întîlniri.

Veni din nou lîngă ea, întorcînd-o complet cu faţa spre el.

– Aş fi putut să sar peste petrecere şi să rezolv întîlnirile prin telefon, dacă munca ar fi fost singurul scop al călătoriei.

– Jordan, ştiu că pentru mine ai făcut-o, îi acoperi ea mîinile cu ale ei. Îţi sînt recunoscătoare.

– Şi pentru mine am făcut-o.

O cuprinse în braţe. Ce făcea cu el? O cunoştea de două luni şi devenea cu repeziciune cel mai important lucru din viaţa lui.

– Chiar sîntem singuri? murmură Kasey; se simţi cuprinsă de uşurare. Dumnezeule, sîntem într-adevăr singuri?

– Singuri, confirmă el, ademenindu-i gura spre a lui.

– Cînd e petrecerea aia?

Îi trase sacoul de pe umeri şi începu să-i lucreze la cămaşă.

– Peste vreo oră.

Mîinile lui i se strecurară pe sub pulover.

– Ia spune-mi... îl muşcă ea uşurel de buză, simţindu-i fiorul de răspuns. Consideri nepunctualitatea nepoliticoasă sau modernă?

– Nepoliticoasă, îşi coborî Jordan degetele spre a-i descheia catarama curelei subţiri. Foarte nepoliticoasă.

– Hai să fim nepoliticoşi, Jordan.

Îi deschise cămaşa şi oftă, cînd mîinile i se petrecură împrejurul lui.

– Să fim îngrozitor de nepoliticoşi.

Cînd ajunseră goi, pe pat, Jordan o luă cu încetul. Acum aveau timp să se iubească pe îndelete. Kasey lunecă într-un nor de plăcere. Unde o atingea, se înfierbînta; unde era sărutată, o durea. Jordan avea grijă ca mîinile să-i rămînă blînde, amintindu-şi ce vînătăi îi lăsase data trecută. Forţa ei, energia ei îl făceau să-şi amintească destul de greu cît era de fragilă.

Avea pielea netedă şi pală, abia cu o urmă infimă de margine a bronzului. Cu toate că îşi petrecea multe dintre orele libere în exterior, nu se bronza cu uşurinţă. Jordan putea distinge contrastul dintre culoarea mîinii lui bronzate şi albeaţa lăptoasă a sînului ei. I-l atinse cu gura şi o auzi gemînd. Era mai sensibilă decît toate femeile pe care le cunoscuse. Nu avea nici o inhibiţie. Iubea cu deplină libertate.

Foarte delicat, îi apucă sfîrcul între dinţi şi o simţi arcuindu-se sub el, în timp ce se catapulta din mulţumire către patimă. Cu ajutorul limbii, îi înteţi mai departe tremurul, pînă rămase istovită, cu sufletul la gură. Degetele lui Kasey i se înfipseră în umeri. Murmurele ei îl îndemnau să se grăbească. Jordan, însă, trecu fără grabă la celălalt sîn.

– Jordan.

Abia putea vorbi, apăsată de valurile dorinţei.

– Te vreau acum.

– E prea devreme, îşi plimbă el buzele peste coastele ei. Mult prea devreme.

Gura lui o cutreiera, iar ea continua să se zguduie.

Îşi strecură degetele înăuntrul ei, purtînd-o spre un apogeu violent.

Delir. Kasey ştia că depăşise orice raţiune. Plăcere nu mai putea dărui, mai multă pasiune nu i se putea smulge. Şi, totuşi, el continua s-o împingă tot mai departe. Toate celulele trupului ei erau însufleţite, vibrante. Aproape o cuprinsese panica de a-l avea şi se agăţa de el, impunîndu-i să fie la fel de disperat ca ea. Mîinile sale o pîrjoleau peste tot, făcînd-o să tremure.

Apoi, gura lui se pogorî din nou peste a ei – flămîndă, urgentă. Coborî pe gît, înfigîndu-şi dinţii în piele. Îşi uitase jurămîntul de a fi blînd. Uitase totul, în afara nevoii de trupul ei zvelt şi agil sub al lui – şi a propriei lui disperări.

Nevoia detonă ca o capsă, şi o pătrunse. Nu mai era timp pentru dragoste înceată.

Jordan ajunse la concluzia că, pe măsură ce trecea timpul, departe de a se obişnui cu ea, Kasey îl intriga tot mai mult.

Salonul elegant, cu vedere spre Central Park, era plin de membri ai lumii cărţilor: scriitori, redactori, agenţi literari şi vlăstare ale editurilor. Ea, însă, era axa vîrtejului. Celelalte femei sclipeau de bijuterii, diamante, safire, smaralde. Kasey nu avea nevoie de nimic.

Stătea aşezată pe braţul unui fotoliu, sorbind şampanie şi rîzînd cu Simon Germaine, directorul uneia dintre principalele edituri ale ţării. Peste umărul ei se apleca J.R. Richards. Acesta lucra la cel de-al patrulea roman dintr-o serie de best-seller-uri, toate transpunse cu succes pe ecran. Lîngă ea stătea Agnes Green-

field, una dintre cele mai dure agente din breaslă. Îl reprezenta pe Jordan de zece ani, iar el ajunse la concluzia că acum o vedea pentru prima oară zîmbind. Rînjise, se strîmbase, mîrîise, dar niciodată nu zîmbise. Sub ochii lui, Kasey puse mîna pe umărul lui Germaine şi spuse ceva care-l făcu pe acesta să-şi azvîrle capul pe spate, rîzînd cu hohote.

Ochii lui Kasey se ridicară, găsindu-l pe Jordan prin mulţime. Zîmbi încet, în timp ce ducea paharul la buze să mai ia o înghiţitură. Un fior de dorinţă îl străbătu prin tot trupul, aproape făcîndu-l să se clatine. „Cum e în stare?" se întrebă el. „Cum mă poate face s-o doresc, cînd nici nu m-am răcit bine după dragostea cu ea? Cînd am să mă satur?" Înlătură întrebările, gîndindu-se peste cît timp aveau să se poată strecura afară, ca s-o aibă din nou numai pentru el.

– Schisma tot mai largă dintre literatura elitistă şi cea populară le crează cititorilor medii dificultăţi în a se bucura de lectura uşoară, distractivă, fără un sentiment de vinovăţie.

Kasey îşi înălţă o sprînceană spre J.R., în timp ce Jordan se apropia.

– V-am citit toate cărţile şi am conştiinţa curată.

Sorbi din şampanie, cu un surîs adresat lui Jordan.

J.R. avu nevoie de un moment înainte de a începe să chicotească.

– Cred că tocmai am fost pus la punct. Mă tentează să încep munca în colaborare, Jordan, dacă mi pot găsi o asemenea parteneră.

– Încercam s-o conving pe Kasey să scrie o carte a ei proprie.

Germaine îşi înghiţi scotch-ul sec, fără să clipească. Avea un chip lat, rumen, cu mustaţă căruntă deasupra buzei de sus. Lui Kasey i se părea că arăta cam ca un prezentator de emisiuni T.V. pentru copii pe care şi-l amintea din copilărie.

– Îţi apreciez intenţia, Simon, îşi împinse ea buclele după urechi, punînd picior peste picior. Dar am considerat întotdeauna că a fi scriitor înseamnă să fii zgîrcit cu cuvintele. Eu, cu ale mele, sînt foarte risipitoare.

– Eşti o povestitoare trăsnet, Kasey, o bătu el amical pe genunchi, iar Kasey zări sprînceana arcuită a lui Jordan. Am redactori care să se ocupe de excese.

– Şi sînt temperamentală, îşi termină Kasey şampania, primind imediat un alt pahar. Mulţumesc, îi zîmbi ea prietenoasă lui J.R.

– Care scriitor nu e? pufni Germaine, scoţînd un trabuc gros. Tu eşti temperamental, Jordan?

– Periodic.

– Eu sînt tot timpul dificilă la lucru, ceea ce mă face să fiu măcar previzibilă, interveni Kasey.

– Singura trăsătură pe care nu ţi-am descoperit-o e previzibilitatea, ridică Jordan paharul cu şampanie.

– Un compliment perfect. Jordan, e acolo nişte caviar fantastic. Nu m-aş simţi bine dacă nu mă îndop.

Traversară sala spre un bufet aranjat somptuos. Jordan o privi pe Kasey îngrămădindu-şi icre de morun alb pe o crochetă subţire.

– Tu şi Germaine păreţi să vă înţelegeţi bine.

– E un dulce, răspunse Kasey, cu gura plină; întindea deja mîna spre încă o crochetă. Doamne, sînt lihnită. Îţi dai seama ce oră e, după fusul orar al

Coastei de vest? Am mîncat ceva în avion? Niciodată nu-mi amintesc nimic din ceea ce se întîmplă la treizeci de mii de picioare altitudine.

– Un dulce? repetă Jordan, ignorînd restul; adjectivul aplicat lui Germaine era suficient pentru a-i atrage atenția. Nu cred că l-am mai auzit vreodată descris tocmai aşa.

– Am auzit şi eu zvonurile, începu Kasey să se uite după altceva, găsind un bol cu cocktail rece de creveți. Cerule, murmură ea, înfigînd o scobitoare într-unul. Ar trebui să fie dur ca pielea tăbăcită şi rău ca un cîine flămînd. Acolo ce e? arătă ea spre un alt platou.

– Limbă de vită.

– Pe-asta o sărim, hotărî Kasey, luînd încă un crevete. Îmi place.

– Se pare că sentimentul e reciproc.

Kasey zîmbi şi se opri atîta timp cît să bea puțină şampanie.

– Te-a rănit în amorul propriu cînd mi-a pus mîna pe genunchi. Eşti teribil de drăgălaş cînd faci pe rezervatul şi convenționalul, Jordan. Te-ai simți îngrozitor de jenat dacă în momentul ăsta te-aş săruta?

Îl ademenea, şi o ştia şi el. Îi puse o mînă după ceafă, ferm, şi o trase spre el. În ochii ei se ivi un licăr de rîs, înainte ca Jordan să-i dăruiască o sărutare prelungă, apăsată. Cînd se desprinse, Kasey continua să zîmbească.

– E bun caviarul, mm?

– Se pare că i-am prins gustul.

Întorcîndu-se, îşi mai unse gros o crochetă.

– Mai ia puțin, îl invită ea, cu un surîs complice. Eu,

una, nu mă mai satur.

Jordan muşcă din crocheta pe care i-o apropia de gură.

– Vreau să te duc de-aici, îi spuse el încet. Vreau să fii singură, undeva unde să-ţi pot scoate hainele astea una cîte una.

– Interesantă propunere, murmură Kasey, atingîndu-i cravata cu un deget. Am voie să-ţi fac şi eu acelaşi lucru?

– Se aprobă.

– Jordan!

Spre ei lunecă o femeie – voinică, la vreo patruzeci de ani, neruşinat de blondă şi de pieptoasă. Kasey îşi răsfoi dosarul memoriei şi scoase o fotografie de ziar a Serenei Newport, o romancieră de mare succes care scria cărţi doldora de piraterie şi sex.

Serena îl sărută inimos pe Jordan, pe amîndoi obrajii.

– Nu apari destul de des la ocaziile astea, se plînse ea. Îmi place să fiu văzută cu oameni de clasă.

– Serena. Mă bucur că te văd.

– Şi asta cine-i? o măsură ea pe Kasey cu o privire sfredelitoare. Doamne sfinte, slabă ca o scîndură şi de-a dreptul dinamită. Dacă mai stau mult timp aici, am s-arăt ca un elefant albinos. Eşti scriitoare, dragă? Şi cine-ţi vopseşte părul?

– Fană, domnişoară Newport, şi îl am aşa din naştere.

– Dumnezeule, e dezgustător, îşi propti Serena o mînă în şoldul amplu, clătinînd din cap. Nu chestia cu fana, draga mea, aia cu părul. Din naştere? Groaznic

de nedrept. Şi a cui fană eşti, a lui Jordan sau a mea?

– A amîndurora.

Kasey o plăcea tot mai mult, cu fiecare minut.

Serena scoase un scurt hohot de rîs, bubuitor.

– Cam neobişnuit. Nu prea mulţi oameni citesc şi *Ultima abstinenţă*, şi *Victoria pasiunii*, nu-i aşa, Jordan?

– Kasey este neobişnuită, Serena. Serena Newport, Kathleen Wyatt.

– Şi cu ce te ocupi? Ştiu, ridică ea o mînă, înainte de a-i auzi răspunsul. Nu-mi spune – eşti model.

– Model pentru cine? se amuză Kasey.

– Pentru haine. Nu... actriţă, declară ea, răzgîndindu-se. Ai o faţă foarte expresivă.

– Mulţumesc, dar nu fac actorie profesionistă. Numai în întîlnirile cotidiene.

– Şi spirituală, murmură Serena. N-oi fi o agentă care încearcă să i-l sufle pe Jordan lui Agnes?

– Dacă pun preţ pe viaţa mea, nu, răspunse Kasey.

– Ei, draga mea, sînt fascinată şi complet nedumerită.

Serena opri un chelner în trecere şi înhăţă un pahar de şampanie. Avea pe degete cioburi de pietre preţioase, iar unghiile-i erau de un roşu strălucitor.

– Ce eşti?

– Antropoloagă.

– Faci bancuri.

Îl privi pe Jordan, pentru confirmare:

– Face bancuri?

– N-ai mai întreba, dacă ai chestiona-o despre ri-

tualurile tribale ale indienilor Sioux, replică Jordan, terminîndu-şi paharul.

– Nu mai spune, tărăgănă Serena cuvintele.

– Kasey colaborează cu mine la o carte.

– *Hmm.*

Serena luă o înghiţitură de şampanie, cu multă poftă.

– Întîmplător, nu ştii nimic interesant despre Algonquin-i, dragă?

– Trib iniţial nord-american, care a fost împrăştiat de către Iroquois-i, în secolul al şaptesprezecelea. Majoritatea s-au aşezat din nou în Quebec şi Ontario, ripostă Kasey.

– Soarta! exclamă Serena, apucînd-o pe Kasey de braţ. Crezi în soartă, draga mea?

Kasey îi aruncă lui Jordan o privire şi zîmbi.

– Că tot veni vorba, da.

– Tocmai am început o carte nouă. Prima jumătate se petrece în Anglia, dar, în cea de-a doua, aristocratul meu falit ajunge în colonii. E mort de foame şi bătut măr, cînd nimereşte peste un grup de Algonquin-i. Sper că nu l-ar fi scalpat, sau să-i fi făcut altceva la fel de îngrozitor, nu-i aşa?

Kasey zîmbi:

– Mulţi dintre indienii Algonquin au fost prietenoşi cu coloniştii albi, un timp. Depinde despre care trib e vorba. Oricum...

– Perfect. Minunat. Ţi-o răpesc pentru o oră, Jordan. E prea bună ca s-o las să-mi scape. Mai bea puţină şampanie.

Şi-i aplică o pălmuţă mămoasă pe obraz.

– Cînd termin, ţi-o trimit înapoi.

Kasey privi în urmă, ridicînd din umeri, în timp ce era dusă de lîngă el.

– E pentru prima oară, spuse Kasey mai tîrziu, cînd am cunoscut pe cineva care poate vorbi mai mult ca mine.

Se rezemă de spătarul banchetei taxiului, ghemuită în curba brațului lui Jordan.

– Sînt potrivit de umilită.

– După prima oră, am început să mă gîndesc serios dacă să n-o strîng de gît.

Era aproape, iar mirosul părului ei plutea pînă la el. Era caldă şi cam somnoroasă, cam amețită de şampanie. O dorea.

– A făcut instrucție cu tine două ore şi zece minute.

Kasey rîse încet.

– E o femeie minunată.

– Şi eu o consideram la fel, pînă în seara asta.

– Ține foarte mult la tine, îi zîmbi ea. Mi-a spus că eşti un scriitor formidabil şi un om minunat, mai ales cînd uiți să fii politicos.

Rîse, văzîndu-l că-şi ridica o sprînceană.

– A trebuit să fiu de acord cu ea.

– Dacă romanele Serenei sînt pe post de barometru, preferă genurile mai... pămîntene.

– O, Jordan, mor de plăcere cînd faci pe înțepatul, îl muşcă ea de ureche. Ce-ar fi să mă mai săruți cum ai făcut la petrecere? Aşa, *macho* şi dominator.

– Fir-ai tu să fii, Kasey, rîse el, apăsîndu-şi buzele de ale ei.

– Mmm, înjură-mă şi sînt a ta, murmură Kasey.

– la seama, o preveni Jordan, constatînd că pofta îi creştea, în ciuda tachinărilor ei. Am ajuns la capătul răbdării încă de acum o oră.

Kasey rîse iar şi îşi rezemă pe umărul lui capul care i se învîrtea.

– *Şi ardea după ea, ardea cu o patimă incandescentă pe care numai ea putea să i-o satisfacă.* Oftă şi se cuibări mai strîns. Serena Newport, *Femeia lui Chesterfield*.

Era mai mult decît grizată cu şampanie, îşi dădu seama Jordan. Era pe trei sferturi beată.

– Kasey, eşti pulbere, observă el, amuzat.

– Bine zis, fu ea de acord. Voi, scriitorii, vă pricepeţi la cuvinte.

Ridică gura imediat sub a lui.

– Ai să profiţi de starea mea?

– Absolut.

– A, bun.

Şi îl cuprinse cu braţele pe după gît.

– Începe de-acum.

Taxiul trase la bordură, iar Jordan se desprinse din îmbrăţişare.

– Ce-ar fi să plătesc mai întîi cursa?

– Mărunţişuri, zise Kasey coborînd pe trotuar, cu ajutorul portarului.

Aerul rece, încă mirosind a zăpadă, îi biciui obrajii. Nu reuşi deloc să-i limpezească minţile.

– Jordan, îl luă ea de braţ, cînd se apropie. Tocmai mi-am amintit ceva ce-ai spus în maşină, despre barometrul Serenei. Asta înseamnă că-i citeşti cărţile?

– Bineînţeles că-i citesc cărţile, recunoscu el în-

dreptînd-o pe Kasey spre uşă, apoi de-a lungul holului. Te surprinde?

– Cad de pe picioare de uimire.

– Ba uimitor este că te mai ții pe picioare, contraatacă el, apăsînd butonul ascensorului.

– Dar, Jordan, mi-e cam greu să mi te imaginez citind *Femeia lui Chesterfield*.

Kasey se lăsă trasă în lift.

– De ce?

După ce apăsă pe butonul etajului lor, Jordan o luă în brațe.

– Ca să-l citez pe Germaine, este o povestitoare trăsnet.

Apoi o sărută, repede, cu o poftă disperată, făcînd-o să se clatine pe picioare. Ar fi ameţit şi fără ajutorul şampaniei. Mătasea o apăsă răcoroasă pe piele, în timp ce mîna lui îi trecea pe spate. Căldura se aţîţă încet într-însa, pînă ajunse complet docilă în brațele lui. Sub atingerea lui, clocotea pasiunea încălzită de vin. Gura îi era fragedă, iar limba lui Jordan intră în căutarea limbii ei. Coapsele lui Kasey palpitau de dorință, capul i se învîrtea. Se rostogolea, fierbea şi plutea, toate în acelaşi timp. Nu se mai putu ține de el, înmuindu-se în primul ei abandon total.

– Doamne, Kasey, niciodată nu mi s-a mai întîmplat ca un lift să meargă atît de încet.

Îşi îngropă fața în părul ei, încercînd să-şi păstreze mintea întreagă. Era atît de fluidă, atît de total dornică să fie iubită de el. Se simțea incredibil de puternic. Nu ştiuse că pînă şi slăbiciunea ei putea să-l excite, cînd puterea fusese aceea care îl atrăsese spre ea.

Uşa ascensorului se deschise, iar Jordan o conduse pe culoar.

– Jordan, se întoarse Kasey din nou spre el, rezemîndu-i-se de braţ, cu faţa ridicată spre a lui. Avea ochii înceţoşaţi, dar atinşi de licărul surîsului.

– Ce?

– Mai ţii minte ce-i face Chesterfield lui Melanie în capitolul opt, înainte ca nava să fie atacată de fregata britanică?

Jordan zîmbi, amintindu-şi foarte bine.

– Da, întîmplător, mai ştiu. De ce?

– Păi, îl cuprinse ea iarăşi cu braţele pe după gît. Mă întrebam... o idee strict academică... dacă ficţiunea poate fi transpusă în fapte. Mă gîndesc să scriu un articol pe tema asta.

– Şi ai vrea să te ajut să-ţi verifici teoria?

– Exact.

Îşi trecu mîna prin părul lui.

– Te-ar deranja?

– În interesul ştiinţei, m-aş putea lăsa convins.

O strînse la piept.

– Nu cumva aşa a început?

Introduse cheia în broască şi o trecu pragul în braţe.

-9-

Kasey încă mai dormea, cînd se trezi Jordan. Îi simți imediat căldura, precum şi părul, gîdilîndu-l uşor pe umăr. În cameră continua să domnească penumbra, draperiile groase fiind trase în dreptul ferestrelor, dar se uită la ceas şi văzu că era dimineață. Avea programată o întîlnire, peste o oră şi ceva. Cu un oftat îşi coborî privirea spre Kasey.

Niciodată nu mai văzuse pe cineva dormind atît de adînc. Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Kasey nici nu se clinti. Se gîndi la ea, cum fusese în noaptea trecută – sexualitatea somnoroasă, rîsul senzual, ochii cu pleoape grele. Dacă ar fi avut fantezie, o putea crede o vrăjitoare. Avea ceva din altă lume. De fiecare dată cînd credea că punea stăpînire pe ea, se pomenea prins în puterea ei.

Acum însă, dormind, putea fi ca oricare altă femeie. Acum nu mai era decît o tînără adormită după o

noapte cu şampanie şi dragoste. Atunci, se întrebă Jordan, cum de totuşi continua să-l atragă? Dormind, nu putea să facă uz de farmecul ei ştrengăresc, nici să-i adreseze acele priviri care-l invitau şi-l provocau totodată. Şi, totuşi, era atras de ea, chiar în această situaţie. Îşi apropie gura de a ei.

O sărută cu blîndeţe, iar Kasey nu se trezi. Asta dorise – să se trezească dimineaţa lîngă ea. S-o trezească el din somn. Avea buzele atît de moi, încît simţea că putea să se scufunde în ele. Îi murmură numele şi o mai sărută o dată. Fără machiaj, faţa ei era palidă şi avea o spuză de pistrui pe nas. O sărută pe obraz, iar mîna lui îi căută sînul. Kasey rămase adormită, dar oftă în somn, ca şi cum l-ar fi visat. Jordan îi găsi cu buzele pulsul de la gît şi-i simţi bătaia înceată. Al lui începea deja să alerge la galop.

În timp ce o mîngîia uşor, simţi cum îi creştea patima. Cunoscînd fiorul posesiunii, o străbătu cu mîna pe toată lungimea. Pielea din partea interioară a coapselor ei era gingaşă ca o petală de trandafir. Jordan gemu, zdrobit de nevoia de a o avea.

Îşi plimbă gura peste urechea ei, pe la tîmplă, revenind apoi la buze, pentru a i le despărţi, dornic. Răspunsul ei fu lent, după care buzele i se mişcară sub ale sale, cu un geamăt scăzut. Deodată, inima începu să-i bată sub palma lui. O penetră înainte de a se fi trezit pe deplin, azvîrlind-o în iureşul unei pasiuni la fel de delirantă ca a sa proprie. Kasey se ghemui iarăşi lîngă el, cu braţele strînse şi capul rezemat în locul ei favorit din adîncitura umărului. Oftă şi îl sărută într-un loc unde-l putea ajunge uşor cu buzele.

– Bună dimineața, murmură ea.

Deştepta înăuntrul lui o stare primitivă, cu care nu era deloc sigur că se simțea comod. Niciodată nu mai trăise acea măsură a patimii pe care i-o putea stîrni ea. Unda de rîs din vocea lui Kasey era irezistibilă.

– Bună dimineața. Cum te simți?

– Mmm, minunat, se cuibări ea şi mai aproape. Dar tu?

– Perfect, dar nu *eu* mă împleticeam pe picioare aseară.

Se retrase atîta cît s-o privească. Ochii ei erau limpezi. În colțul gurii apăru gropița, cînd buzele i se arcuiră.

– Nici un pic de mahmureală? Ai dreptul.

– Nu sînt niciodată mahmură, îl sărută tandră Kasey. Refuz să cred în mahmureli.

Se răsuci pînă ajunse culcată peste pieptul lui, privindu-l.

– Îți dai seama cîte probleme ar putea fi evitate dacă pur şi simplu n-am crede în ea?

– Interesantă teorie.

– Am cu zecile.

– Am observat.

Zîmbi, mîngîind-o cu un deget pe obraz.

– Teoria ta de azi-noapte era deosebit de interesantă.

Kasey rîse, lăsîndu-şi fruntea pe pieptul lui.

– A mers.

– De minune.

– Îi spunem Serenei? ridică ea din nou capul, cu ochii sclipind de veselie.

– Mai bine nu.

Îl sărută iarăşi, stăruitor.

– Ţii minte cînd ţi-am spus că ai un trup extraordinar?

– Da. Mi-amintesc că atunci am fost surprins. Dar încă nu te cunoşteam atît de bine.

Kasey oftă, simţind că mîinile lui Jordan îi coborau spre şolduri.

– O mai cred şi-acum.

Îşi rezemă obrazul de pieptul său. Avea sufletul plin de o împlinire pe care nu o mai simţise.

– Azi ai nişte întîlniri, nu?

– Da. Am una peste...

Ridică braţul, ca să se uite la ceas.

– ...peste vreo jumătate de oră. Voi întîrzia.

– Dacă am fi în Insulele Fiji, murmură ea, am putea rămîne aşa toată ziua, şi n-ai mai avea nevoie de ceasul ăsta.

– Dacă eram în Fiji, ripostă Jordan, n-ai fi avut parte de zăpadă.

Kasey oftă încă o dată, închizînd ochii.

– Eşti atît de logic, Jordan. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.

Un moment, Jordan nu spuse nimic. Nu mai menţionase dragostea faţă de el, din prima zi cînd i-o mărturisise. Dorise s-o mai audă, ca să-şi poată explora propria reacţie. Acum, o simţea începînd să aţipească la loc.

– Nu-mi place să te las singură, murmură Jordan.

– Afară sînt un milion de oameni, căscă ea, ghemuindu-se. Nu prea voi fi singură.

– Prefer să fiu eu cu tine.

– Nu-ți face griji în privința mea, Jordan. Voi merge să caut o cămașă groasă și niște jeanși pentru Alison. Ceva ieftin și simbolic, de tăvăleală.

– Ca să facă sculpturi în noroi? simți el un zîmbet întinzîndu-i iarăși colțurile gurii.

– Mmm-hmm, surîse Kasey, amintindu-și expresia de pe chipul lui din ziua cînd ea și Alison le modelaseră prima oară. Și vreau să văd toate decorațiunile de Crăciun. Mă voi distra mult mai grozav decît tine.

– Îți poți întrerupe programul atît de ocupat ca să luăm masa împreună?

– Hmm, poate. Unde?

– Unde-ai prefera?

Știa că ar fi trebuit să se îmbrace, dar găsea cu neputință să se miște de lîngă ea.

– La *Rajah*, răspunse Kasey, adormită. Pe strada 48, Vest.

– Atunci, la ora două.

– O.K. Mi-am adus ceasul?

– Nu te-am văzut niciodată cu unul la mînă.

– Îl țin în poșetă, ca să nu mă intimideze.

O sărută pe creștet.

– Trebuie să mă scol. Dacă mai stau mult aici, iarăși va trebui să fac dragoste cu tine.

Kasey își ridică fața, cu ochii semiînchiși.

– Promiți?

Jordan o trase înapoi spre el.

– Douăzeci de minute întîrziere, se uită urît Agnes la ceas. Nu-ți stă în fire, Jordan.

– Scuză-mă, Agnes.

Se aşează într-un fotoliu de piele. Agnes stătea la un birou lung de doi metri. Era încărcat de manuscrise şi referate. Jordan fusese întotdeauna de părere că, aşezată înapoia acelui birou, arăta ca un general în acțiune.

– Mă rog, se rezemă ea de spătar, bătîndu-se cu un creion peste buză, cînd îi văzu amuzamentul din ochi. Sper că a meritat.

Jordan îşi înălță o sprînceană, fără să spună nimic. Agnes nici nu se aşteptase la altceva. Niciodată nu putuse să-l ademenească. Un caracter foarte rece, îşi spuse ea, nu pentru prima oară. Şi-o amintea pe femeia cea animată pe care o adusese cu el în seara trecută. O combinație interesantă.

– În legătură cu colaboratoarea ta, începu Agnes, împingînd cîteva hîrtii în lături. E atît de bună pe cît ai dat de înțeles?

– Şi mai bună.

Agenta dădu din cap.

– Atunci, sînt bani cheltuiți cu folos.

– Vreau să-i revină şi ei un procentaj din drepturile de autor.

– Un procentaj din drepturile de autor? se încruntă Agnes, foindu-se pe scaun. Ai contractat-o contra unei sume nete.

– O va primi şi pe aia, se lăsă Jordan pe spate, împreunîndu-şi degetele.

– Jordan, suma pe care i-o plăteşti e foarte generoasă, spuse femeia, cu răbdare. Viața ta personală e una, dar afacerile sînt afaceri.

– E o problemă de afaceri, ripostă el.

Şi glasul său era răbdător, dar ferm. Agnes îi recunoscu tonul şi-şi stăpîni un oftat. Pe lîngă faptul de a fi calm şi prudent, mai era şi încăpăţînat, iar agenta o ştia.

– Nu m-am aşteptat nici un moment, cînd am întocmit contractul iniţial, că voi putea scoate atît de mult de la ea. Agnes, cartea e aproape în egală măsură a ei, ca şi a mea. Are dreptul la un beneficiu de pe urma ei.

– Etica, oftă Agnes. Ai un caracter monumental, Jordan.

– Şi tu la fel, Agnes, îi zîmbi el. Altfel, n-ai fi agenta mea.

Agnes ridică din umeri:

– La ce procentaj te gîndeşti?

Kasey îşi croia drum prin aglomeraţia de la *Gimbel's,* savurînd fiecare moment. Găsise o vînzare en gros şi avea trei cămăşi groase şi două perechi de pantaloni îndesate în sacoşă. Cumpărăturile erau unul dintre lucrurile pe care le făcea rareori, dar atunci, cu pasiune. Putea cheltui trei sute de dolari pe o rochie fără să clipească, după care se tocmea cu furie pe un pulover de cinci dolari. Se îmbulzea prin mulţime şi răscolea fericită rafturile cu haine la mîna a doua, în timp ce trecea dintr-un magazin în altul.

În dreptul unei vitrine, zări un inorog din cositor, de două degete înălţime, şi se repezi înăuntru să se tîrguiască pe preţul cerut. Un junghi de foame îi aminti cît era ora şi începu să-şi caute ceasul prin poşetă.

– Şase-douăşapte, murmură ea, încruntîndu-se.

N-aş crede.

Îl aruncă la loc în geantă şi-i zîmbi vînzătorului care împacheta inorogul.

– Ştiţi ce oră e?

– Două fără zece, răspunse el tot cu un surîs.

Calculînd că putea parcurge douăzeci de cvartaluri într-un trap uşor, o luă la fugă fără să oprească un taxi. Cînd ajunse la *Rajah*, avea obrajii îmbujoraţi şi ochii sclipitori. Străbătu intrarea cu decoraţiuni elaborate şi păşi în local. Căldura i se repezi în întîmpinare. Era o senzaţie minunată, după frigul înţepător, şi-şi scoase mănuşile să şi le bage în geantă.

– Doamnă?

Se întoarse zîmbitoare spre şeful de sală.

– Jordan Taylor.

– Domnul Taylor tocmai a sosit, se înclină el. Poftiţi pe aici, vă rog.

Cele trei ore de tîrguieli şi lipsa micului dejun o înfometaseră. Jordan o văzu apropiindu-se şi se ridică.

– Bună, îl sărută ea, după care îl lăsă să-i scoată haina.

– Ai vorbit serios, în legătură cu cumpărăturile, văd, comentă Jordan, aruncînd o privire spre sacoşă, înainte ca ea s-o ascundă sub masă.

– Extrem, confirmă Kasey, aşezîndu-se. Ţi-am cumpărat un cadou. Îl primeşti după ce văd meniul. Mor de foame.

– Un vin, mai întîi?

Îi dădu comanda chelnerului de alături, în timp ce Kasey se uita în meniu.

– *Crab Goa*-ul e bun oricînd. Şi *Barra Kabab*.

Puse lista jos şi zîmbi.

– Cred că le iau pe amîndouă. Cumpărăturile îmi fac poftă de mîncare.

– Ţie toate par să-ţi facă poftă, comentă răutăcios Jordan; o luă de mînă, simţind nevoia s-o atingă. Te-am privit cum mănînci. E uimitor.

Îi ridică mîna la buze.

– Chiar mi-ai cumpărat un cadou?

– Da. E în geantă, cu cămăşile lui Alison.

Kasey se aplecă să caute şi scoase cutia.

– O poţi deschide, dacă-mi promiţi că pe urmă faci imediat comanda.

– De acord.

Ridicînd capacul cutiei, Jordan descoperi inorogul.

– Ca să-ţi poarte noroc, îi spuse lui Jordan, în timp ce chelnerul le aducea vinul. Cu un inorog, nu poţi da niciodată greş. Am fost cît pe ce să-ţi cumpăr un abţibild cu o lozincă porcoasă, dar m-am gîndit că n-ar fi arătat prea bine pe *Mercedes*-ul tău.

– Kasey, o luă el iarăşi de mînă, mişcat. Eşti nerușinat de dulce.

Gustă vinul, apoi dădu din cap spre chelner:

– Doamna serveşte *Crab Goa* şi *Barra Kabab*. Eu iau un *curry* de peşte.

– Cît de foame ţi-e? îl întrebă ea, după ce chelnerul se retrase.

– Destul de foame, de ce?

– Mă întrebam dacă n-aş putea mînca şi eu din peştele tău.

Zîmbi, cînd Jordan rîse şi-şi strecură cutiuţa în buzunar.

– Deci, mie mi-ai cumpărat un inorog, iar lui Alison cămăşi. Ţie ţi-ai luat ceva?

– Nu, îşi azvîrli Kasey părul din ochi, după care se rezemă cu coatele pe masă, proptindu-şi bărbia în mîini. Erau nişte cercei în magazinul de unde am cumpărat inorogul, mici picături sclipitoare în folie de aur, dar n-au vrut să negocieze preţul. Aveam chef să mă tocmesc. Şi mi se făcuse foame.

Zîmbi, întinzînd mîna după paharul cu vin.

– Cum a mers întîlnirea?

– Perfect.

Se întrebase dacă să discute cu ea despre drepturile de autor şi alesese contrariul. Putea să obiecteze, citînd argumentul lui Agnes despre contractul iniţial şi, în orice caz, nici el nu dorea ca afacerile să le strice orele petrecute împreună. Le mai rămăsese doar o singură noapte.

– Mai am o întîlnire la patru, cu Germaine. Probabil îmi va cere să fac uz de influenţa mea ca să te conving să scrii cartea aia.

Kasey rîse, clătinînd din cap:

– Cred că, în mîinile tale, scrisul e mai sigur. Dar transmite-i complimentele mele.

– Ce-ai vrea să faci diseară?

În faţa lor fu pus un coş cu pîine, iar Kasey se aruncă imediat asupra lui.

– Vrei să vezi o piesă de teatru?

– Mmm, un musical.

Unse pîinea cu unt din belşug şi-i oferi şi lui. Jordan clătină din cap, zîmbind, în timp ce Kasey muşca hămesită.

– Ceva cu multe sclipiciuri şi final fericit.

– Vin să te iau de la hotel la şase?

Dădu din cap, apoi întinse mîna să mai ia pîine.

– O.K.

Îngustîndu-şi ochii, calculă timpul rămas între ora şase şi coborîrea cortinei. Surîse peste buza paharului.

– Am face bine să plănuim un supeu tardiv.

Kasey visa. Avea un vis familiar, prea familiar, iar mintea ei se chinuia să-l respingă înainte de a prinde rădăcini. Era singură, lansată brusc pe o mare de un alb pur, într-o bărcuţă. Ştia ce urma să se întîmple şi încerca să alunge imaginea. Însă nu avea destulă putere. Barca începu să se legene, pe măsură ce vîntul se întetea, dar nu avea velă, nici vîsle, ca să-şi menţină direcţia. Apele se întindeau cît vedeai cu ochii. Nu putea ajunge înot la mal. Era pierdută, singură şi speriată. Nu era decît un copil.

Cînd văzu corabia venind spre ea, strigă cuprinsă de uşurare. Bunicul ei stătea la timonă şi, ridicînd mîna, aruncă o coardă de salvare. Înainte de a reuşi s-o ajungă, prin dreapta ei trecu o altă navă. Siajul celor două vase clătină primejdios bărcuţa. Apa o stropi în faţă şi curînd ajunse cufundată pînă la glezne, pe punte. Era prinsă la mijloc, cei de pe fiecare corabie încercînd s-o tragă la bord.

Nu mai putea ajunge la frînghia aruncată de bunicul ei. Valurile o azvîrleau prin barcă, pînă strigă neputincioasă, rugîndu-l să vină după ea. Bătrînul clătină din cap şi trase coarda înapoi. Fu atrasă spre a doua

corabie. Iar valurile creşteau tot mai mari, în cele din urmă aruncînd-o în mare. Apele se închiseră deasupra ei, lăsînd-o fără aer, fără lumină.

– Nu!

Sări drept în capul oaselor, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

– Kasey, zise pe Jordan din somn. Întinse braţele spre ea, pentru a o simţi tremurînd, înfrigurată.

– Ce e? Ce s-a-ntîmplat?

– Un vis, se chinui Kasey să-şi revină. Mi-e bine, n-am nimic.

Vocea îi tremura cu tot atîta disperare ca trupul şi, cu toate că se opuse, Jordan o trase spre el.

– Nu ţi-e deloc bine. Eşti rece ca gheaţa. Ţine-te de mine.

Voia s-o facă, dar se temea. Deja depindea prea mult de el. Înfruntase visul singură, în trecut, avea să se descurce şi acum.

– Nu, n-am nimic.

Vocea îi deveni mai ascuţită, cînd se smulse din braţele lui. Ieşi cu greutate din pat şi-şi puse pe ea halatul. Cînd Jordan aprinse veioza de pe noptieră, Kasey începu să-şi caute ţigările. O privi, în timp ce întindea mîna după halatul lui. Nu mai avea deloc culoare în obraji, iar ochii îi erau umbriţi de spaimă. Dîrdîia din cap pînă-n picioare, iar respiraţia continua să-i fie întretăiată.

Găsindu-şi ţigările, scoase una, pe dibuite.

– Sînt om de ştiinţă; ştiu ce-i ăla un vis.

Un moment, îşi acoperi gura cu mîna, auzindu-şi tremurul vocii. Clănţănea din dinţi.

– O succesiune de senzații, imagini sau gînduri, trecînd prin mintea unei persoane adormite. Nu e real.

Luă bricheta lui Jordan, dar mîna îi tremura atît de tare, încît n-o putu aprinde. Jordan se apropie de ea. Îi luă țigara şi bricheta din mînă şi le puse pe masă.

– Kasey.

Îşi aşeză mîinile pe umerii ei, simțind tremurul convulsiv sub palme.

– Încetează. Lasă-mă să te ajut.

– Îmi revin într-un minut.

Cînd o trase iarăşi spre el, deveni țeapănă.

– Jordan, te rog. Nu pot suferi să mă prăbuşesc în halul ăsta. Nu suport.

– Trebuie să rezolvi totul de una singură?

Îi masa spatele, căutînd s-o încălzească.

– Nevoia de încurajare îți slăbeşte puterile? Dacă eu aş avea nevoie să fiu îmbărbătat, mi-ai întoarce spatele? Kasey, lasă-mă să te ajut.

Cu un suspin, se agăță de el, îndesîndu-şi fața lîngă gîtul lui.

– O, Jordan, mă sperie la fel de mult ca prima oară.

Fără a vorbi, o luă în brațe şi o duse înapoi la pat. Păstrîndu-şi brațul strîns în jurul ei, o culcă lîngă el.

– Ți s-a mai întîmplat?

– Cînd eram mică.

Vocea îi răsuna înfundată, la pieptul lui. Jordan îi simțea bătăile nebuneşti ale inimii.

– Nu-l mai am prea des. Uneori, trec ani de zile.

Închise ochii, încercînd să-şi calmeze respirația.

– Cînd îl am, mereu e acelaşi, mereu la fel de viu.

Tremurul mai slăbise, dar Jordan continua s-o țină strîns în brațe. Îi trezea în suflet ceva nou: nevoia de apărare.

– Povesteşte-mi-l.

Kasey clătină din cap:

– E doar o aiureală.

– Spune-mi-l oricum.

Tăcu un moment, apoi, cu un oftat, începu. Descrierea fu scurtă, cu cuvinte lipsite de emoție, dar Jordan îi percepea sentimentele dindărătul lor. Era un vis copilăresc, dar, în fond, fusese visul unui copil.

– Nu i l-am spus niciodată bunicului, continuă Kasey. Ştiam că l-ar tulbura. Am avut visul ăsta doar de două ori, în tot timpul cît am urmat colegiul.

Vocea-i devenise mai sigură şi se ținea de Jordan cu mai puțină disperare.

– L-am visat o dată cînd m-a răscolit iarăşi cu procesul de custodie un reporter întreprinzător, care prinsese pontul cînd unul dintre unchii mei candida pentru realegere. Şi, din nou, în noaptea dinaintea absolvirii. L-am pus pe seama excesului de bere şi presiunilor de a ține cuvîntarea în numele promoției.

Oftă, simțind că trupul i se relaxa.

– Şi de-atunci?

Jordan simțise frica şi tensiunea revărsîndu-se din ea. Se încălzea.

– De două ori. O dată, cînd bunicul era în spital, bolnav de pneumonie. M-am speriat de moarte; întotdeauna plesnise de sănătate. Şi o dată, la un foraj. Trebuise să împuşcăm un cîine turbat. Mi s-a frînt inima.

Se simțea din nou în siguranță şi i se făcea somn. Acum, pe lîngă iubire, îi mai acordase şi încrederea ei. Era mulțumită, pentru moment, să fie ocrotită.

– S-a întîmplat acum doi ani. Nu ştiu ce anume mi l-a provocat în noaptea asta.

Îi auzi vocea îngroşîndu-se şi nu spuse nimic. „Acum o să adoarmă," îşi spuse Jordan, ridicînd privirea în tavan. El, nu. Avea mintea prea plină de Kasey Wyatt.

Cînd o cunoscuse prima oară, o crezuse o excentrică dură, cu multă charismă. Acum, îşi dădea seama că ascundea mult mai mult decît atît.

Respirația i se calmase, regulată. A doua zi, aveau să se întoarcă la Palm Springs şi să-şi termine munca pentru carte. Peste alte cîteva săptămîni, Kasey urma să termine şi cu lucrul ei. Şi atunci, totul depindea de el.

Întinzînd mîna lîngă pat, Jordan îşi găsi havanele şi chibriturile. Aprinse una şi fumă în tăcere, ascultînd-o pe Kasey cum respira adînc în somn.

-10-

Peste două săptămîni avea să fie Crăciunul. Kasey simțea timpul gonind-o din urmă. Scurtul interludiu din New York o ajutase mult să se liniştească. Se simțea din nou stăpînă – pe nervii ei, pe situație. Era din nou gata să-şi accepte legătura cu Jordan fără toate îndoielile şi tensiunile care se acumulaseră. Îl iubea, avea nevoie de compania lui. Cînd sosea vremea să achite prețul, avea să-l plătească. Totuşi, şi-ar fi dorit ca timpul să nu treacă atît de repede.

De dragul lui Alison, i-ar fi plăcut să vină mai curînd Crăciunul, dar ea, ar fi putut să mai aştepte. Ar fi lungit fiecare zi, fiecare ceas. După Crăciun, urma Anul Nou. Odată cu noul an, avea să sosească şi momentul plecării ei. Faptul de a asista la încîntarea simplă a fetiței o ajuta pe Kasey să-şi alunge din minte propriile ei probleme. Timp de două scurte săptămîni, îşi putea petrece timpul liber însuflețind vacanța copilului. Ele-

ganta ghirlandă roşie şi clopoţeii de argint pe care servitorii îi despachetaseră nu însemnau un Crăciun adevărat. Mai petrecuse, în viaţa ei, un Crăciun rigid şi formal. Îi era de ajuns.

– Jordan! se repezi Kasey în jos pe scări, năvălind în biroul lui Jordan. Trebuie să vezi neapărat. Vino sus. Începu să-l tragă de braţ, rîzînd.

– Kasey, sînt în plin lucru.

– Întrerupe, îi ordonă ea. Munceşti prea mult.

Se aplecă peste birou, dăruindu-i un sărut scurt.

– E extraordinar, zău. O să-ţi placă, îi promise ea. Haide, Jordan, te poţi întoarce la lucru înainte ca maşina de scris să-ţi fi observat lipsa.

În orice împrejurări îi era greu s-o refuze, dar cînd îl trăgea de braţ şi rîdea astfel, devenea de-a dreptul imposibil.

– În regulă, se ridică el, lăsînd-o să-l tragă spre scară. Ce este?

– O surpriză, desigur. Mor după surprize.

La etaj, Kasey deschise uşa camerei sale şi-i făcu semn să intre. Jordan studie camera în tăcere.

Peste tot atîrnau lanţuri de hîrtie roşie şi verde, încrucişîndu-se de la un perete la altul. Şerpuiau în jurul stîlpilor de baldachin şi încadrau ferestrele. Îngeraşi de carton, Moşi şi pitici, erau agăţaţi de clanţe şi puşi pe tăbliile scrinurilor, iar dintr-un ciorap roşu dădeau pe dinafară bastoane de zahăr. O stea aurie strălucitoare era prinsă în mijlocul tavanului.

Jordan se răsuci în loc, spre Kasey:

– Refaci decoraţiunile?

– Nu eu le-am făcut, se înălţă ea pe vîrfuri, săru-

tîndu-l din nou; o încînta să-l audă vorbind pe tonul acela sec. E opera lui Alison. Nu-i aşa că-i minunat?

– Pot spune, cu siguranţă, că sînt surprins.

Clătinînd din cap, Jordan privi iarăşi în jur.

– Şi, cu toată sinceritatea, în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

– Să vezi baia, continuă Kasey. E spectaculoasă!

Jordan îi zîmbi, făcînd un pitic să se învîrtească pe aţă.

– Şi, bineînţeles, i-ai spus că-ţi place la nebunie.

– Chiar îmi place, replică ea. E unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut vreodată cineva pentru mine. Voia ca de Crăciun să mă simt ca acasă. Iar acum, mă simt.

Jordan întinse mîna să-i atingă părul.

– Dacă ştiam că lanţurile de hîrtie te fac fericiă, aş fi confecţionat şi eu cîteva.

Zîmbind, Kasey îşi aruncă braţele împrejurul lui.

– Te pricepi?

– Cred că m-aş fi descurcat.

– Ştii să tragi popcorn pe aţă?

– Ce să ştiu? se întrerupse Jordan din sărutatul părului ei.

– Să înşiri floricele de porumb pe aţă, repetă Kasey, înlănţuindu-şi mîinile pe după gîtul lui. Ceea ce mi-ar plăcea cel mai mult să fac în Ajunul Crăciunului sînt şiragurile de popcorn, pentru brad. Şi vreau să-i iau lui Alison un cătel.

– Ia stai puţin, o îndepărtă Jordan de el. Uneori, am nevoie de cîteva momente ca să prind firul.

– Răspunde doar cu „da" la amîndouă şi gîndeşte-te

de cîte probleme scăpăm. Nu pot suferi pomul de Crăciun fără lanțuri de popcorn, Jordan. E de-a dreptul gol. Iar Alison are nevoie de un cățel.

– De ce?

– De ce... ce?

Jordan oftă şi-şi frecă şaua nasului cu două degete. Cum reuşea Kasey s-o facă atît de des?

– De ce are nevoie Alison de un cățel?

– Fiindcă vrea unul, în primul rînd. Ăsta-i un motiv întemeiat, îi surîse ea. Iar un cățel i-ar ține de urît şi i-ar stimula simțul de răspundere. Ce părere ai de un cocker spaniel?

Jordan se rezemă de uşă.

– Sînt nevoit să recunosc că niciodată nu m-am prea gîndit.

– Atunci, gîndeşte-te un moment, îi propuse ea. E o rasă blîndă, ataşată de copii. În copilărie e foarte important să ai un animal, Jordan. Deținerea unuia implică o diversitate de importante...

– Stai, ridică el o mînă s-o oprească. Ar fi mai simplu dacă aş spune „da" şi n-am mai pierde timpul.

– Ți-am spus eu că eşti un om logic, zîmbi Kasey, mulțumită de ea însăşi.

Jordan îi puse mîinile pe umeri.

– Mai cred şi că e o dovadă de considerație din partea ta.

– Şi eu, răspunse ea veselă. Sînt o persoană plină de considerație.

– Eşti, o trase Jordan mai aproape. Fie că-ți place s-o auzi, fie că nu. Ai adus o mare schimbare în viața lui Alison – şi într-a mea.

Kasey nu putu răspunde, aşa că-şi rezemă capul pe pieptul lui. „Vă iubesc pe amîndoi," îşi zise ea, închizînd strîns ochii.

– Înseamnă că spui „da" şi la popcorn? îl întrebă.

Era atît de cald în braţele lui, atît de sigur. I-ar fi fost imposibil să creadă că într-o zi, curînd, trebuia să-l părăsească.

– Nu cred că aş putea privi în faţă un pom de Crăciun gol-puşcă.

Îl strînse în braţe:

– Îţi mulţumesc.

– Acum, am eu ceva să te întreb.

Kasey îşi înclină faţa spre a lui, zîmbind.

– Alegi excepţional momentele, conchise ea. Sînt obligată să răspund afirmativ la aproape orice.

O sărută pe nas.

– Poate ai să ţi-o aminteşti într-un moment mai potrivit, dar pînă una-alta poate că ai observat cît oftează maică-mea pentru că n-am participat la nici una dintre petrecerile de sărbători.

– Dacă tot veni vorba, am observat, rămase Kasey nepăsătoare. Şi am mai observat şi cît de expert n-o bagi în seamă.

– Am o experienţă de-o viaţă, replică sec Jordan. Dar la sfîrşitul săptămînii se ţine un bal la club. Trebuie să merg. Vino cu mine.

– Îmi ceri o întîlnire, Jordan?

– Aşa s-ar părea.

Rîse deodată, clătinînd din cap:

– Kasey, mă faci să mă simt ca la şaisprezece ani. Vii şi tu cu mine?

– Îmi place să dansez, îl luă ea cu mîinile pe după gît. Şi mi-ar plăcea să dansez cu tine.

Îi dădu o sărutare, lăsînd-o să devină tot mai profundă pînă îi auzi sunetul scăzut de plăcere.

– Cred c-am să-mi cumpăr o rochie nouă, murmură ea. Ai o culoare favorită?

– Verde, răspunse Jordan, cutreierîndu-i gîtul cu gura. Ca ochii tăi.

Kasey rîse uşor şi se îndesă mai aproape.

– Jordan, mai e un lucru pe care ar trebui să ți-l spun.

– Hmm. Care?

Gura lui revenise la a ei.

– Alison, începu Kasey, primindu-i sărutul. Cînd a terminat aici, s-a dus în camera ta.

– Să ce? murmură el, îmbătat de gustul lui Kasey.

– Să ți-o decoreze.

– Să mi-o decoreze? se retrase puțin Jordan, privind-o. Camera mea?

Se uită peste capul ei, la lanțurile de hîrtie şi la figurinele din carton. Neîncrederea i se aşternu pe chip, în timp ce revenea cu privirea la Kasey.

– Camera *mea?*

– Jordan, te repeți, rîse Kasey, expirînd prelung; îşi strecură palmele pe după talia lui şi-l strînse cu putere. O să-ți placă, îi promise ea. Ai primit un om de zăpadă din poliuretan.

În după-amiaza următoare, Kasey o supraveghea pe Alison care zăngănea la ghitară. Tehnica îi era încă stîngace, dar se dedica plină de entuziasm. Kasey re-

veni cu gîndul la prima ocazie cînd o văzuse pe Alison stînd țeapănă la pian, cîntînd Brahms cu precizie şi dezinteres.

Nu mai avea ochii goi, îşi spuse, întinzînd mîna să atingă părul fetei. Cum ar fi fost să aibă un copil al său? se întrebă. Clătină din cap. Devenea prea sentimentală şi mult, mult prea ataşată.

– Excelent, o lăudă ea pe Alison cînd termină. Înveți repede.

– Voi cînta vreodată la fel de bine ca tine?

– Chiar mai bine, curînd, zîmbi Kasey, punînd ghitara în cutie. Eu am o afecțiune deosebită pentru muzică. Tu ai şi afecțiune, şi talent.

– Înainte, nu credeam, se aşeză Alison la pian, începînd să atingă clapele. Acum pot cînta melodii şi la pian, şi la ghitară.

Kasey zîmbi:

– Alison, trebuie să plec la cumpărături. Vii cu mine?

– La cumpărături? i se trezi fetei atenția. Cumpărături de Crăciun? Pe-ale mele mi le-am terminat, dar mi-ar plăcea să te ajut cu ce ți-a mai rămas.

– Rămas? Nici n-am început.

– Deloc? făcu Alison ochii mari. Dar n-au mai rămas decît zece zile.

– Atît de multe? se ridică în picioare Kasey, întinzîndu-se. Ei, cred că pot începe din timp. De obicei, aştept pînă în Ajunul Crăciunului. Îmi place zăpăceala.

– Dar dacă nu mai găseşti ceea ce vrei?

Era exact ca Jordan, îşi zise Kasey.

– Tocmai aici e farmecul, răspunse ea. Îi înnebu-

nesc pe vînzători.

Gîndul o făcu să zîmbească.

– În orice caz, am nevoie de o rochie. Putem înşfăca şi un hamburger. Trebuie să existe pe-aici pe undeva un *McFarden's*.

– Un *McFarden's?* se încruntă Alison.

Era intrigată şi precaută. Atît de asemănătoare cu Jordan, reflectă iarăşi Kasey.

– N-am fost niciodată la *McFarden's*.

– N-ai fost niciodată la *McFarden's?* făcu Kasey o mutră exagerat de uimită. Asta-i de-a dreptul anti-american.

Apucînd-o de mînă, o ridică în picioare.

– Îţi trebuie o lecţie de patriotism.

Peste cîtva timp, Kasey opri maşina într-un spaţiu de parcare.

– Ţi-am spus eu că găsesc unul.

Închizînd motorul, vîrî cheile în buzunar. Alison coborî, iar Kasey încuie cu grijă portierele.

– Sper că unchiul Jordan n-o să se supere că i-am luat cu împrumut maşina.

– Mi-a spus că o pot folosi oricînd vreau, răspunse Kasey, ocolind capota *Mercedes*-ului.

– Dar de obicei Charles duce pe toată lumea, în afară de unchiul Jordan.

– De ce să-l tîrîm după noi pe bietul Charles? ripostă Kasey. Ar fi trebuit să umble printr-o sută treizeci şi şapte de magazine.

Împinse uşile de sticlă.

– Sînt lihnită. Îţi dai seama cît timp e de cînd n-am mîncat un hamburger?

Alison privi în jur, captivată de zarvă şi îmbulzeală.

– Miroase minunat.

Rîzînd, Kasey o trase la coadă.

– Mirosul nu e totuna cu mîncatul. Mă roade pofta de nişte cartofi prăjiţi.

Alison privi meniul agăţat deasupra tejghelei şi transfocă pe imaginea unui hamburger.

– Aş vrea un din ăla. E bun?

– E fantastic, rîse Kasey. Ai ochi mari, Alison. Să sperăm că şi apetitul ţi-e pe măsură.

– *Este* mare, declară Alison despre hamburger, cînd găsiră o masă; luă o înghiţitură şi zîmbi. Şi e bun.

– Ai gusturi pline de discernămînt.

Kasey muşcă dintr-al ei. Închise ochii, cu un oftat.

– Ce mult a trecut. Crezi că-l putem convinge pe Franois să-şi încerce mîna cu unul din ăştia acasă?

– Tu ai putea, răspunse Alison, înfulecînd un cartof prăjit.

– De ce spui asta?

– Tu poţi convinge pe oricine să facă orice.

Kasey rîse, clătinînd din cap:

– Eşti o gîgîlice perspicace, nu?

Alison gustă dintr-un shake cu lapte.

– Niciodată n-am văzut ceva asemănător cu cadoul pe care l-ai luat pentru unchiul Jordan.

– Pîrîitoarea de şaman? mestecă îngîndurată Kasey un cartof. A fost o mare descoperire.

Era încrustată şi pictată elegant. Apaşă. Kasey fusese destul de fascinată că o găsise fără ca măcar să nu se tocmească.

– Îl va ajuta să alunge spiritele rele.

Alison îşi săpa drum prin hamburger.

– Îmi place şi rochia pe care ţi-ai cumpărat-o. Verdele îţi vine bine.

– De obicei, nu-l port. Se potriveşte prea vizibil cu coloraţia mea.

Se rezemă de spătar, cu paharul de shake în mînă.

– Dar, în fond, nu mă deranjează să devin mai vizibilă din cînd în cînd.

– E foarte stilată, continuă Alison, luînd încă o muşcătură de hamburger. Şi mulată pe trup.

Kasey zîmbi:

– Cealaltă, însă, mi-a plăcut mai mult. Ştii, aia de catifea creţofolină.

– Catifea încreţită, o corectă Alison, chicotind.

– Cum zici tu. Vrei şi o plăcintă cu mere?

Alison se lăsă pe spate, inspirînd adînc.

– N-aş crede. Tu vrei?

– Nu şi dacă ţin să mă încapă rochia. Ce mi-ai luat de Crăciun?

– Ţi-am luat... Kasey! exclamă Alison.

– Mă gîndeam să te iau pe nepregătite.

– Trebuie să rămînă secret, îşi şterse Alison mîinile, delicat. Dacă-ţi spun, stric totul.

– Zău? îi surîse Kasey cu nevinovăţie. De-asta te-ai furişat prin toată casa şi ai cotrobăit prin debarale?

Alison roşi, apoi chicoti iarăşi.

– Mă gîndeam doar să dezgrop cîteva cutii.

– Poveste veche.

– Crăciunul e mai amuzant cu tine la noi, Kasey, redeveniră ochii ei serioşi. Rămîi definitiv?

Kasey simţi primul junghi în inimă. Cum i-ar fi putut explica fetei lucrul la care nici ea nu voia să se gîndească?

– Definitiv înseamnă foarte mult, Alison, îi răspunse, păstrîndu-şi vocea calmă şi ochii inexpresivi. Va trebui să plec cînd termin treaba.

– Dar nu poţi rămîne să lucrezi în continuare pentru unchiul Jordan?

– N-are nevoie de o antropoloagă internă, Alison. Şi am şi eu munca mea.

Văzu privirea fetiţei şovăind, apoi coborînd.

– Prietenii rămîn prieteni, Alison, oricît de departe s-ar afla. Te iubesc, întinse ea mîna peste a lui Alison. Asta n-o să se schimbe.

– Ai să te mai întorci? ridică fata din nou ochii. Să mă vizitezi?

„Nu pot," ar fi vrut să spună. „Cum poţi să mă întrebi? Nu înţelegi cît m-ar durea?"

– M-ai putea vizita tu pe mine, răspunse ea în schimb. Ţi-ar plăcea?

– Serios? înflori din nou zîmbetul fetiţei. Şi pe bunicul tău?

– Sigur. I-ar plăcea la nebunie.

Începu să adune resturil pe tavă.

– Eşti mult mai bine crescută decît am fost eu vreodată. Ce-ar fi să le arunci tu pe toate astea la gunoi?

Cînd rămase singură la masă, Kasey stătu un moment să-şi vină în fire. Era mai bine aşa. Alison avea să fie pregătită din timp. „Dar eu?" Închise o clipă ochii. „Am spus că voi plăti preţul cînd vine vremea. Trebuie să mă ţin de cuvînt."

– Gata? întrebă ea, zîmbindu-i lui Alison, cînd fata reveni la masă. Acum trebuie să găsim un oficiu poştal ca să-i expediez cadourile bunicului. Crezi că-i va plăcea micul gnom cu dinți de țap?

Cînd intrară în casă, Alison rîdea, chinuindu-se să țină în echilibru partea care-i revenise ei din cumpărăturile lui Kasey.

– Te-ajut eu să le împachetezi, spuse, apucînd o cutie care aluneca.

– Mai bine să le ducem întîi sus.

Kasey salvă cutia, ridicîndu-şi ochii, cînd pe scară apăru Beatrice.

– Unde-ai fost, Alison? se încruntă ea, văzînd părul ciufulit de vînt al fetiței.

– Alison m-a ajutat la cumpărăturile de Crăciun, doamnă Taylor.

Beatrice îşi îndreptă privirea spre ochii lui Kasey.

– Nu aprob să o scoți pe Alison din casă fără a discuta mai întîi cu mine.

Şi se întoarse din nou spre nepoata ei:

– Du-te şi te piaptănă, Alison. Arăți în ultimul hal.

– Am înțeles.

Kasey o privi cum urca ascultătoare scara. Se întoarse spre Beatrice, vorbind calm:

– Îmi pare rău că ați fost îngrijorată, doamnă Taylor. Lipseați cînd am plecat noi şi, în orice caz, i-am spus lui Millicent ce planuri aveam.

Beatrice îşi arcui o sprînceană.

– Îmi displace să fiu informată de o servitoare unde se află nepoata mea.

– Nu mi-a trecut prin minte că îi veți remarca lipsa.

Obrajii lui Beatrice se împurpurară.

– Mă critici, domnişoară Wyatt?

– Fireşte că nu, doamnă Taylor, făcu Kasey un efort să menţină conversaţia în perspectivă. Îmi face mare plăcere compania lui Alison. Am petrecut o după-amiază întreagă împreună. Îmi cer scuze că v-am alarmat.

– Găsesc atitudinea dumitale impertinentă.

– Nu pot decît să repet că îmi cer scuze, replică plat Kasey. Acum, dacă mă scuzaţi, aş dori să pun lucrurile astea la locul lor.

– Ar fi mai înţelept să-ţi aminteşti care e poziţia dumitale în această casă, domnişoară Wyatt.

Kasey se opri, apoi puse jos pachetele. Se părea că încă nu terminaseră.

– Eşti o servitoare plătită şi poţi fi înlocuită foarte uşor.

– Mă aflu aici cu un angajament, doamnă Taylor, şi nu sînt servitoarea nimănui, fără asentimentul meu.

Tăcu o clipă.

– Asta e tot ce-aţi avut să-mi spuneţi?

– Nu-ţi voi tolera insubordonarea.

Degetele lui Beatrice se albiseră pe balustrada scării. Nu era obişnuită să fie privită atît de direct în ochi de o persoană pe care o considera subalternă.

– Nu voi tolera influenţa dumitale perturbatoare asupra nepoatei mele.

– Aveam impresia că Alison se află în competenţa lui Jordan.

„Ce m-a apucat?" se întrebă brusc Kasey. „O pun pe Alison la mijloc."

– Doamnă Taylor, începu ea, căutînd un mod de a risipi tensiunea, de dragul copilului.

– Ce se întîmplă? apăru Jordan în uşa salonului. Auzise discuţia în momentul cînd ieşise din birou.

– Această femeie, începu maică-sa, întorcîndu-se spre el, e nesuferit de grosolană.

Jordan îşi înălţă sprîncenele.

– Kasey? întrebă, răsucindu-se către ea.

– Probabil, confirmă Kasey, încercînd să-şi relaxeze muşchii.

– Domnişoara Wyatt, cu de la sine putere, a dispărut cu Alison o după-amiază întreagă, şi a avut nesimţirea să mă critice cînd mi-am exprimat îngrijorarea.

Jordan, prins între amuzament şi nemulţumire, o studie din nou pe Kasey:

– Aţi fost ocupate, deci?

– Ne-am dus doar să facem cumpărăturile de Crăciun, unchiule Jordan, se repezi Alison pe scară, oprindu-se, însă, cînd bunica ei se întoarse spre ea.

– Nu te priveşte, Alison. Du-te înapoi în camera ta.

– Nu mi se pare necesar, îşi ocoli Jordan mama, întinzîndu-i o mînă lui Alison; fetiţa coborî în fugă restul treptelor. Ei, pari relativ nevătămată. Te-ai distrat bine?

– A fost minunat, îi zîmbi Alison. Ne-am dus la *McFarden's*.

– Zău?

Jordan îi aruncă o privire lui Kasey. O cunoştea destul de bine ca să vadă dincolo de faţada nepăsătoare. Turba pe dinăuntru şi, îşi spuse el cu curiozitate, suferea. Ce se spusese înainte de a le găsi el? Îi surîse, vrînd s-o liniştească:

– Puteai să mă chemi şi pe mine.

Kasey făcea eforturi să-şi păstreze calmul. Ştia prea bine că nu cu ajutorul furiei o putea înfrunta pe Beatrice Taylor. Iar înfruntarea lui Beatrice Taylor era necesară dacă voia să nu-i îngreuneze situaţia lui Alison. Îi prinse bine s-o vadă pe fetiţă stînd sub braţul protector al lui Jordan.

– Lucrai, răspunse ea. Şi n-am crezut că te-ar atrage ideea de a bate magazinele.

– Kasey ţi-a cumpărat un cadou, unchiule Jordan.

– Serios? Trase fetiţa alături, rămînînd însă cu ochii spre Kasey.

– Fursecuri cu ciocolată, îi spuse ea. Alison le-a găsit foarte drăguţe.

– Evident, încercaţi să trataţi cu uşurinţă problema, vorbi din nou Beatrice.

– Mamă, nu ai motiv de îngrijorare. Alison e bine.

– Perfect, dădu ea din cap şi trecu pe lîngă fiul ei, urcînd scara.

Kasey îşi coborî privirea spre Alison.

– Iartă-mă, unchiule Jordan. N-am ştiut că bunica o să se supere. Nu era acasă cînd am plecat şi i-am spus lui Millicent, pentru cazul că te întrebai unde eram.

– N-ai făcut nimic.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Probabil că bunica e cam obosită după prînzul de azi, atîta tot. Trebuie să se odihnească puţin. De ce nu-i duci lui Kasey pachetele sus?

Alison adună cutiile.

– Aduc hîrtia de ambalaj în camera ta.

– Mulțumesc.

„Copiii îşi revin repede," observă Kasey. Alison era deja mai preocupată de cadouri decît de nemulțumirea bunicii sale.

Jordan îşi puse mîinile pe umerii lui Kasey, în timp ce Alison dispărea în susul scării.

– Să-mi cer şi eu scuze? o întrebă încet, în timp ce-i risipea din muşchi tensiunea rămasă.

Kasey clătină din cap:

– Nu.

Oftă. Era pe deplin conştientă că antipatia lui Beatrice față de ea provocase toată confruntarea. Se simțea responsabilă.

– Te-am pus într-o situație neplăcută. Şi pe Alison. N-am vrut, Jordan.

– Lasă-mă să mă ocup eu de mama, răspunse el. O fac de mult timp. Iar data viitoare cînd mai ieşiți după-amiaza, adăugă, invitați-mă şi pe mine. S-ar putea să mă tenteze umblatul prin magazine, şi un hamburger.

– În regulă, surîse Kasey, mai liniştită. Data viitoare, te chem.

Jordan dădu s-o îmbrățişeze, apoi se opri. Era încruntat.

– Fursecuri cu ciocolată?

-11-

Kasey se opri în uşa salonului. Se îmbrăcase pe îndelete pentru balul de la clubul lui Jordan, vrînd să fie sigură că Beatrice pleca de-acasă înainte de a coborî ea la parter. Stînd acolo, avu la dispoziţie un moment ca să-l studieze neobservată pe Jordan, în timp ce pregătea băuturile la bar. Costumul formal – alb şi negru în contrast, croială perfectă – îi venea bine. „Se mişcă elegant," îşi spuse, „un om deprins cu hainele de calitate şi camerele rafinate. Şi, totuşi, ascunde mult mai mult decît mi-am dat seama în prima seară cînd am venit aici. Mai multă profunzime, mai mult caracter, mai multă putere. Dacă mi-aş fi putut alege un bărbat de care să mă îndrăgostesc, nici că se putea o alegere mai bună." Trăgînd adînc aer în piept, intră.

– Se pare că am ajuns la ţanc.

Jordan se întoarse spre ea. Rochia era verde-închis şi lipită de trup, cu decolteul larg. Strînsă într-o

parte a taliei, cădea drept, lăsînd o fantă care se deschidea şi se închidea la fiecare pas.

– Cîndva, te-am crezut o vrăjitoare, murmură el. Acum, sînt sigur.

Kasey îi luă paharul din mînă.

– Îţi place? zîmbi ea, sorbind. Jordan, ai prins şpilul preparării ăstora. Ţi-ai putea cîştiga existenţa ca barman.

– Da, îmi place.

Îi luă paharul, îl puse pe masă şi o îmbrăţişă. O sărută prelung, adînc, mulţumitor, un sărut care cerea un altul.

– Tocmai mi-a venit ideea, spuse el, în timp ce-i mîngîia cu buzele pometul obrazului, să încui uşile alea de colo şi să rămîn exact unde sînt.

– A, nu, surîse Kasey, clătinînd din cap. M-ai invitat la o întîlnire. Ţine-te de cuvînt.

– Am putea întîrzia, o sărută el încă o dată, stăruitor; abia avuseseră la dispoziţie cîtva timp împreună, de cînd se întorseseră de la New York. Am mai întîrziat şi altă dată.

„Da nu aici," spuse Kasey în sinea ei, plutind sub sărutare. „Aici nu sîntem singuri."

Se desprinse cu grijă din braţele lui.

– Cineva mi-a spus odată că nepunctualitatea e lipsă de politeţe. În plus, îşi luă ea din nou paharul, mi-ai promis că dansezi cu mine. Aş crede că dansezi foarte bine.

Lui Jordan îi trecu prin minte că n-avea să-i placă s-o împartă cu alţi bărbaţi. Alungă gîndul. Gelozia îi era străină.

– Bine, acceptă el. Cuvîntul e cuvînt.

Kasey îl luă de mînă, în timp ce porneau spre uşă.

– După bal, putem parca maşina undeva? îl întrebă.

– Ar fi minunat, zîmbi el, înghiontind-o afară.

Jordan culese două pahare de pe tava unui chelner în trecere.

– Şampanie? o întrebă.

– Absolut.

Kasey luă paharul şi sorbi.

– E splendid aici. Mă bucur că m-ai invitat.

Jordan îi atinse paharul cu al lui.

– Pentru antropologie, murmură el. O ştiinţă fascinantă.

Kasey rîse încet şi ridică paharul la buze. Se întoarse să privească o brunetă zveltă în rochie albă, diafană, care se apropia de ei prin mulţime. Ajungînd la Jordan, se înălţă pe vîrfuri să-i sărute obrazul.

– Jordan. În sfîrşit ai ieşit din hibernare.

– Bună, Liz. Arăţi fermecător, ca întotdeauna.

– Mă mir că mai ţii minte cum arăt, după atîta timp. Au trecut luni de zile.

Surîzătoare, se întoarse spre Kasey. Avea ochi rotunzi, de căprioară, şi o piele ca laptele. La gît purta, pe un lănţişor, un singur diamant, perfect.

– Kathleen Wyatt, atinse uşor Jordan umărul lui Kasey. Elizabeth Bentley.

– Kathleen Wyatt? repetă Liz. Numele mi-e foarte cunoscut, dar nu ne-am mai întîlnit, nu-i aşa?

– Nu, domnişoară Bentley, nu ne-am cunoscut, îi zîmbi prietenoasă Kasey, apreciind interesul sincer din

ochii celeilalte. Doriți puțină şampanie? o întrebă, luînd un pahar de pe altă tavă. E foarte bună.

– Mulțumesc, privi Liz spre pahar, apoi la Kasey.

– Kasey lucrează cu mine la roman, îi explică Jordan. Vedea bine că Liz era nedumerită şi intrigată.

– A, da.

O piesă din puzzle îşi găsi locul.

– Harry Rhodes a menționat numele dumitale la dineu, alaltăieri seară.

Ezită un moment.

– A spus că eşti extraordinar de inteligentă.

– Fiindcă l-am spulberat la pool, luciră veseli ochii lui Kasey, peste buza paharului pe care-l ridicase din nou. Joci?

– Dacă joc... pool?

Liz clătină din cap, între sprîncene apărîndu-i un mic rid de concentrare.

– Nu. Eşti arheoloagă?

– Nu, antropoloagă, zîmbi Kasey, şi nu se mai putu abține. Arheologul este cel care studiază viața şi cultura popoarelor din vechime, excavînd oraşe, relicve şi artefacte antice. Antropologul studiază rasele, caracteristicile fizice şi mentale, distribuțiile, tradițiile, relațiile sociale ale omenirii.

Mai luă o înghițitură de şampanie.

– Superbă rochie, comentă ea, dînd din cap spre Liz. Franțuzească?

– Ai reuşit perfect s-o derutezi pe Liz, declară Jordan, cînd o cuprinse pe Kasey cu brațele, pe ringul de dans.

– Serios? îşi dezlipi ea obrazul de al lui; rîse, văzîndu-i privirea răutăcioasă. Este o domnişoară foarte drăguță, Jordan, şi foarte amabilă. Îmi place.

– Repede te mai hotărăşti.

– De obicei, fac economie de timp, surîse Kasey, în timp ce Jordan o învîrtea pe ring. Am tras concluzia că eşti un dansator minunat, sublinie ea. Şi am avut dreptate.

– Dacă ți-aş spune că niciodată nu mi-a plăcut mai mult un vals, m-ai crede?

– Poate, rîse Kasey.

– Va trebui să te las să dansezi cu bărbații de-aici, care nu-şi mai iau ochii de la tine. N-o să-mi facă deloc plăcere.

Kasey îşi înălță sprîncenele.

– Sînt mulți? întrebă, tachinîndu-l, în timp ce încerca să-şi lămurească părerea despre afirmația lui.

– Prea mulți. Intri într-o cameră şi toți ochii se ațintesc asupra ta. Inclusiv ai mei.

Rîse, clătinînd din cap:

– Ai o imaginație de scriitor, Jordan.

– Şi de bărbat, murmură el. Nu mi te pot scoate din minte.

Îl privea, uitînd de muzica în ritmul căreia se mişcau, de oamenii care dansau în jurul lor.

– O doreşti?

Jordan nu-şi putu desprinde privirea de ea.

– Nu ştiu.

Nu putea gîndi limpede, cînd o avea în brațe, strînsă la piept.

– Aş vrea să pot. E de-ajuns dacă-ți spun că nicio-

dată n-a existat o femeie care să fie mai importantă pentru mine?

Era un pas prudent, iar Kasey nu-l forță. Îi atinse obrazul cu degetele.

– E de-ajuns, Jordan.

În tot timpul serii, Kasey nu rămase nici un moment singură. Declanşa interesul oriunde se ducea. Îi plăcea să răspundă la întrebările ce i se puneau şi la flirturile prietenoase. Se delecta cu eleganța, strălucirea, la fel cum ar fi savurat şi o vizită la cinematograf. Popcornul cu brînză sau şampania, toate făceau parte din viață.

– Domnişoară Wyatt.

Kasey se întoarse, în plină discuție cu un entuziast al iahtingului şi cu soția acestuia, pentru a-i zîmbi lui Harry Rhodes.

– Bună, Harry. Mă bucur că te văd.

– Şi mie-mi pare bine să te revăd. Arăți superb.

– Asemenea, îi atinse ea reverul sacoului de seară. Harry îşi drese glasul.

– Voiam să-ți spun cît de mult mi-a plăcut cartea pe care mi-ai împrumutat-o.

– Mă bucur, Harry.

Avea un chip drăguț, îşi spuse Kasey. Jordan era foarte norocos să-l aibă ca prieten.

– Am exersat, să ştii. Te voi provoca la încă o partidă de pool.

– Mi-ar face mare plăcere, zîmbi ea larg. De astă dată, trebuie să încercăm cu opt bile.

– Domnişoară Wyatt... Kathleen... Kasey, se hotărî el, în timp ce surîsul ei se încălzea tot mai mult. Aşa-ți spune Jordan, nu?

– Toţi prietenii îmi spun aşa.

Harry îşi făcu de lucru cu ochelarii şi zîmbi. Avea ochi blînzi, observă Kasey, ca ursuleţul cel înţelept de care îi amintea.

– Kasey, cred că n-ai fi dispusă să rişti un dans cu un profesor bătrîn şi stîngaci.

– Nu văd nici unul pe-aici. Kasey puse jos paharul şi-i întinse mîna. Cu tine, însă, mi-ar face plăcere să dansez, Harry.

– Jordan are mare noroc că te-a găsit, îi spuse el, în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

– Dar *tu* m-ai găsit de fapt, nu, Harry?

– Atunci, ar trebui să mă bat singur pe umăr.

Îi plăcea gropiţa din colţul gurii ei, felul cum i se bucla părul, fără nici un artificiu, în jurul feţei. Părea o zînă, o mică sirenă.

– Sper că Jordan te apreciază.

– E un om foarte generos, nu-i aşa? Bun, iubitor şi gentil.

– L-a iubit foarte mult pe fratele lui, să ştii, oftă Harry. Erau extrem de apropiaţi. Allen, tatăl lor, mi-era prieten bun. A murit cu cîţiva ani în urmă, iar Beatrice n-a fost niciodată o femeie mămoasă. Cea mai bună amfitrioană pe care o ştiu, adăugă. Dar pur şi simplu nu are stofă maternă. Băieţii erau o pereche grozavă. Cam nebunatici din cînd în cînd, dar...

– Nebunatici? îl întrerupse Kasey, cu un rîs mirat. Jordan?

– A avut şi el momentele lui, draga mea.

Amintindu-şi vreo cîteva, Harry conchise că era mai tactic să nu intre în amănunte.

– Lui Jordan i-a fost foarte greu cînd şi-a pierdut fratele. Erau gemeni.

– N-am ştiut.

Pierderea unui frate trebuia să fie destul de dureroasă, meditä ea, dar moartea fratelui geamăn însemna să pierzi o parte din tine însuți.

– N-a vorbit niciodată cu mine despre asta.

– După ce s-a întîmplat, Jordan s-a închis în sine. Abia recent am observat uşa deschizîndu-se din nou.

O privi pe Kasey:

– E opera ta. Ții foarte mult la el, nu?

Kasey se uită drept în ochii lui:

– Sînt îndrăgostită de el.

Harry dădu din cap. Nu mai era surprins de franchețea ei.

– A avut nevoie de cineva ca tine ca să-l trezească din nou la viață. Dacă nu e atent, poate ajunge un holtei bătrîn şi scorțos ca mine.

– Eşti un bărbat frumos, Harry.

Muzica se opri, iar Kasey îl sărută pe obraz, ținîndu-l încă un moment în brațe.

– Ce-i asta? se apropie Jordan, cuprinzînd-o pe după umeri. O clipă doar întorc şi eu spatele, şi tu te mozoleşti cu partenera mea. Credeam că pot avea încredere în tine, Harry.

Harry roşi şi-şi drese glasul.

– Nu cînd e vorba de doamna asta, băiete. Fac parte din concurență. Şi încă nu mi-am pierdut flerul, anunță el, înainte de a se îndepărta.

– Ce i-ai făcut? privi uimit Jordan pasul clătinat al lui Harry. Cred că a vorbit serios.

– Sper, cu siguranță, îi atrase Kasey ochii înapoi la ea. Să fii oare gelos? Ar fi un cadou minunat de Crăciun, Jordan.

– Încă nu e Crăciunul, replică el. Hai să ieşim de aici pînă nu va trebui să concurez şi cu altcineva.

– Concurența e foarte sănătoasă, afirmă Kasey, în timp ce ieşeau pe uşile terasei. În studiile efectuate asupra cobailor albi...

Jordan o sărută apăsat, retezîndu-i începutul predicii.

– Al draculuí să fiu dacă voi concura cu şoarecii, murmură el, strîngînd-o la piept.

Avea mîna în părul ei, iar gura şi-o revendica. Simțind că de asta avea nevoie, Kasey cedă. Avea gura delicată, iar brațele i se ridicară înlănțuindu-se pe după gîtul lui. O supunere de moment; ulterior, avea să fie timp pentru provocări, pentru agresiuni, pentru confruntare de forțe egale. Acum, Jordan avea nevoie de altceva din partea ei. Îi era simplu să capituleze, cînd îşi cunoştea propria putere. Simți cum îi bătea inima, în timp ce o ținea lipită de el.

Jordan o îndepărtă ca s-o privească.

– Cine eşti? şopti el. Nu reuşesc niciodată să aflu cine eşti.

– Te afli mai aproape de a şti decît majoritatea, murmură Kasey, răsucindu-se să se sprijine de balustradă. E fermecător aici, Jordan. Aerul e blînd, şi simt miros de... verbină, cred.

Îşi ridică fața.

– Stelele sînt aproape.

Oftă, privindu-le.

– Acasă, stăteam afară ore întregi, identificînd constelațiile. Într-un an, bunicul mi-a cumpărat un telescop. Urma să fiu prima femeie pe Lună.

– Şi de ce te-ai răzgîndit?

Se auzi țăcănitul brichetei, apoi mirosul de tutun pluti prin aer.

Kasey ridică din umeri. Avea să țină minte toată viața acel miros.

– Am încercat să trăiesc cu alimente deshidratate timp de o săptămînă. E groaznic.

Jordan rîse, iar ea arătă spre cer.

– Uite-l pe Pegas. Vezi? Zboară drept în sus. Capul Andromedei îi atinge aripa.

Coborî mîna, oftînd. Simțea o somnolență plăcută.

– Minunat, nu-i aşa? Toate imaginile de-acolo. E liniştitor să ştii că mîine vor fi la locul lor.

Jordan se apropie să-i atingă umărul. Pielea ei era netedă şi puțin cam rece de la aerul nopții.

– De-asta scormoneşti trecutul? Fiindcă e o verigă de legătură cu viitorul?

Ridică iarăşi din umeri, neliniştită.

– Poate.

Jordan aruncă havana şi o strînse iarăşi în brațe. Kasey îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Mai dansează cu mine, Jordan, şopti ea. Noaptea e pe terminate.

-12-

Ajunul Crăciunului. Vrajă. Kasey era gata pentru magie. Avea palmieri în loc de zăpadă, dar mai cunoscuse şi în trecut Crăciunuri fără zăpadă. De astă dată, avea ceva mai valoros. Avea să petreacă sărbătoarea cu bărbatul pe care-l iubea şi cu un copil care fierbea de emoţie. Atîta magie îi era de ajuns.

Era conştientă că munca i se terminase, sau aproape. Jordan scria tot mai mult timp fără ea. Completările pe care i le aducea acum se puteau rezolva printr-o simplă scrisoare sau telefon. Trăgea de timp, şi ştia că şi Jordan, indiferent că-şi dădea seama sau nu, făcea acelaşi lucru. Trebuia să se producă ruptura – dar nu de Crăciun. Pe acesta, Kasey îl păstra pentru sine. După sărbători, avea să-şi facă planuri, să împacheteze, apoi să-i spună şi lui. În această ordine. Era de preferat ca totul să se stabilească înainte de a spune vreo vorbă.

Cu un plan ferm în minte, Kasey se simțea mai bine. Își spuse că avea și ea dreptul la o săptămînă. În prima zi a anului nou, urma să se despartă de el, de Alison, și s-o ia de la capăt. Era puternică; mai suferise și alteori pierderi. Acum, însă, era Crăciunul și avea o familie, chiar dacă numai pentru încă o săptămînă. Stătea așezată pe covor, în salon, privind-o pe Alison cum scormonea prin grămada de cadouri de sub pom. Sporovăia ca o gaiță. Ce-o fi asta? Ce poate fi? Cîte ore au mai rămas?

– Cu aproape una mai puțin decît ultima oară cînd ai întrebat, îi răspunse Jordan, luînd-o pe genunchi. Ce-ar fi să desfacem totul acum?

– A, nu, unchiule Jordan, nu se poate!

O privi pe Kasey, așteptînd să fie contrazisă.

– Nu, nu se poate. Moșul s-ar supăra foarte tare.

Alison rîse și se cuibări în adîncitura brațului lui Jordan.

– Kasey, doar știi că nu există Moș Crăciun.

– Nu știu nimic de soiul ăsta. Dumneata, domnișoară Taylor, ești o cinică.

– Oare? digeră Alison cuvîntul.

Întinzînd mîna, luă un mic glob de sticlă care conținea o scenă forestieră miniaturală. Întorcîndu-l cu susul în jos, declanșă ninsoarea.

– Pe ăsta nu l-am mai văzut.

– Nu.

Jordan se întrebase cînd avea să-l observe.

– L-am găsit în pod, azi-dimineață. A fost al tatălui tău, cînd eram mici.

– Serios?

– Da. Serios. M-am gîndit că ți-ar face plăcere să-l iei tu.

– De tot? strînse Alison globul între degete, privindu-l pe Jordan.

– De tot.

Fetița reveni cu ochii la glob, privind ninsoarea.

– Îi plăcea zăpada, medită ea. Cînd locuiam la Chicago, ne băteam cu bulgări. Mă lăsa să cîştig.

Se rezemă de pieptul lui Jordan, înclinînd iarăşi globul.

Kasey îi privi, fără să spună nimic. Jordan căutase pentru Alison, de Crăciun, ceva rămas de la tatăl ei. Dacă nu l-ar fi iubit dinainte, în acest moment s-ar fi îndrăgostit de el. „E un om bun la suflet," îşi spuse ea. „Mai presus de orice altceva, e un om bun."

Se ridică, vrînd să-i lase cîtva timp singuri.

– Kasey? se înălțară spre ea ochii lui Jordan, făcînd-o să se oprească.

– Cred că mai am cîteva lucruri de împachetat, îi spuse ea.

Jordan zîmbi, înțelegîndu-i intenția.

– Nu cumva cineva a menționat ceva despre nişte floricele de porumb trase pe ață?

– Popcorn? se luminară ochii lui Alison. Pentru pom?

– Kasey mi-a spus că bradul nu e împodobit cum se cuvine dacă nu are pe el şi popcorn, declară Jordan. Ce părere ai?

– Le putem înşira acum?

– Eu sînt pentru, dar Kasey pare să aibă altceva de făcut.

Rămase cu ochii la ea, continuînd să zîmbească.

– Sînt flexibilă, răspunse Kasey, privind apoi spre Alison. Ne trebuie cîteva mile de aţă şi trei ace. Te descurci?

– Şi-o să şi mîncăm cîteva?

– Fără-ndoială.

Alison se ridică şi, luînd cu ea globul de sticlă, o zbughi din cameră.

– Uneori, eşti cam transparentă, Kasey, se sculă Jordan, venind spre ea. Îţi venea să plîngi şi n-ai vrut s-o faci în faţa lui Alison. Nici într-a mea.

– Ai făcut un lucru minunat.

– Alison a făcut şi ultimul Crăciun cu mine, şi nici nu mi-a trecut prin minte...

Ridică bărbia lui Kasey puţin mai sus şi o sărută.

– Nu mă face să plîng, Jordan. Este Ajunul Crăciunului.

– Le-am adus! apăru în uşă Alison, alergînd cît o ţineau picioarele. Avea cu ea un pachet de ace şi un ghem mare de aţă.

– Jumătate din treabă e făcută, se apropie Kasey de ea, întorcîndu-se apoi iarăşi spre Jordan. Vii?

– Nu vreau să pierd ocazia.

În timp ce se apropiau de uşa bucătăriei, Jordan spuse:

– Ştii, nu-s sigur cum o s-o ia Franois. Bucătăria lui e sacră.

– Floare la ureche, murmură Kasey, intrînd.

Franois se întoarse, cu o plecăciune. Nu purta tichia albă pe care Kasey o sperase cu atîtea săptămîni în urmă, dar avea totuşi mustaţă.

– *Monsieur,* se înclină el spre Jordan. Vă pot ajuta cu ceva?

– Franois.

Jordan zăbovi un moment. De-a lungul anilor, asistase nu doar la o singură criză de nervi.

– Trebuie să avem ceva pentru pomul de Crăciun.

– *Oui, monsieur?*

– Să înşirăm pe aţă popcorn.

– Popcorn? Vreţi să faceţi asta în bucătăria mea?

Înainte ca Jordan să apuce a răspunde, Franois dădu drumul unui torent de cuvinte franţuzeşti indignate.

– Franois?

Se răsuci, făcînd o reverenţă bătoasă.

– *Domnişoară?*

Kasey îi surîse.

– Dar asta este magnifică, începu ea, continuînd apoi într-o franceză impecabilă. Îi lăudă mîncărurile, aragazul, dulapurile, gustă din oala de supă care fierbea la foc scăzut, în timp ce bucătarul se alătura discuţiei, cu pasiune. Îşi arătă entuziasmul faţă de perfecţiunea ustensilelor lui de gătit şi se declară impresionată de tacîmuri.

Cînd termină, Franois îi sărută mîna cordial, se înclină din nou spre Jordan şi ieşi din încăpere.

– Măi să fie, privi Jordan spre uşa închisă, apoi din nou la Kasey; se uită cum lua o tigaie şi o punea pe plită. Unde-ai învăţat să vorbeşti aşa de bine franţuzeşte?

– Colega mea de cameră din colegiu era studentă la limbi străine. Unde-i porumbul?

Se apropie de ea, neluînd în seamă întrebarea.

– Ce i-ai spus? Întotdeauna am crezut că ştiu binişor franceza, dar voi doi m-aţi depăşit de departe.

– Una, alta, zîmbi Kasey. I-am spus că vrei ca el şi restul personalului de la bucătărie să-şi ia liberă seara asta. Ai, totuşi, porumb, nu?

Jordan rîse şi vîrî mîna în compartimentul de jos al unui dulap.

– L-am strecurat ilicit, asumîndu-mi mari riscuri personale.

– Eşti un tip dur, Taylor, îi luă ea din mînă cutia. Îmi trebuie puţin ulei.

Jordan îi făcu semn lui Alison să-l aducă, apoi se aplecă şi şopti rapid o frază în franceză la urechea lui Kasey. Colţurile gurii ei se arcuiră în sus.

– Sînt şocată, murmură. Interesată, dar şi şocată. Nu cred c-am să te-ntreb de unde-ai învăţat-o.

În cîteva momente, bucătăria începu să răsune de pocnetele boabelor de porumb. Alison stătea aşezată la masa de măcelărie, cu picioarele încrucişate la glezne, tăind cu grijă bucăţi de aţă. Jordan se aşeză în faţa ei, privind. Cînd ascultase ultima oară acel sunet? se întrebă el. În colegiu? Nu, acasă la fratele lui, cu vreo cinci-şase ani în urmă. Poate că totuşi Kasey avusese dreptate. Se izolase.

– Încă o capodoperă, declară ea, vărsînd floricelele într-un vas. Nici un bob uscat.

Jordan îşi cufundă mîna în castron.

– Unde-i untul? întrebă. Mîna lui Alison o atinse pe a lui, adîncindu-se şi ea.

– Luaţi cîte un ac, îi instrui Kasey pe amîndoi.

Se apucară de lucru oricum, numai în tăcere nu. Alison pălăvrăgea încontinuu, printre înghiţituri. Şiragul ei de popcorn se lungea cu fiecare minut. Lui Kasey i se părea că mai stătuseră astfel şi în alte Ajunuri de Crăciun, şi aveau să mai stea şi pe viitor. Ştia, însă, adevărul, şi se cutremură.

– Ţi-e frig? o întrebă Jordan.

– Nu, încercă ea să alunge senzaţia. Mi-a trecut o capră peste mormînt.

– Era gîscă, îi zîmbi el.

– Gîscă sau capră...

Ridică din umeri. Îşi băgă în gură o floricică de porumb.

– Nu prea progresezi, Jordan, observă ea.

– Am nevoie de un stimulent.

– Al meu va fi cel mai lung, anunţă Alison. Va avea o sută de mile.

– Toamna se numără bobocii, îi atrase atenţia Kasey. Cum faci, Jordan? îl întrebă ea, studiindu-l. Îţi vine de la sine sau ai exersat?

Jordan clătină din cap, amuzat şi nedumerit.

– Adică, să ridici o singură sprînceană. îl lămuri ea. E miraculos. Mi-aş dori s-o pot face şi eu, dar ale mele nu merg decît amîndouă în acelaşi timp. Hai să bem o ciocolată fierbinte.

Sări în picioare şi începu să scotocească prin dulapuri. Jordan îşi abandonă şiragul, privind-o.

– Kasey, vino aici o clipă.

– Jordan, pregătirea ciocolatei necesită grijă şi concentrare.

Măsură laptele. Traversînd încăperea, Jordan o luă

de braţ şi o trase sub tocul uşii. Arătă cu un deget deasupra lor. Kasey zîmbi, văzînd vîscul.

– E adevărat? întrebă ea.

– E adevărat, o asigură Jordan.

– Ei, în cazul ăsta...

Îi atinse uşor gura cu a ei.

– Nu aşa se sărută în filme, comentă Alison şi mai trase o floricică de porumb pe aţă.

– Ai perfectă dreptate, încuviinţă Jordan, înaintea oricărui comentariu din partea lui Kasey. O trase la piept şi-i acoperi gura cu a sa. Sărutul se prelungi, iar dulceaţa lui îi dădu lui Kasey dureri de gît. Îl strînse cu putere. Ştia că avea să ţină minte acel sărut, mai presus de celelalte.

– Aşa mai zic şi eu, afirmă Alison, cînd Kasey se desprinse. Mi-am terminat şiragul.

După aceea, s-au aşezat iarăşi în salon. Alison stătea ghemuită lîngă Jordan, pe canapea, cu ghitara lui Kasey în poală. Privea lumina beculeţelor colorate din brad jucîndu-i peste faţă, în timp ce adormea.

– A avut o zi obositoare, murmură ea.

– Abia aştept să-i văd mutra mîine, cînd va deschide darurile.

Jordan luă ghitara dintre braţele înmuiate ale lui Alison şi i-o întinse lui Kasey.

– Micul tău cadou e pus la loc sigur?

– Charles păzeşte micul meu cadou, în garaj. Nu-s sigură că se va despărţi uşor de el.

Se ridică.

– O duc pe Alison sus, s-o culc.

– O iau eu, îşi săltă Jordan nepoata în braţe, scu-

lîndu-se. Ce-ar fi să pui puțină muzică?

După ce Jordan ieşi, Kasey se duse la dulapul cu stația stereo. Chopin, alese ea, căutînd printre albume. Era o seară potrivită pentru romantism.

Casa era cufundată în tăcere. Servitorii se retrăseseră în aripa lor. Beatrice plecase la o petrecere. Ar fi putut să fie numai ei trei în casă. Kasey oftă, punînd discul pe platan. Măcar în seara asta, îşi putea închipui că era adevărat. Abătîndu-se spre fereastră, despărți draperiile şi se uită afară. Era lună plină, în înaltul cerului senin. Îl găsi din nou pe Pegas, meditînd cu privirea la el. Cînd auzi uşile închizîndu-se încet, se întoarse. Îl văzu pe Jordan încuindu-le.

– Ai potrivit-o bine în pat?

Inima începu să-i bată cu repeziciune. „Ce prostie," îşi spuse ea. „Mă port de parcă aş fi pentru prima oară cu el."

– E bine. Nici nu s-a trezit. Şi tu dormi la fel.

Traversă încăperea şi puse pe bar sticla de vin pe care o adusese.

– Adînc, ca un copil.

Destupă vinul, apoi se apropie de şemineu. Îngenunchind, aprinse flacăra de gaz peste buşteni.

– Acum, îți poți închipui că ninge, îi zîmbi el.

– Îmi citeşti gîndurile, aşa-i?

– Uneori.

După ce turnă în două pahare, reveni în fața focului şi se aşeză. Îi întinse o mînă. Kasey o luă şi se aşeză alături.

– Cum te simți? o întrebă, cînd se rezemă de el.

– Parcă aş fi înzăpezită, murmură ea, luînd paharul

de vin. Cuibărită într-o cabană de bîrne, în Munții Adirondacks, departe de lume şi de problemele ei.

– În cabana de bîrne e loc şi pentru mine?

Kasey înclină capul ca să-i zîmbească:

– Oricînd.

– Am avea lemne, spuse el încet, luîndu-i paharul din mînă. Şi vin.

Se aplecă să-i sărute colțul gurii.

– Şi unul pe celălalt.

O culcă uşor pe podea.

– Altceva nici nu ne-ar mai trebui.

– Da, se coborîră pleoapele lui Kasey, cînd Jordan o trase mai aproape. Nimic altceva.

Se pierdu în senzația lui, în gustul lui. Mintea şi trupul îi erau în deplină armonie, şi amîndouă îi aparțineau lui. Undeva, în adîncul casei, ceasul bătu de miezul nopții, şi sosi Crăciunul.

Cît de mult se iubiseră în noaptea aceea, Kasey n-avea să ştie niciodată. Nici unul dintre ei nu dorise să descuie uşa şi să se deschidă restului lumii. Odată, cînd picoteau împreună, Jordan se trezi, auzind că uşa de la intrare se deschidea, apoi se închidea la loc, în urma mamei sale. Apoi, în casă se lăsă din nou liniştea. În casa lor. Se întoarse spre Kasey şi o atîță încet, pînă ajunse să tremure iarăşi după el şi el după ea. Îi lumina focul, becurile colorate din pom, şi mirosea a brad. Vinul se încălzise. Kasey adormi la loc, trezindu-se buimacă în momentul cînd Jordan o ridică.

– Te duc sus, murmură el.

– Nu vreau să mă despart de tine.

Îşi îngropă fața în gîtul lui.

– Nopţile sînt mult prea scurte. Cu ore şi ore prea scurte.

Apoi adormi din nou, la fel de adînc ca Alison, cînd Jordan urcase cu ea scara.

Dimineaţa sosi mult prea devreme. Numai propria ei hotărîre şi surescitarea lui Alison o împiedicară pe Kasey să se ghemuiască înapoi sub pătură. Salonul oficial şi ordonat se umplu curînd cu hîrtii rupte, cutii şi panglici aruncate. Un pui de cocker spaniei, cadoul lui Kasey pentru Alison, alerga în jurul bradului, în timp ce Alison stătea uimită cu o ghitară nouă pe genunchi, primită în dar de la unchiul ei.

– N-ar trebui s-o trezeşti pe mama ta, Jordan? murmură Kasey, împingînd în lături nişte hîrtii mototolite.

– La şase dimineaţa? rîse el, clătinînd din cap. Mama nu se scoală niciodată mai devreme de zece, indiferent că e sau nu e Crăciunul. Vom lua mai tîrziu o gustare foarte civilizată.

Kasey strîmbă din nas şi apucă o cutie.

– Era şi timpul să primesc una, anunţă ea, ştiind că era cadoul de la Alison. Am auzit multe şuşoteli despre asta, continuă, în timp ce desfăşura încet panglica. Şi am văzut multe priviri grăitoare.

Alison îşi muşcă buza de jos şi se uită la Jordan.

– Exact ca asta, sublinie Kasey, smulgînd hîrtia, cu o înfloritură. Deschise cutia, pentru a găsi un fular lung, verde-pal, de lînă moale.

– E primul cadou pe care-l fac în viaţa mea, spuse neliniştită Alison. M-a învăţat Rose, bucătăreasa. Am

făcut cîteva greşeli.

Kasey încercă să ridice ochii, încercă să vorbească, dar nu-i reuşi nici una, nici alta. Mîngîie cu degetele fularul croşetat stîngaci.

– Îți place?

Ridicîndu-şi privirea, Kasey dădu din cap cu tărie. Ochii i se umpleau deja de lacrimi.

– Femeile, aruncă Jordan, potrivindu-i lui Alison părul după ureche. Pe unele femei, se corectă el, le apucă plînsul cînd sînt deosebit de fericite. Kasey e una dintre ele.

– Zău?

– Zău, izbuti să confirme Kasey, trăgînd adînc aer în piept. Alison, e cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viața mea.

O îmbrățişă, strîngînd-o cu putere.

– Îți mulțumesc.

– Chiar îi place, îi zîmbi Alison lui Jordan peste umărul lui Kasey. Crezi c-o să plîngă şi dacă i-l dai pe al tău?

– Ce-ar fi să aflăm?

Jordan întinse mîna sub brad şi scoase o cutie mică, pătrată.

– Desigur, poate că n-o interesează să mai primească şi alte daruri.

– Ba cum să nu? se smulse Kasey din brațele lui Alison. De Crăciun, sînt foarte lacomă.

Luă de la el cutia şi trase adînc aer în piept. Deschizînd-o, simți că-i sărea inima din piept pentru a doua oară în aceeaşi dimineață. Luă în mînă cerceii – lacrimă de aur – gravați fin, remarcabil de asemănători

cu cei pe care-i văzuse în ziua cînd îi cumpărase inorogul. Îl privi, clătinînd din cap.

– Jordan, cum ţi-ai amintit aşa ceva?

– N-am uitat nimic din tot ce mi-ai spus. M-am gîndit că se asortează.

Şi îi dădu încă o cutie, prelungă şi plată, după care zîmbi, văzînd-o că ezită.

– Credeam că eşti lacomă, de Crăciun.

Kasey deschise cutia şi găsi trei lănţişoare subţiri de aur, împletite ingenios într-unul singur.

– E minunat, murmură ea.

Jordan îi luă dintre degete colierul şi i-l prinse la gît.

Kasey înghiţi un nod, apoi îşi lipi obrazul de al lui.

– Îţi mulţumesc, Jordan.

Se adună pe picioare.

– Merg să văd de nişte cafele.

– I-a plăcut şi al tău, îi spuse Alison, potrivindu-şi ghitara. Iarăşi plîngea.

Peste cincisprezece minute, cînd aduse cafeaua şi cornurile în salon, Millicent se opri cu tava în echilibru, făcînd ochii mari. În toţi anii de cînd muncea la familia Taylor, niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Pretutindeni zăceau împrăştiate cutii, hîrtii şi panglici. Iar domnul Taylor se luase la trîntă cu un căţel, în mijlocul lor. *Domnul Taylor!* Domnişoara Alison şi domnişoara Wyatt chicoteau. Nu, niciodată nu mai văzuse una ca asta, nu în casa aceea.

-13-

Kasey intenționa să fie cît mai ocupată cînd pleca din Palm Springs. Mai întîi, avea să se ducă acasă. Luase hotărîrea: ajunul Anului Nou urma să însemne ultima ei zi completă cu Jordan. Nu-i mai rămăsese decît să-i spună şi lui. După ce analizase problema din toate unghiurile – al ei, al lui, al lui Alison – Kasey se hotărîse să aştepte pînă în ziua de 1 ianuarie. Îşi rezervase locul în avion. Avea să fie mai puțin dureros dacă orele pînă atunci nu se îngreunau de cunoaşterea faptului că erau ultimele. Avea să înghesuie cît mai mult posibil în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Te-aş fi învins în al treilea game al setului doi, dacă nu făceam dublă-greşeală, îşi legănă ea racheta prin aer, în timp ce revenea împreună cu Jordan de pe terenul de tenis. Iar dacă nu-mi serveai la backhand în al patrulea game din setul doi, l-aş fi cîştigat şi pe acela. Zău că eşti un jucător dur, să te repezi aşa la fileu.

Jordan îi luă racheta, cam sătul de entuziasmul cu care o legănase.

– Uite-o pe Alison, lîngă piscină. Se pare că-şi face temele, conştiincioasă.

Cînd se apropiară, Alison îşi ridică privirea, le făcu cu mîna, apoi reveni la lucru, cu un oftat.

– Unchiule Jordan, nu ştiu ce să fac cu lecţia asta.

– Nu? puse el rachetele pe masa cu umbrelă. Despre ce e vorba?

– Trebuie să enumăr cinci articole tipice pentru anii 1980. Ceva ce-aş introduce într-o capsulă a timpului, ca să le arăt societăţilor viitoare în ce constă cultura noastră.

– Alison, zîmbi el, mîngîind-o cu un deget pe nas. De ce să-l întrebi pe un scriitor, cînd ai o antropoloagă la dispoziţie?

– A, uitasem, îşi ridică ea ochii spre Kasey. Tu ce-ai pune într-o capsulă temporală?

– Ia să vedem, miji un moment Kasey ochii, în soare. Un spic de grîu, un container cu petrol, un cip M.O.S., o casetă cu muzică punk-rock şi o pereche de mocasini *Gucci*.

Jordan rîse.

– Şi asta-i încapsularea anilor '80 după tine?

Alison se încruntă, scriind.

– Ce-i ăla cip M.O.S.?

– E un...

– A, nu, reteză din scurt Jordan explicaţiile lui Kasey. N-o face să înceapă, Alison.

– Păi, îşi privi fata cu îndoială lista, cred că ar fi cazul să mă mai gîndesc puţin.

Îi aruncă lui Kasey o privire care-i dădea de înțeles că n-o prea ajutase şi plecă să-şi rezolve problema în casă.

– Nu-s sigur că Alison, sau profesoara ei, sînt gata să-ți accepte opiniile despre societatea noastră, comentă Jordan.

– A fost analiza mea intelectuală asupra culturii contemporane, aşa cum e reprezentată azi, de la tehnologie pînă la modă. Ştii, Jordan, se pare că te-ai cam înfierbîntat după partida de tenis. Ar trebui să te răcoreşti.

Şi-i dădu un brînci puternic, trîntindu-l pe spate în piscină. Jordan ieşi la suprafață, dîndu-şi la o parte părul din ochi.

– Un impuls, declară Kasey, rîzînd de se ținea cu mîinile de burtă. Niciodată nu mi-am putut stăpîni impulsurile.

Fără o vorbă, Jordan îşi îngustă ochii, înotînd spre margine.

– Scuză-mă, Jordan, dar zău că păreai cam încins. Sînt convinsă că apa e minunată. Nu te-ai supărat, nu-i aşa? Să te-ajut să ieşi...

Abia îi întinsese mîna, cînd îşi dădu seama de greşeală. Jordan i-o apucă strîns şi, cu un zîmbet, smuci scurt, trăgînd-o cu capul înainte în apă. Kasey ieşi din nou, bolborosind.

– Mi-am făcut-o cu mîna mea, pare-se.

– Întocmai. Cum e apa?

– Excelentă.

Bătînd apa cu o mînă, îşi scoase cu cealaltă un pantof.

– Întotdeauna m-am gîndit, spuse ea, aruncîndu-şi pantoful peste capul lui, afară din bazin, că atunci cînd te pomeneşti într-o situaţie inevitabilă, trebuie să profiţi la maximum.

Azvîrli şi celălalt pantof, după care, scufundîndu-se, săgetă de-a lungul fundului.

Tresări, cînd mîinile lui Jordan o apucară de talie. O răsuci, iar Kasey se pomeni îmbrăţişată cu el, într-un sărut subacvatic. Bătăile inimii ei îşi schimbară ritmul, de la normal la nebunesc, şi se agăţă de el. Cînd ieşi, pulsul încă îi alerga în galop.

– Profitam la maximum de o situaţie inevitabilă, murmură Jordan, apucîndu-i lobul urechii cu dinţii.

– M-ai speriat, inspiră ea adînc. În viaţa mea n-ar fi trebuit să mă duc la filmul ăla cu rechinul.

– Iarna nu ţinem rechini în piscină, îi trecu el o mînă prin păr. Cînd ţi-e ud şi-l luminează soarele, devine aproape arămiu. În prima zi cînd ai venit aici, am stat la fereastră şi te-am privit cum înotai. Încă de pe-atunci nu mi te puteam scoate din minte.

Kasey îşi rezemă capul pe umărul lui. Îi era greu să fie tare cînd se purta frumos cu ea. Vru să-i spună iarăşi că-l iubea şi i se frîngea inima că trebuia să-l părăsească. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă Jordan îi cerea să rămînă. Sau poate ştia, şi de-asta îşi făcuse planurile fără a-i spune. Nu puteau continua aşa şi nu vedea nici un viitor pentru ei. Dacă ar fi putut-o iubi... Kasey clătină din cap şi se desprinse de el.

– Facem o cursă, îl provocă ea. Sînt mult mai bună înotătoare decît jucătoare de tenis.

Jordan zîmbi:

– Bine, îți las avantajul.

Kasey îşi înalță sprîncenele.

– Asta-i o prezumție a superiorității masculine.

Îşi împinse părul din ochi.

– Accept.

Şi porni ca o torpilă, într-o volbură de spumă. Cu tot avantajul ei, Jordan ajunse la capăt cu două brațe mai devreme. Kasey îşi încreți nasul spre el.

– Desigur, începu ea, oprindu-se în apa mică, dacă aş fi crescut într-o piscină...

Observă că nu era atent la cuvintele ei. Urmărindu-i direcția privirii, se uită în jos.

Tricoul destul de pudic pe care-l purtase pe terenul de tenis i se lipea acum de sîni. În loc să-i acopere, era mai degrabă o invitație erotică. Şortul ud i se mulase pe şolduri şi coapse. Goală, ar fi fost mai puțin ispititoare. Apa se scurgea încet pe părul lucios.

– Cred că acest gen de echipament pentru înot e mai potrivit la apă adîncă, conchise ea, împingîndu-se de lîngă margine.

Fu în brațele lui Jordan înainte de a fi parcurs o jumătate de bazin. Gura lui o posedă pe a ei, cu sete, cu grabă şi disperare. Se scufundară din nou, înlănțuiți unul de altul. Kasey se agăță de el, în timp ce o străbătea un amestec de teamă şi pasiune. Avea senzații de imponderabilitate, de claustrofobie, de neajutorare. Le-ar fi putut înfrunta, dar voința i se risipise şi se ținu de el şi mai strîns. Jordan o scoase la suprafață, unde aerul îi năvăli în plămîni.

– Tremuri, observă el pe neaşteptate. Te-am speriat?

– Nu ştiu.

Se ţinu de el, plutind amîndoi.

– O, Jordan, te doresc, şopti ea.

Nevoia era neaşteptat de intensă şi de puternică.

Gura lui Jordan o găsi din nou pe a ei. Excitaţia îi era amplificată de dorinţa pe care o simţea şiroind dintr-însa.

– Cît timp poţi să-ţi ţii respiraţia? murmură el.

– Nu destul de mult, rîse Kasey tremurat, căutîndu-i iarăşi buzele. Nici pe departe îndeajuns. Ne vom îneca?

– Probabil.

Mîna lui îi coborî peste coaste, pînă la şold, la coapsă şi înapoi pe mijloc.

– Te deranjează?

– În clipa asta, nu. Mai sărută-mă, doar. Sărută-mă şi nu spune nimic.

Nu putea suporta. A doua zi, la aceeaşi oră, avea să se afle în avion. N-avea să mai poată întinde braţele, să-l atingă, să-i simtă mîinile pe trupul ei. Gustul lui urma să-i rămînă numai în memorie. Aceste trei luni din viaţa ei aveau să fie înghiţite de ceea ce urma. Cum putea să plece? Cum ar fi putut să rămînă? Preţul pe care trebuia să-l plătească părea deja copleşitor de mare. Avea să-şi mai rezerve un supliment, îşi spuse ea. O ultimă noapte. O ultimă şi completă noapte.

– Jordan, hai să nu mergem diseară la petrecere, se retrase Kasey de lîngă el, dorind să-i vadă chipul. Am nevoie să rămîn singură cu tine, aşa cum am fost la New York. Nu putem merge undeva, numai pentru

noaptea asta? Mîine începe un an cu totul nou. Vreau să petrec această ultimă noapte cu tine. Numai cu tine.

– Un apartament la *Hyatt?* murmură el. Şampanie şi caviar? Îmi amintesc, pare-mi-se, că-ţi place foarte mult caviarul.

– Da.

Îl strînse pe după gît, scurt, cu disperare, lipindu-şi obrazul de al lui.

– Sau pizza şi bere la *Las Chance Motel.* Nu contează. Te iubesc.

Nu se putea opri s-o spună.

– Te iubesc atît de mult!

Gura i-o imobiliză pe a lui, înainte de a apuca să vorbească.

– Jordan!

Vocea lui Beatrice risipi tăcerea. Jordan îşi desprinse gura de a lui Kasey, fără grabă.

– Mamă, îşi ridică el privirea, ţinînd-o pe Kasey cu un braţ. Te-ai întors atît de devreme?

– Ce faci?

– Păi, fac o baie, răspunse Jordan nepăsător. Şi o sărut pe Kasey. Doreşti ceva?

– Eşti conştient de faptul că avem servitori care ar putea ieşi aici în orice clipă?

– Da. Mai e şi altceva?

Ochii lui Beatrice scăpărară, dar îşi păstră demnitatea. Kasey fu nevoită s-o admire.

– A telefonat Harry Rhodes. Trebuie să te vadă peste o oră, într-o problemă de afaceri. Spune că e foarte important.

– Bine. Îţi mulţumesc.

– Ai supărat-o, Jordan, comentă Kasey, cînd Beatrice îi lăsă singuri.

– Probabil că am s-o supăr mult mai rău, replică el, meditativ.

Era timpul să se schimbe cîteva lucruri, îşi spuse. Cîteva schimbări categorice. Casa era moştenirea lui, dar putea fi mai înţelept să i-o lase ei în grijă şi s-o ducă pe Alison în altă parte. Iar Kasey... cu Kasey era altceva. Mă rog, aveau la dispoziţie toată noaptea ca să discute, decise el, îmbrăţişînd-o din nou.

– Dacă eşti gata cînd mă întorc de la discuţia cu Harry, putem începe din timp.

– Să vorbeşti repede, îl sfătui Kasey.

Tocmai îşi uscase părul, cînd auzi un ciocănit în uşa dormitorului.

– Intră.

Deschise dulapul. Din nou rochia verde? se întrebă, scoţînd-o.

– Bună, Millicent.

Servitoarea se opri în prag.

– Domnişoară...

Îşi împreună mîinile în faţă, cu o expresie stinghertă.

– Doamna Taylor ar dori să vă vadă – în salonul dumneaei.

– Acum? pipăi Kasey materialul rochiei.

– Da, vă rog.

„Aş putea foarte bine să termin odată," îşi spuse ea, agăţînd rochia la loc în şifonier. Avea să fie neplăcut. Dacă pînă acum n-o ştiuse, faţa servitoarei

spunea totul.

– Bine, cobor imediat.

Millicent îşi drese vocea:

– Trebuie să vă conduc eu.

Kasey oftă. N-o putea învinui pe servitoare.

– Ia-o înainte, o invită ea, urmînd-o.

Millicent bătu la uşa lui Beatrice, apăsă pe clanță, apoi plecă grăbită. Kasey trase pentru ultima oară aer în piept şi intră.

– Doamnă Taylor?

– Intră, domnişoară Wyatt.

Beatrice nici nu întoarse capul de la biroul său de culoare ivorie.

– Şi închide uşa.

Kasey se supuse, pomenindu-se că-i ardea buza după o țigară. Camera era apăsătoare şi, i se păru, la fel de dificilă ca şi femeia care o locuia.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Taylor?

– Ia loc, domnişoară Wyatt, îi indică bătrîna un fotoliu edwardian. E timpul să avem o mică discuție.

Kasey se aşeză, aşteptînd inevitabilul.

– V-ați prelungit şederea aici cît de mult posibil.

Acum, Beatrice se răsuci spre ea, împreunîndu-şi mîinile pe birou.

– Vă preocupă cercetările lui Jordan, doamnă Taylor?

„Azi nu mă poți lovi," adăugă, în sinea ei. „E ultima zi."

– De ce nu-mi spuneți direct ce aveți în minte, doamnă Taylor, ca să ne scutiți pe amîndouă? con-

tinuă ea, cu voce tare.

– Ți-am verificat acreditările.

Beatrice bătea cu un pix de aur în birou; era singurul semn vizibil de emoție.

– Se pare că eşti considerată expertă în domeniu.

– M-ați controlat.

Kasey îşi simțea mînia crescînd şi încercă să şi-o stăvilească.

– Făcînd aceasta, am aflat că eşti nepoata lui Samuel Wyatt. O cunosc vag pe fiica lui, mătuşa dumitale. Cu ani în urmă, a avut loc un mare scandal în ceea ce te priveşte. O afacere foarte neplăcută.

Ciocăni iarăşi cu pixul.

– Mare păcat că n-ai rămas cu mătuşa dumitale, în loc să fii crescută de bunic.

– Vă rog.

Vocea lui Kasey scăzuse.

– Nu mă înfuriați.

Beatrice observă că îi fisurase calmul. Acesta fusese primul ei obiectiv.

– Nu figurai în testamentul bunicului dumitale pe linie paternă.

– Văd că ați cercetat scrupulos.

– Sînt o femeie foarte meticuloasă, domnişoară Wyatt.

– Dar nu una care ajunge prea repede la subiect.

– Atunci, să trecem la subiect, acceptă cealaltă. Se pare că eşti solvabilă financiar, dar nu prea...

– Încărcată?

– În limbajul dumitale vulgar, consimți Beatrice. Şederea aici a fost un aranjament foarte lucrativ pentru

dumneata. E absolut de înțeles că ai urmărit scopul unor recompense viitoare, insinuîndu-te pe lîngă Jordan şi Alison.

– Recompense viitoare?

Kasey simțea arsura începînd în josul abdomenului.

– Cred că nu e necesar să mă exprim concret, puse Beatrice jos pixul, împreunîndu-şi din nou mîinile. Jordan e un om extrem de bogat. Alison va primi o moştenire foarte sănătoasă, la maturitate.

– Înțeleg, răspunse Kasey, cu un efort de a-şi ține mîinile nemişcate. Insinuați că sper să obțin foloase financiare formîndu-mi o relație cu Jordan şi Alison.

O privi lung, rece.

– Sînteți o femeie dură, doamnă Taylor. Nu v-a trecut prin minte că aş putea să țin la ei indiferent de mărimea conturilor lor bancare?

– Nu.

Beatrice lăsă cuvîntul să-şi facă efectul.

– Am mai avut de-a face cu femei de genul dumitale. Mama lui Alison era una dintre ele, dar fiul meu n-a vrut să asculte. A preferat să se însoare cu ea în pofida obiecțiilor mele şi să se mute în cealaltă parte a țării. Fireşte, continuă ea, rezemîndu– se de spătar, cu ochii la Kasey, în cazul de față, problema se pune altfel. Jordan nu are intenția să te ia de soție. Se mulțumeşte cu o simplă aventură. Ca să revin la limbajul dumitale trivial, te-ai întins mai mult decît ți-era plapuma.

Lui Kasey îi venea să arunce cu ceva. Îi venea să sfîşie cîteva găuri în perfecțiunea albă care o încon-

jura. Rămase rigidă, stăpînită.

– Sînt conştientă de limitele relaţiilor mele cu Jordan, doamnă Taylor. Tot timpul am fost. Nu aveţi nici un motiv de îngrijorare.

– Nu-ţi voi mai tolera prezenţa sub acoperişul meu. Influenţa dumitale asupra lui Alison va necesita luni de zile pentru a se remedia.

– O viaţă, sper.

Kasey se ridică. Trebuia să iasă din camera aceea.

– N-o veţi mai înscrie niciodată în vechiul tipar. Nu i se mai potriveşte.

– Jordan are custodia asupra lui Alison.

Tonul, nu cuvintele, o opri pe Kasey. Simţi un fior rapid de spaimă.

– Da.

Beatrice se răsuci puţin în scaun, pentru a o privi direct în faţă.

– Dacă nu pleci azi, în după-amiaza asta, voi fi nevoită, spre binele lui Alison, să-l dau în judecată pentru custodia asupra ei.

– Dar e absurd.

Frica îi reveni, de două ori mai puternică. Simţi frigul lovindu-i pielea.

– Nici o instanţă nu vă va acorda custodia în defavoarea lui Jordan.

– Poate că nu, poate că da, ridică elegant din umeri Beatrice. Dar ştii cît de tulburătoare poate fi o luptă legală, mai ales atunci cînd e implicat şi un copil. Intentarea acţiunii pe temeiul unei conduite imorale ar face-o să devină deosebit de neplăcută.

– E fiul dumneavoastră.

Cuvintele răsunau abia mai tare decît o şoaptă.

– Nu-i puteți face asta. Nici lui Alison. Jordan nu i-a făcut nici un rău; niciodată nu i-ar face.

– Alison are nevoie de protecție.

O privi rece.

– Şi Jordan de asemenea.

– Protecție? Vreți să spuneți manipulare, nu-i aşa?

Reveni spre Beatrice. Probabil că visa. Însă nici chiar coşmarul ei n-o duruse vreodată atît de acut.

– Nu le-ați putea face asta. Nu puteți. E doar un copil. Îl iubeşte.

Nu voia să plîngă în fața acelei femei.

– Nu aveți nimic de cîştigat. N-o iubiți pe Alison aşa cum o iubeşte Jordan. Nu aveți nevoie de ea. Dacă ați putea înțelege ce înseamnă pentru un copil să fie disputat astfel, n-ați face-o.

Beatrice inspiră scurt.

– Dumneata hotărăşti.

Era incredibil, imposibil, dar Kasey îşi dădu seama că vorbea cît se poate de serios.

– Urma să plec mîine, spuse ea calmă. Nu merit osteneala, doamnă Taylor.

– Astăzi, înainte de a reveni Jordan. Nu trebuie să-i spui nimic despre ce am discutat.

– Astăzi, acceptă Kasey.

I se simțeau lacrimile în voce. Nu şi le putea opri. Se chinuia să nu-i inunde şi ochii.

– Azi, fiindcă eu sînt capabilă de un lucru de care dumneavoastră nu sînteți. Să-i iubesc pe amîndoi îndeajuns de mult pentru a le oferi ceea ce au nevoie. Unul de celălalt.

Beatrice îi întoarse din nou spatele.

– Între timp, Millicent îți va fi împachetat bagajele, iar Charles te va duce cu maşina unde doreşti.

Deschise carnetul de cecuri.

– Sînt dispusă să-ți recompensez discreția şi inconvenientele, domnişoară Wyatt...

Kasey trînti palma peste carnet, întrerupînd-o. Beatrice îşi ridică privirea, surprinsă.

– Nu vă forțați norocul, şopti Kasey. V-am dat cuvîntul meu. E gratuit.

Ridică încet mîna şi se îndreptă.

– Va veni o vreme cînd veți avea de plătit ceea ce ați făcut azi. Ați pierdut mai mult decît am avut eu vreodată, doamnă Taylor.

Ieşi pe uşă, după care aproape se cocoşă de durere. Avea nevoie de timp, de cîteva momente, ca să-şi revină. Şi mai trebuia s-o vadă şi pe Alison. Nu putea pleca fără a-şi lua rămas bun de la ea. „Ajută-mă să găsesc cuvintele potrivite," se rugă Kasey, mergînd pe culoar ca o somnambulă. „Nu mă lăsa să plîng în fața lui Alison."

Junghiul fulgerător de durere o amorțise. Întinse mîna spre clanța uşii lui Alison, cu degete nesimțitoare.

– Kasey! ridică fetița ochii; cățelul stătea încovrigat pe cuvertură, în timp ce Alison, alături, ciupea corzile ghitarei. Am învățat un cîntec nou. Să ți-l cînt?

– Alison, se aşeză Kasey lîngă ea.

– Ce este? se încreți fruntea fetei, studiind-o pe Kasey. Arăți ciudat.

– Alison. Mai ții minte cînd ți-am spus că, într-o zi,

va trebui să plec?

Văzu expresia din ochii copilului şi-i atinse obrazul.

– Ziua aceea a sosit, Alison.

– Nu.

Puse ghitara deoparte şi o apucă pe Kasey de mînă.

– Nu trebuie. Poţi rămîne.

– Ţi-am mai explicat şi înainte. Mai ştii? În legătură cu munca mea?

– Nu vrei să rămîi?

Începeau să-i curgă lacrimile. Kasey avu un moment de panică.

– Alison, nu se pune problema că vreau sau nu vreau. Nu pot.

– Ai putea. Ai putea, dacă ai dori.

– Alison, uită-te la mine.

Ajunsese la limită şi o ştia. Dar nu putea s-o lase aşa.

– Uneori, oamenii nu pot face exact ceea ce vor. Te iubesc, Alison, dar trebuie să plec.

– Şi eu ce-am să fac?

Era aproape un vaiet, în timp ce-şi arunca braţele pe după gîtul lui Kasey.

– Îl ai pe Jordan. Şi am să-ţi scriu, îţi promit. Poate, la vară, vii să-mi faci o vizită. Cum am mai vorbit.

– Pînă la vară mai sînt luni de zile.

Kasey o îmbrăţişă strîns, apoi o îndepărtă.

– Uneori, timpul trece repede.

Îşi scoase inelul de aur de pe deget, apăsîndu-l în mîna lui Alison.

– Ăsta-i pentru tine. Ori de cîte ori vei crede că nu

te mai iubesc, poți să te uiți la el şi o să-ți aminteşti că te iubesc.

Ridicîndu-se porni spre uşă. Durerea cocea, iar timpul trecea.

– Alison...

Se răsuci, cu mîna pe clanță.

– Spune-i lui Jordan că am...

Clătină din cap, apoi deschise uşa.

– Să ai doar grijă de el, pentru mine.

În camera de hotel ardea doar o lampă mică, dar pînă şi aceea îi rănea ochii. Kasey nu avea atîta energie ca să se ducă şi s-o stingă. Plînsul o secătuise, lăsînd-o bolnavă şi goală pe dinăuntru. Auzea din celelalte camere sunete de sărbătoare.

Era aproape miezul nopții.

„Acum ar fi trebuit să fiu cu el," îşi spuse Kasey. „Ar fi trebuit să am parte de noaptea asta, ultima. Ce-o fi crezut cînd a ajuns acasă şi a descoperit că plecasem? Am plecat fără o vorbă. Niciodată nu va putea înțelege," îşi reaminti ea. „Va suferi sau va fi doar furios?" Clătină din cap. N-avea nici un rost să speculeze. Se terminase.

Auzi scrîşnetul unei chei şi se întoarse. Cînd intră Jordan, nu spuse nimic. Avea gîndurile înecate în durere şi stare de şoc.

– Ar trebui să pui lanțul cînd vrei să ții pe cineva afară, Kasey, aruncă el cheia pe o masă. Cheile sînt destul de uşor de luat. Poți cumpăra una cu douăzeci de dolari şi o poveste inspirată. Tu te pricepi de minune la poveşti.

Rămase neclintită. Amenințarea lui Beatrice îi reteză impulsul de a se repezi în brațele lui.

– Cum m-ai găsit?

– Charles.

Se răsuci şi puse lanțul la uşă.

– Deşi a trebuit să vizitez cîteva baruri ca să-l găsesc. Avea seara liberă.

– Se pare că ai folosit cu succes timpul.

Observă că băuse, dacă nu mult, destul ca să se vadă. Trebuia să-şi păstreze calmul. Mîinile începeau să-i tremure şi-şi încleştă degetele pe marginea scrinului din spatele ei.

Jordan privi prin camera mică de hotel.

– Văd că n-ai ales *Hyatt*-ul.

– Nu.

Aveau să se schimbe cuvinte furioase, grele. Kasey se ridică şi întinse mîna după o țigară.

– Nu e ridicol? Prin hoteluri se pun chibrituri peste tot, iar eu nu găsesc nici unul.

Respirația i se opri, cînd Jordan o apucă de brațe şi o răsuci în loc.

– De ce-ai plecat?

– Trebuia să plec odată şi-odată, Jordan.

Vocea i se încordă de durere, cînd degetele lui i se înfipseră în carne.

– Ştim amîndoi că studiile se terminaseră.

– Studiile?

Dacă nu şi-ar fi ținut încleştate degetele, se temea că ar fi lovit-o. Îl rănise mai dureros decît ştiuse vreodată că putea să-l doară. Îl deschisese în calea suferinței. O zgîlții sălbatic:

– Asta-i tot ce-a fost între noi?

Începea să tremure toată, dar Jordan nu părea să observe. Niciodată nu-l mai văzuse astfel – brutal, furios. Îşi dorea s-o lovească, dacă aşa se termina mai repede totul.

– Fir-ai a dracului, o scutură el iarăşi, aproape ridicînd-o de pe picioare. Nu puteai măcar să mă pui de faţă? A trebuit să fugi pe la spatele meu, fără o vorbă?

Kasey se agăţă iar de scrin. Greaţa îi revenea în gît.

– E mai bine aşa, Jordan. Am...

– *Mai bine!* explodă el, făcînd-o să tresară. Pentru cine? Dacă n-ai avut bunul simţ să te gîndeşti la mine, cum rămîne cu Alison?

Era aproape prea mult ca să suporte. Kasey închise un moment ochii.

– M-am gîndit la Alison, Jordan. Trebuie să crezi că m-am gîndit la Alison.

– Cum mai pot crede ceva din ce spui? E distrusă. Uită-te la mine, o apucă el de păr, răsturnîndu-i capul pe spate. O oră am ţinut-o în braţe în timp ce plîngea, încercînd să-i explic ceva ce nici eu nu înţelegeam.

– Am făcut ceea ce a trebuit.

Capul începea să i se învîrtească. Trebuia să scape de el şi cît mai repede.

– Jordan, ai băut prea mult.

Vocea îi devenise uimitor de calmă.

– Şi mă loveşti. Vreau să pleci.

– Ai spus că mă iubeşti.

Kasey înghiţi un nod şi se îndreptă.

– M-am răzgîndit.

Îl văzu cum se albea la față.

– Te-ai răzgîndit?

Rostise cuvintele încet, fără să le înțeleagă.

– Exact. Acum pleacă şi lasă-mă în pace. Am de prins un avion, mîine dimineață.

– Cățea, şopti Jordan, smucind-o iarăşi spre el. Plec cînd am să termin. Încă mai avem o întîlnire.

– Nu, se zbătu Kasey, în neaşteptată panică. Nu, Jordan.

– Vom începe ceea ce ai început tu. Acum. Aici.

Şi-şi repezi gura peste a ei, înăbuşindu-i protestele. Kasey îl împinse, înnebunită de frică. Chiar şi asta avea să-i fie răpită – amintirea bucuriei de a-l iubi, de a fi iubită de el. O trăgea spre pat, iar ea se zbătea, dar Jordan era puternic şi turbat de furie. „Ce facem unul cu altul?" Gîndurile i se încețoşară, cînd el îi smulse cămaşa de pe umeri. Mîinile-i erau pretutindeni, trăgînd, sfîşiindu-i hainele, în timp ce ea se zvîrcolea.

Amintirea feței reci şi calme a lui Beatrice îi pluti pe dinaintea ochilor. „Nu te voi lăsa să ne faci asta."

Kasey nu se mai zbătu. Sub gura lui Jordan, a ei se înmuie şi cedă. „Ți-o pot dărui," îi spuse fără cuvinte. „O ultimă noapte. Nu ne-a furat-o, la urma urmei." Încetă să mai gîndească şi se lăsă iubită.

-14-

Kasey se trezi în lumina orbitoare a zilei. Gemu, într-un protest instinctiv, şi se întoarse pe cealaltă parte. Mîna ei atinse locul gol de alături. Deschise ochii. Jordan plecase. Se chinui să se ridice în capul oaselor, privind grăbită prin cameră în căutarea vreunui semn de la el. Cînd puse mîna pe perna de alături, o simți rece.

Cînd plecase? Îşi amintea numai că se iubiseră iar şi iar, în noapte, în disperare şi în tăcere. Bănuia că şi el dormise, era convinsă că avuseseră cîteva ore de linişte totală împreună. Trebuia neapărat să ştie că le avuseseră.

Nimeni nu-i putea răpi aceste ultime ore. Chiar în lipsa tandreței, existase dorința. Jordan n-avea să mai sufere. Ultima ei speranță era că această noapte îi alungase durerea, dacă nu şi furia. Se îndoia că avea s-o ierte vreodată pentru calea prin care sfîrşise totul.

Se ridică din pat. Mai avea de prins un avion.

Văzînd biletul pe scrin, îl privi cu ochi mari. Poate era mai bine să nu-l citească, să se prefacă a nu-l fi văzut. Ce i-ar mai fi putut spune acum, fără să aducă înapoi potopul de durere? Întinse însă mîna spre scrisoare înainte de a se putea opri. O deschise şi citi:

Kasey,

O scuză pentru azi-noapte ar însemna puțin, dar nu am nimic altceva de oferit. Furia nu e o justificare pentru ceea ce s-a întîmplat. Îți pot spune numai că regret ce am făcut mai mult decît orice altceva am făcut vreodată.

Îți las un cec pentru serviciile din ultima lună. Sper că-ți dai seama ce mi-ai dăruit, fiindcă eu nu am cuvinte să-ți spun.

Jordan

Kasey citi scrisoarea, o dată, şi încă o dată. Avusese dreptate să se aştepte la durere din partea ei. O mototoli în mînă, apoi o lăsă să cadă pe jos. „O regret," îşi spuse ea, şi luă încet cecul care fusese pus sub bilet. Acum era calmă. Îi mai rămăseseră foarte puține emoții de cheltuit. Privi scurt suma şi rîse sacadat.

– Generos, Jordan. Eşti un om generos.

Rupse metodic cecul în bucățele şi le lăsă să plutească pînă pe podea.

– Asta ar trebui să-l scoată din minți pe contabilul tău.

N-avea de gînd să plîngă iar. Nu-i mai rămăseseră

lacrimi. Cu un oftat tremurător, Kasey luă o ţigară.

– Montana, se hotărî ea dintr-o dată. În Montana trebuie să fie o zăpadă de doi metri şi un ger amarnic.

Nu era momentul să se ducă acasă, îşi spuse. Acasă, i-ar fi fost prea uşor să se prăbuşească. Se repezi la telefon, pregătită să-şi schimbă planurile.

Doctorul Edward Brennan opri motorul vechiului său *Pontiac*. Soarele cobora spre asfinţit, şi lucrase toată ziua. Spinarea îl făcea s-o simtă. „Îmbătrînesc," reflectă el, stînd la volan. Existaseră vremuri cînd putea să moşească trei nou-născuţi, să scoată o pereche de amigdale, să fixeze o tibie fracturată şi să vaccineze trei familii contra gripei, fără a încetini un moment. Dar avea şaptezeci de ani şi se gîndea că sosise vremea s-o lase mai moale.

Poate era timpul să-şi ia un asociat, un om tînăr, cu idei proaspete. Doctorului Brennan îi plăceau ideile noi. Zîmbi un moment, privind asfinţitul. Mare păcat că nu urmase şi Kasey medicina. Ar fi fost o doctoriţă extraordinară. Ce maniere impecabile la căpătîiul bolnavilor ar mai fi avut!

Printre copacii de pe muntele lui se repezeau dîre portocalii. Avea o mare conştiinţă a proprietăţii micii sale porţiuni de pămînt. Muntele lui, apusul lui de soare. Aşa simţea cînd stătea singur. Era un sentiment plăcut şi-l ţinea în mişcare.

Deschizînd portiera, ridică bocceaua cu pîine de casă şi conserve pe care i-o îndesase în mîini doamnă Oates cînd îi tratase băiatul de varicelă. Avea să-şi savureze onorariul la o ceaşcă de cafea. După aceea,

se gîndi el, întinzîndu-şi spatele obosit, poate lua şi un pahar din whisky-ul ilegal strecurat de domnul Oates înaintea plecării. Oates îl avea pe cel mai bun, de pe partea aceea a muntelui.

Uşa casei sale nu era niciodată încuiată şi o împinse, simțind deja gustul pîinii.

– Bună, Pop.

Doctorul Brennan tresări, privind-o apoi cu ochi mari pe femeia aşezată la masa de bucătărie.

– Kasey!

Era uimit s-o găsească şi surprins că nu se repezise în calea lui, să-l îmbrățişeze feroce, cu un sărut zgomotos. Acesta era modul ei tradițional de a-l saluta, indiferent că se despărțiseră de o zi sau de un an.

– Credeam că eşti tot în Tennessee.

– Nu, uite-mă aici, îi zîmbi ea, după care privi legătura din mîna lui. Miroase a pîine proaspătă. Face parte din taxă?

– Doamna Oates, răspunse doctorul Brennan, străbătînd odaia să pună bocceaua pe masă.

– Aha, surîse Kasey. Atunci, înseamnă că ai primit şi ceva mai înviorător de la domnul Oates, presupun. Ce-ți mai face învelişul stomacului?

– E destul de solid pentru un pahar, două.

Kasey puse o mînă peste a lui.

– Ce faci, Pop?

– Bine, Kasey.

Îi studie fața atent, cu un amestec de afecțiune şi profesionalism. Ceva nu era tocmai în regulă. O strînse şi el de mînă. Avea să-i spună totul, în felul ei, cînd era

gata. O cunoştea de prea mult timp ca să se aştepte la altceva.

– Dar tu? Ce-ai mai făcut? Nu ți-am mai primit scrisorile de şase pagini de aproape o lună.

– Nu-i prea mult, ridică ea vag din umeri. Am stat două săptămîni în Montana. Mi-am luat acolo o haină senzațională; ți-ar ține cald pînă şi în Aleutine. Un timp, am umblat prin Utah, cu echipa lui Phiefer. Molly Phiefer e la fel de dură ca întotdeauna. Şi-a sărbătorit şaizeci şi opt de ani de viață într-o tabără. Am ținut o conferință în două părți la St. Paul şi am pescuit păstrăvi în Tennessee. Şi m-am lăsat de fumat.

Ochii i se întunecară. Trase aer în piept.

– Pop... Sînt însărcinată.

– Însărcinată? se deschiseră larg ochii lui. Cum vine asta, însărcinată?

– Pop, întinse Kasey mîna spre a lui. Eşti medic. Ştii ce-i aia, însărcinată.

– Kasey.

Doctorul Brennan descoperi că trebuia să se aşeze.

– Cum s-a întîmplat?

– În modul tradițional, replică ea, încercînd un zîmbet. Nici chiar metodele moderne nu-s întotdeauna demne de încredere, adăugă, prevăzînd inevitabila întrebare.

Brennan trecu peste ea, pentru moment.

– Cît ai?

– Ce dată e azi?

Era obişnuit cu indiferența ei dezinvoltă față de trecerea timpului.

– 17 mai.

– Patru luni şi şaptesprezece zile.

– Foarte precis, remarcă el, înclinînd din cap.

– Sînt convinsă.

Îşi înlănţui degetele, apoi le desprinse iar.

Observîndu-i nervozitatea mişcărilor, doctorul Brennan luă o atitudine profesională.

– Ai consultat un medic? Ai vreo jenă, efecte secundare?

– Da, am consultat un medic.

Zîmbi iar, calmată de întrebările obiective.

– Nu, nu mă jenează nimic şi, după o lună nenorocită de greţuri matinale, nu mai am nici efecte secundare. Sîntem dezgustător de sănătoşi.

– Şi tatăl?

Îşi împreună din nou mîinile.

– Sînt sigură că şi el e foarte sănătos.

– Kasey, îi cuprinse el degetele în căuşul palmei, pentru a le opri agitaţia. Ce planuri are pentru copil? E evident că te-ai hotărît să duci sarcina pînă la capăt. Tu şi tatăl copilului trebuie să fi ajuns la vreun soi de înţelegere.

– Nu, n-am ajuns la nici un soi de înţelegere.

Îl privi drept în ochi, iar în expresie i se infiltră o oarecare vulnerabilitate.

– Nu i-am spus.

– Nu i-ai spus?

Acest lucru îl şoca mai mult decît toate celelalte. Pur şi simplu nu era genul ei.

– Şi cînd plănuieşti să-i spui?

– Nu plănuiesc.

Întinse mîna să ia o ţigară şi începu s-o sfărîme în bucăţi mici.

– Kasey, are dreptul să ştie. E copilul lui.

– Ba nu, ridică ea ochii iar. E copilul meu. Copilul are drepturi, eu am drepturi, Jordan îşi poate purta singur de grijă.

– Nu-ţi stă în fire, Kasey, replică el încet.

– Te rog, clătină Kasey din cap, strivind în mînă resturile ţigării. Nu-ncepe. N-am luat hotărîrea asta peste noapte. Luni de zile m-am tot gîndit. Ştiu că e ceea ce trebuie să fac. Copilul meu nu va fi sfîşiat în două fiindcă eu şi tatăl lui am comis nişte greşeli. Ştiu ce s-ar întîmpla dacă i-aş spune lui Jordan.

Vocea începea să-i tremure şi stătu un moment să se calmeze.

– S-ar oferi să mă ia de soţie. E un om de onoare. Eu aş refuza, fiindcă nu pot suporta să...

Glasul i se frînse din nou şi scutură din cap, nervoasă.

– N-aş suporta să mă ia din obligaţie. Apoi, ar dori să-mi fixeze un soi de sprijin financiar. N-am nevoie. Nici copilul meu n-are nevoie. Ar trebui să se stabilească drepturi de vizitare organizate, cu copilul făcînd naveta de pe un litoral pe celălalt, fără să ştie niciodată unde-i e locul. Nu e drept. Nu primesc. Copilul îmi aparţine mie.

Bătrînul o luă iarăşi de mîini, privind-o lung.

– Îl iubeşti pe tată?

Se prăbuşi sub ochii lui.

– O, Doamne, da.

Şi, lăsîndu-şi capul pe masă, Kasey izbucni în plîns.

Bunicul ei o lăsă să se descarce. N-o mai văzuse suferind astfel de cînd era mică. Rămase cu mîinile ei într-ale lui, aşteptînd. Ce fel de om era acest Jordan, căruia îi purta copilul? Dacă-l iubea, de ce plîngea aici, singură, în loc să împartă cu el bucuria de a deveni în curînd părinţi?

Încercă să-şi amintească fragmentele de informaţii din scrisorile ei. Ştia cine era Jordan – scriitorul cu care lucrase la sfîrşitul toamnei şi începutul iernii, anul trecut. Doctorul Brennan îi admira cărţile. Scrisorile lui Kasey fuseseră entuziaste şi derutante. Dar, din partea ei, era obişnuit şi cu una, şi cu alta.

De ce nu citise printre rînduri? Şi acum, de luni de zile, se luptase să ia de una singură cea mai importantă decizie din viaţa ei. Detesta s-o vadă astfel – pierdută, înlăcrimată. Odată, trebuise s-o alunge de la el. Şi atunci fusese pierdută şi plîngea. Crezuse că propria lui hotărîre era mai folositoare pentru ea, iar după ce se aşezase praful, aşa şi reieşise. Dar intervalul intermediar îşi făcuse efectul asupra lui Kasey. Era un om destul de intuitiv ca să ştie că o parte din decizia ei actuală se baza pe propriile ei experienţe de viaţă. Nu-i putea oferi decît timp, sprijin şi afecţiune. Spera să-i fie de ajuns.

Se oprise din plîns. Rămase cu capul pe masă, odihnindu-se. De luni în şir nu se mai lăsase pradă lacrimilor. Încet, se ridică şi reîncepu să vorbească.

– L-am iubit – încă îl mai iubesc. Ăsta e unul din motivele pentru care procedez aşa.

Oftă. Avusese nevoie să discute cu cineva de cînd ieşise din salonul lui Beatrice, cu patru luni în urmă.

– Lasă-mă să-ţi explic totul şi poate ai să înţelegi.

Vocea i se calmase, lipsită de emoţie, şi-i povesti amănunţit situaţia din casa Taylor. Cînd vorbi despre Alison, Brennan recunoscu imediat paralela şi păstră tăcerea. Abia cînd îi descrise întîlnirea finală cu Beatrice, explodă.

– Adică zici că te-a ameninţat?

Sărise în picioare, uitînd durerea de spate. Era gata să se încaiere.

– Nu pe mine, îl apucă de mînă Kasey, ridicîndu-se şi ea. Pe Jordan, pe Alison. Mie nu-mi putea face nimic, nimic care să conteze.

– A fost şantaj, Kasey. Un şantaj simplu şi scîrbos.

Glasul îi suna răguşit de enervare.

– Ar fi trebuit să te duci direct la Jordan şi să-i spui.

– Şi ştii ce-ar fi făcut? îl luă ea de braţ. Ar fi năvălit acolo ca o furtună, la fel cum faci tu acum. Ar fi ieşit o scenă oribilă, cu Alison la mijloc. Crezi că puteam risca să transform casa aia în cîmp de luptă? Nu e decît o fetiţă. Ştiu ce-ar simţi, văzîndu-şi numele şi poza trîntite prin ziare, ascultînd şuşotelile.

Ochii-i erau elocvenţi, iar lacrimile i se uscaseră.

– Pune-te în locul meu, Pop. Cîndva, ai fost foarte aproape de aşa ceva. Dacă ar trebui să schimbi ceea ce ai făcut cu atîţia ani în urmă, ai face-o?

Brennan oftă şi o strînse la piept.

– Kasey, niciodată n-am crezut că va trebui să mai treci prin aşa ceva.

Avusese nevoie să vină acasă, să-i simtă braţele mari şi puternice, cu mîini blînde. Avusese nevoie de o stîncă şi niciodată nu cunoscuse una mai solidă.

– Te iubesc, Pop.

– Şi eu te iubesc, Kasey.

O mai ţinu un moment, fără să spună nimic. Deodată, îşi dădu seama că nu mai era mlădioasă ca nuiaua de salcie. Îi simţea rotunjimea, aşa cum stătea lipită de el. În chip neprofesionist, schimbarea îl şocă. Nu mai era fetiţa lui, ci o femeie care-şi purta propriul copil.

– Tocmai mi-a trecut prin minte, spuse el încet, că urmează să fiu străbunic.

– Întotdeauna ai fost un bunic grozav, murmură Kasey. Cel mai bun din lume.

– Rămîi aici pînă naşti copilul.

Oftă, rezemîndu-se de el.

– Rămîn.

Brennan o îndepărtă:

– Iei vitamine?

– Da, doctore, zîmbi ea, sărutîndu-l pe obraz.

– Şi-ţi bei laptele?

Îl sărută şi pe celălalt obraz.

– Ce zici de Bryan? îl întrebă. S-ar potrivi şi la un băiat, şi la o fetiţă. Cred că Bryan Wyatt sună bine. Demn, dar nu constipat.

Bătrînul îşi înălţă sprîncenele.

– Văd că mi se ia pîinea de la gură.

– Sau, poate fi şi Paul, continuă Kasey, în timp ce bunicul ei se ducea la frigider. Desigur, atunci ar trebui să fie băiat.

Îl privi în timp ce-i turna un pahar mare de lapte.

– Acum desfacem nişte delicatese de-ale doamnei Oates? despături ea legătura. Astea-s conserve de goldan? întrebă, ridicînd un borcan *Mason.* Mor după conservele de goldan.

– Perfect, îi dădu doctorul Brennan paharul cu lapte, zîmbind. Poți mînca vreo cîteva odată cu laptele, înainte să te examinez.

-15-

Kasey nici nu ştia cînd sosise luna iulie. În păduri răsăriseră flori sălbatice, iar în lădiţa de la fereastra bucătăriei, muşcatele. Noaptea, creierii ţîrîiau neîncetat. Putea sta în pat ascultîndu-i pînă tîrziu, în timp ce copilul se mişca agitat în pîntecul ei. „E grăbit," îşi spuse. „Sau, sînt grăbiţi."

Bunicul ei era aproape sigur că avea doi. Îi refuzase propunerea de a merge la spital să se asigure. Voia să fie o surpriză.

Trecuse mult timp de cînd nu mai dormea adînc. N-o lăsa copilul. Copiii n-o lăsau. Kasey nu avea nevoie de echipamente sofisticate ca să ştie că erau doi. Nici un copil nu putea fi, de unul singur, atît de activ. Cînd unul dormea, celălalt era treaz şi dădea din picioruşe. Iar ea era enormă.

Îşi ţinea mîinile de o parte şi de alta a abdomenului. „Nu voi ajunge pînă la termen," reflectă ea. În mod

tradiţional, gemenii se năşteau mai devreme. Închizînd ochii, începu să aţipească din nou. Îi plăceau mişcările dinăuntrul ei, îi plăcea să ştie că viaţa creştea, nerăbdătoare să vină pe lume. Aproape îi putea vedea cum aveau să arate. Un băiețel şi o fetiţă, îşi spuse, cu păr de un castaniu cald şi ochi mari, albaştri. Cînd le va privi ochii, avea să se gîndească la Jordan.

Se foi din nou, simţind împunsătura clară a unui cot. „Ce-o fi făcînd acum?" se întrebă. „Ce oră e în California? Destul de devreme ca să lucreze încă? Oare a terminat cartea?"

Kasey dorea mult s-o găsească într-o librărie, s-o aducă acasă şi să se închidă cu ea. Avea să i-l aducă înapoi, dimpreună cu toate orele pe care le petrecuseră împreună în biroul lui. Urma s-o păstreze pentru copiii ei. Niciodată nu aveau să afle că tatăl lor o scrisese, dar urmau să înveţe a-l admira şi respecta prin intermediul cuvintelor. Pentru ei o dorea, şi pentru Jordan.

Şi pentru Alison. Kasey se răsuci, de pe o parte, pe spate. Îi scrisese fetiţei, conform promisiunii. Călătoriile în zig-zag prin ţară o puseseră pe Alison în imposibilitatea de a-i răspunde. „Ar trebui să primesc în curînd o veste de la ea," reflectă Kasey. „M-am stabilit aici de aproape două luni. I-am scris acum trei săptămîni."

Kasey se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Era cald şi înăbuşitor, făcînd ca somnul să fie şi mai dificil. „Poate ar fi mai bine să mă fi uitat. Acum n-o prea pot chema să mă viziteze." Îşi mîngîie abdomenul. N-avea cum să-i explice şi nu putea fi sigură că Jordan nu afla. Urma să aibă grijă de ea şi s-o ocro-

tească. „Iar eu voi face acelaşi lucru cu copiii noştri."

Mişcările dinăuntrul ei încetară. Kasey se întoarse la pat şi adormi.

Doctorul Brennan o privi cum stătea în genunchi între straturile de legume şi le plivea de buruieni. Era înfloritoare. Nu-şi făcea griji pentru starea ei fizică. Era imaginea întruchipată a sănătăţii şi a forţei. Îşi reluase viaţa, cu entuziasmul ei caracteristic. Era mîndru de ea.

Avea unele îndoieli cu privire la înţelepciunea deciziei, dar Kasey era absolut sigură. Plănuia să discute din nou cu ea despre Jordan, însă o aştepta să nască şi să se pună iarăşi pe picioare. Principala lui grijă era copilul. Şi mama copilului.

– Nu ştiu de ce am sădit fasole grasă, murmură Kasey, smulgînd o buruiană îndărătnică. Nu pot suferi fasolea grasă, dar îmi place la nebunie cum stau boabele în păstaia lor mică şi durdulie. Cred că le-aş fi putut lăsa să se bronzeze.

Se aşeză pe călcîie, scuturîndu-şi mîinile de praf.

– Unele dintre roşii s-au copt. Le poţi mînca diseară la cină, cu porumbul pe care ţi l-a dat Lloyd Cramer pentru apendicită.

Îşi puse mîna streaşină la ochi, în soare, zîmbindu-i.

– Eu am ieşit în cîştig. Avea apendicele într-un hal fără de hal.

– Ce mercenar mai eşti, ridică ea o mînă, pentru ca bătrînul s-o ajute să se ridice în picioare, după care îl sărută cu obişnuita sa exuberanţă. Crezi c-ar trebui să

stropesc grădina? Toată săptămîna n-a plouat.

Brennan ridică ochii spre cer.

– Udatul grădinii e cea mai sigură cale de a aduce ploaia. Ne-ar prinde bine. Canicula te ține trează noaptea.

– Printre altele, se bătu Kasey cu palma pe burtă. Şi, nu, nu sînt obosită.

Rîse, anticipîndu-i întrebarea.

– Am destulă energie pentru toți.

– Ți-ai băut azi laptele?

– Morcovii n-o duc deloc bine, răspunse Kasey. Merg să aduc furtunul.

– Stropesc eu diseară, cînd se mai răcoreşte. Du-te şi bea un pahar.

– Am să vărs, îl amenință ea.

– Figura asta nu mai ține de cînd aveai doisprezece ani.

Îngustă ochii, măsurîndu-l. Ştia că era la fel de încăpățînat ca ea.

– La cină, am să fac cartofi gratinați. Şi cremă de vanilie. Mai mult lapte de-atîta, cît vrei?

– Ai să te îngraşi.

– *Sînt* grasă.

Şi se repezi în bucătărie, înainte ca bunicul ei să mai poată comenta.

Aşezîndu-se la masă, începu să curețe cartofii. În fața ei creştea o moviliță. Munca aceasta simplă şi scutită de gîndire avea ceva liniştitor, şi decoji mai mulți cartofi decît ar fi putut mînca ea şi bunicul ei la o singură masă. „Au să ne mai rămînă," socoti, privind grămada. „Pentru toată săptămîna. Ăsta-i ultimul," îşi

impuse, rostogolind cartoful în palmă. „Sau, va trebui să invităm şi vecinii." Nu-şi ridică privirea, cînd uşa se deschise, ci continuă să manevreze cuțitul.

– Poate va trebui să aduci vreo doi pacienți înfometați, spuse ea. M-am lăsat dusă de val. Ştii, în armată nici nu se mai curăță cartofii cu mîna, ceea ce e o cumplită abdicare de la tradiție. Au nişte aparate şi...

Îşi ridică ochii şi îngheță.

Jordan o văzu cum se albea încet la față. Îi distinse şocul viu din privire, şi spaima. I se înnodă stomacul de frică. Mîinile lui Kasey scăpară cuțitaşul şi se repeziră sub masă.

„O, Doamne, Doamne sfinte," se rugă ea deznădăjduită. „Acum ce mă fac? Ce-am să-i spun?"

Jordan nu zise nimic, rămînînd cu ochii ațintiți spre fața ei. Avea părul mai lung, observă el, aproape pînă la umeri. Cînd devenise atît de frumoasă? Şi înainte fusese frapantă, atrăgătoare, de neuitat. Dar cînd ajunsese frumoasă? Nu-şi mai putea lua ochii de la fața ei. Cît timp aşteptase ca s-o revadă, s-o privească luminîndu-se la vederea lui? Acum nu era luminată, ci îngrozită. El o făcuse, dar nu era prea tîrziu. Nu putea fi prea tîrziu. Toate acele luni de disperare nu putuseră trece degeaba.

Avea pielea la fel de fină pe cît şi-o amintea? S-ar fi crispat dacă o atingea? Îi era frică să încerce şi nu putea decît s-o privească.

Kasey îşi încleştă strîns mîinile pe sub masă. Trebuia să facă neapărat ceva, să spună ceva. Aşteptă un moment, pînă cînd fu sigură că vocea n-avea s-o dea de gol.

– Bună, Jordan, îi zîmbi, în timp ce unghiile i se înfigeau în palme. Erai în trecere?

Jordan făcu cîţiva paşi spre ea, menţinînd însă masa între ei. Fără masă, ar fi fost nevoit s-o atingă.

– Te caut de luni de zile.

O rostise ca pe o acuzaţie. Nu aşa voise s-o salute. Îşi jurase să fie calm, dar calmul îl părăsise în momentul cînd Kasey ridicase ochii spre el.

– Da? reuşi ea să-şi păstreze privirea liniştită. Îmi pare rău. Am călătorit cîte ceva. E în legătură cu cartea? Nu ştiu să fi omis ceva.

– Ai de gînd să încetezi!?

Striga la ea. „Cum pot să strig la ea într-o clipă ca asta?" se întrebă el. Dar nu era în stare să se oprească. Tot ceea ce-l ţinuse în viaţă de la plecarea ei se fărîmiţase în momentul cînd o avusese iar înaintea ochilor.

– Am trăit şase luni de iad. Cum poţi sta aici privindu-mă de parcă aş fi un vecin venit în vizită?

Ocoli masa, înainte ca ea să poate vorbi, şi o ridică în picioare.

– La naiba, Kasey...

Cuvintele i se pierdură, cînd o văzu.

– O, Doamne!

Fusese abia mai mult decît o şoaptă, în timp ce privirea îi cobora, pentru a reveni apoi spre faţa ei.

– Eşti însărcinată.

– Sînt.

Strînsoarea slăbi. Kasey îi simţi degetele desprinzîndu-se unul cîte unul. Se holba la ea de parcă în viaţa lui n-ar mai fi văzut-o.

– Ai...

Scutură din cap, ca şi cum ar fi ieşit de sub apă.

– Îmi porți copilul şi nu mi-ai spus.

O trase din nou spre el atît de repede, încît Kasey nu avu timp nici să țipe. Ochii lui nu mai erau goi, ci furioşi.

– Uită-te la mine, îi ceru, printre dinți. Uită-te la mine şi zi că nu-i al meu.

Îi văzu frica năvălind iarăşi în ochi şi-i dădu drumul. De ce nu se putea stăpîni să nu repete greşeala care-l făcuse s-o piardă? Jordan se întoarse, căutînd să-şi recapete controlul. Nu fusese pregătit pentru aşa ceva. Cum ar fi putut să fie? Trecu un lung, lung răstimp, pînă putu avea încredere în el însuşi să vorbească din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kasey, spuse el încet. Cum mi-ai putut ascunde acest lucru? Indiferent ce simțeai pentru mine, aveam dreptul să ştiu.

– Copilul meu are drepturi, Jordan.

În vocea ei se simțea calmul de moarte al disperării.

– Ale tale nu mă privesc.

O privi din nou, gata s-o implore, dacă era necesar. Îşi pusese mîndria-n cui cu luni în urmă.

– Nu mă alunga, Kasey, te rog.

Dădu s-o atingă şi, cînd Kasey deveni rigidă, îşi lăsă mîna să cadă pe lîngă trup. Plănuise să-i spună sute de lucruri, cînd în sfîrşit avea s-o regăsească, dar acum nu mai rămăsese decît unul singur.

– Te iubesc.

– *Nu!* se răsti ea, dîndu-i o palmă, turbată de furie.

Să nu-mi spui asta! Să nu-ndrăzneşti să mi-o spui acum.

Ochii, uscați cu o clipă în urmă, i se umpluseră de lacrimi.

– Aş fi dat orice ca s-o aud de la tine acum şase luni. *Orice*. Ceea ce am primit a fost un bilet şi un cec pentru serviciile prestate, de parcă aş fi fost o...

– Nu, Kasey. Te rog, doar nu poți crede...

Întinse iarăşi brațele spre ea, dar Kasey i le împinse în lături.

– Nu m-am culcat cu mulți bărbați. Te miră?

Îşi duse ambele mîini la obraji, ca să-şi şteargă lacrimile.

– Dar tu eşti primul care mi-a lăsat vreodată nota achitată.

– Kasey, nu, n-a fost nimic de soiul ăsta.

Cuvintele ei îl zguduiseră.

– Lasă-mă să-ți explic.

– N-am nevoie de explicații, scutură ea din cap, îndepărtîndu-se. Vreau să pleci. Ți-am mai cerut o dată să mă laşi în pace. Acum, ți-o cer a doua oară.

– Atunci n-am putut, nu pot nici acum. Nu înțelegi?

– Nu vreau să înțeleg, trase Kasey adînc aer în piept. N-am nevoie să înțeleg.

Vocea i se calmase, dar nu se întoarse spre el.

– Îmi pare rău că te-am lovit. Niciodată n-am mai făcut una ca asta.

– Kasey, te rog!

Cu blîndețe, îi atinse umărul.

– Stai jos, numai, şi ascultă-mă. M-ai iubit, cîndva. Nu pot lăsa lucrurile astfel.

Kasey nu se clinti. Nu-i răspunse. Jordan îşi simţea panica înteţindu-se şi făcu un efort să şi-o înăbuşe.

– Ascultă-mă doar, după care am să plec, dacă asta vrei.

– Bine.

Se îndepărtă, să n-o atingă, şi se aşeză.

– Te ascult.

Nu ştia de unde să înceapă, nici cum. Unde-i erau cuvintele?

– Cînd m-am trezit, atunci, în ultima dimineaţă...

Ezită. I se îmbulzeau atît de multe prin minte, avea atîtea de spus, iar emoţiile îl îmbrînceau din toate părţile. Kasey purta în pîntec copilul lui. În acel moment, îşi împreunase mîinile peste abdomen, parcă pentru a-l apăra pe cel ce era parte din el.

– Cînd m-am trezit, continuă Jordan, mă uram pe mine însumi. Ţineam minte că venisem în camera ta. Ştiam tot ce-ţi spusesem, ce făcusem. Tu încă mai dormeai. Ţi-am lăsat scrisoarea fiindcă nu credeam că voiai să mă mai vezi.

– De ce-ai crezut asta?

– Doamne sfinte, Kasey, am...

Trebuise să înfrunte gîndul o jumătate de an, iar acum era nevoit să-l rostească.

– Te violasem. M-am trezit din somn şi aveai pe braţe vînătăi lăsate de mine.

Acum întoarse el capul. Se duse la o fereastră, iar nodurile degetelor i se încleştară pe pervazul acesteia, albindu-se.

– Va trebui să duc cu mine fapta asta tot restul zilelor.

Un moment, Kasey tăcu. Un om de onoare, îşi spuse, rezemîndu-şi mîinile pe braţele scaunului. Iar un om de onoare nu putea suporta gîndul că avea să rămînă cu o faptă dezonorantă pe conştiinţă. Poate că, dacă ea însăşi n-ar fi suferit atît de rău, i-ar fi putut descifra durerea în mesajul pe care i-l lăsase.

– Jordan.

Îl aşteptă pînă se întoarse iar cu faţa spre ea.

– Ceea ce s-a întîmplat în noaptea aceea a fost departe de a fi viol. Aş fi putut să te opresc sau să-ţi rezist pînă la capăt. Ştii bine că n-am făcut-o.

– Nu conta nici dacă o făceai, se apropie el iarăşi de ea. Eram beat şi scos din minţi. Te-am lovit. Mi-ai spus de la bun început că aveam s-o fac.

Tăcu, dar nu-şi luă ochii nici o clipă dinspre faţa ei.

– Cred că ar trebui să afli că în noaptea aceea voiam să te cer în căsătorie.

Văzu şocul umplîndu-i ochii, înainte ca aceştia să se închidă.

– Cînd m-am întors de la întîlnirea cu Harry şi am descoperit că plecaseşi, nu mi-a venit să cred. M-am înfuriat imediat; aşa, mi-era mai uşor să suport realitatea. Mă deschiseseşi, mă obligaseşi să simt din nou, iar acum, cînd însemnai totul pentru mine, plecaseşi. Voiam să te lovesc.

Kasey continua să-şi ţină ochii închişi, iar Jordan îi studie faţa, în timp ce vorbea.

– Săptămîni de zile, în acele prime săptămîni de după ce apăruseşi în viaţa mea, mi-am spus că nu mă puteam îndrăgosti de tine. Se întîmplase prea repede. Eram doar atras, intrigat. Dacă n-aş fi fost un aseme-

nea nătîng, poate că nu te pierdeam. Tu mi-ai dăruit totul pe gratis, iar eu am primit, dar mă temeam să-ți dau prea mult în schimb.

Kasey deschise în sfîrşit ochii, privindu-l.

– Chiar şi acum, ne stau prea multe în cale, Jordan. Te rog, nu mai continua.

– Mi-ai spus că ai să mă asculți. Vei asculta pînă la capăt.

Îi privi mîinile revenind peste copil. Ceva se sfîşie înlăuntrul lui şi avu nevoie de un moment înainte de a continua.

– După acea ultimă noapte împreună, cînd ai plecat, am încercat să uit. Mi-am spus că mă minţiseşi. Mi-am spus că jucaseşi un joc. Apoi, mi-am amintit cum te uitaseşi la mine prima oară cînd mi-ai spus că mă iubeşti. Am înţeles că plecaseşi fiindcă eu nu-ți dădusem nimic în schimb şi pentru că, atunci cînd avusesem ultima ocazie, te lovisem.

– Jordan, s-a terminat, începu ea. Nu...

– Am încercat să trăiesc fără tine, clătină Jordan din cap, lăsîndu-se pe vine în faţa scaunului ei, ajungînd amîndoi cu ochii aproape la acelaşi nivel. Nu mai rămăsese nici un pic de culoare. Luaseşi toate culorile cu tine. Aşa că te-am urmat.

– M-ai urmat? repetă ea.

– Prima scrisoare pentru Alison venise din Montana. Cînd am ajuns acolo, plecaseşi de trei zile. Trei zile. Puteau la fel de bine să fi fost trei ani. Nu lăsaseşi nici o adresă. Şi, pentru că închiriaseşi o maşină, nu aveam cum să-ți dau de urmă. Am început să angajez detectivi, dar apoi mi-am amintit.

Se întrerupse din nou, ridicîndu-se.

– M-am gîndit ce simţeai. Aşa că, în loc să te mai caut, m-am întors şi m-am rugat să-i scrii din nou lui Alison.

Îşi trecu o mînă prin păr, retrăind neputinţa şi panica.

– De fiecare dată cînd scriai, încercam să te prind înainte de a pleca mai departe. O dată, am întîrziat doar cu cinci ore. Am crezut că înnebunesc. Ştiam că nu puteam s-o tot părăsesc aşa pe Alison la nesfîrşit, nici măcar pentru cîte o zi-două. Şi am început să mă gîndesc că aveai să te deplasezi încontinuu, mereu cu un pas înaintea mea, pînă la sfîrşitul zilelor. Apoi, a sosit ultima ta scrisoare. Cînd ai spus că te duci să stai cîteva luni cu bunicul tău, Alison a fost extrem de emoţionată. Suportase foarte greu pierderea ta.

Kasey clătină din cap, strîngînd pumnii.

– Nu.

– Iartă-mă. El îi luă o mînă ţeapănă într-a lui. De cum a primit scrisoarea, a vrut să plece la tine. A spus că o invitaseşi tu.

– Da, o invitasem.

Kasey îşi retrase mîna. Nu-l putea lăsa s-o atingă, nu acum. Dacă o atingea, niciodată n-avea să mai fie atît de puternică, încît să-l alunge.

Jordan îşi privi un moment mîna goală, apoi o vîrî în buzunar.

– N-am vrut s-o las iarăşi cu mama mea, nici măcar pentru cîteva zile. I-am spus că aveam să venim amîndoi.

– Alison e aici? simţi Kasey un surîs luminîndu-i

fața. Afară?

– Nu.

Jordan își înghiți invidia. Zîmbetul ei era destinat lui Alison, nu lui.

– Am vrut ca mai întîi să te văd numai eu. Trebuia să te văd singur. E la hotel. Are grijă de ea o familie cu doi copii. Spera ca, la întoarcere, să te aduc cu mine.

Kasey clătină din cap.

– Nu pot face asta. Aş dori mult s-o văd, dacă o aduci aici.

Jordan simți un nou junghi de durere. Pierdea şi nu avea nici o putere.

– Bine, dacă asta vrei. Vom profita de restul verii ca să căutăm o nouă locuință.

– O nouă locuință?

Trebuia să vorbească despre ceva, despre orice, ca să n-o mai preseze. Ca să nu-i mai cerşească.

– Am hotărît, acum cîtva timp, de fapt chiar înainte de Crăciun, că Alison are nevoie să iasă din casa aia, să scape de mama mea. Redactasem deja actele ca să-i predau ei casa. Nu avem nevoie de o locuință atît de mare. I-am spus lui Alison că vom căuta împreună şi vom încerca să ne stabilim undeva înainte ca ea să reînceapă şcoala.

Era gata să explodeze. Se întoarse din nou spre ea, cu pasiunea vizibilă pe chip.

– Nu-mi cere să plec, acum cînd te-am găsit, Kasey. Nu-mi întoarce spatele. Nu-mi poți cere să renunț la tine, la copilul meu.

– Copilul meu.

Kasey se ridică. Se simțea mai puternică dacă stă-

tea în picioare.

– Copilul nostru, se corectă Jordan, vinovat. Nu poți schimba asta. Un copil are dreptul să-şi cunoască tatăl. Dacă la mine nu te poți gîndi, gîndeşte-te la copil.

– Mă gîndesc la copil.

Îşi ridică mîinile la tîmple şi apăsă. Poate i se mai risipea tensiunea.

– Nu m-am aşteptat să vii aici; nu m-am aşteptat să mă iubeşti. Ştiam ce aveam de făcut.

– Dar am venit, o apucă Jordan blînd de umeri. Şi te iubesc.

– Nu, se retrase ea, clătinînd din cap. Nu mă atinge.

Îşi acoperi ochii, aşa că nu văzu fulgerul de emoție dintr-ai lui Jordan.

– Ştiam ce să fac, repetă. Nu-mi pot permite să mă gîndesc la tine, nici la mine. Trebuie să mă gîndesc la copilul meu. Nu pot să risc, cînd e vorba de copilul meu.

– Să rişti...? începu Jordan, dar Kasey trecu peste cuvintele lui.

– N-am să-l las să fie expediat de pe o Coastă pe alta. Va şti unde îi e locul. Nimeni nu va trage de el. Nu accept. Nu şi de data asta; de data asta, eu hotărăsc.

Începuse să suspine, acoperindu-şi fața cu mîinile. Jordan nu găsea nici o cale de a o linişti.

– E copilul meu, nu o proprietate pe care o putem tăia pe mijloc. Ar putea încerca să mă atace prin intermediul copilului. Ar putea încerca să mi-l ia. Te-am pierdut pe tine, am pierdut-o pe Alison, dar copilul ăsta nu-l pot pierde. Aş muri. Mama ta nu va pune mîinile

pe copilul meu!

– Ce tot vorbeşti?

Uitînd de sine, Jordan o apucă de coate, trăgîndu-i mîinile de pe ochi.

– Ce spui?

Kasey nu răspunse. Respira sacadat. Nu ştia ce spusese.

Ochii lui Jordan se îngustară ca două fante.

– A avut mama vreo legătură cu plecarea ta?

Kasey dădu să scuture din cap, dar privirea lui o opri.

– Habar n-ai să minți, aşa că nu încerca. Ce ți-a spus? Ce-a făcut?

Cînd ea nu-i răspunse, Jordan îşi impuse să fie calm. În ochii lui Kasey se ivise din nou teama, dar de dată astă ştia că nu el era cauza.

– Îmi vei spune exact ce s-a întîmplat între noi.

– O idee foarte bună, interveni doctorul Brennan, intrînd pe uşa din față.

Jordan aruncă o privire, dar nu dădu drumul brațului lui Kasey. Acum, nimeni n-avea să-l mai împiedice să afle adevărul.

– Nu e nevoie să iei ciomagul, fiule, îi spuse Brennan lui Jordan, amuzat. I-am spus că asta ar fi trebuit să facă încă de cînd a venit acasă, acum două luni.

– Pop, nu te băga.

– „Nu te băga," înălță Brennan sprîncenele spre nepoata lui. De cînd te ştiu ai fost obraznică.

– Pop, te rog, îşi smulse Kasey brațele din strînsoarea lui Jordan. Nu trebuie să te amesteci.

– Ba pe dracu'! tună bătrînul. Omul ăsta are dreptul

să ştie ce s-a întîmplat pe la spatele lui. S-a terminat cu pasienţele, Kasey. I-am servit şi lui cărţi.

Kasey cătină din cap, apropiindu-se de bunicul ei.

– Alison.

– Va avea grijă de Alison, Kasey. Orice nătărău şi-ar da seama. Îi spui tu sau îi spun eu?

– Spuneţi-mi dumneavoastră, i se adresă Jordan direct doctorului Brennan. Vreau să aud fără ocolişuri.

– Logic. Stai jos, Kasey, şi ţine-ţi gura, ordonă bunicul ei.

– Ba nu, n-am să...

– Kathleen, *şezi!*

Tonul lui o făcu să-şi înalţe bărbia, dar experienţa de-o viaţă o făcu să se supună.

– În regulă, Jordan, începu doctorul. S-ar putea să nu fie uşor de auzit. Vrei să iei loc?

– Nu, se răsti Jordan, apoi se reculese. Nu, mulţumesc.

– Eu, da, îmbătrînesc.

Doctorul Brennan se aşeză.

– Mama ta a pus-o pe Kasey în situaţia de a alege. Aş trage concluzia că e o excelentă judecătoare de caractere şi probabil a ştiut ce hotărîre avea să ia Kasey. Propria ei fericire, sau a ta şi a lui Alison.

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Atunci, cel mai bine e de-a dreptul. Mama ta a ameninţat că te dă în judecată pentru custodia asupra lui Alison, dacă nepoata mea nu-şi face bagajele şi nu pleacă imediat.

– Judecată pentru...

Jordan îşi trecu iarăşi mîna prin păr.

– E o nebunie. N-o vrea pe Alison şi, în orice caz, n-ar avea nici un temei pentru proces.

– Am spus că e o bună judecătoare de caractere, îşi privi doctorul Brennan nepoata. Încruntîndu-se, Jordan îi urmări direcţia ochilor. Simţi că i se risipeau puterile.

– O, Doamne!

Îşi frecă faţa cu mîinile, într-un gest de oboseală.

– Presupun că a aflat despre trecutul lui Kasey. Ar fi trebuit să apeleze la mine, îi spuse el încet doctorului. Niciodată n-aş fi lăsat-o pe mama să scape cu o asemenea ameninţare. Trebuia să vină la mine.

– Exact, încuviinţă doctorul Brennan. Dar n-a vrut să-şi asume riscul împreună cu doi oameni pe care-i iubea. Mama ta a ameninţat că intentează acţiune în temei de conduită imorală.

– Pop.

Cuvîntul fusese doar o şoaptă sleită.

– Totul, Kasey, totul odată. Şi, se întoarse el din nou spre Jordan, s-a oferit s-o plătească. Asta a fost singura ei greşeală de calcul.

Deasupra chiuvetei din bucătărie se afla o fereastră cu vedere spre munţi. Jordan se duse în faţa ei şi privi afară.

– Mi-e greu să spun ceva.

Avea glasul încordat şi răguşit.

– Ştiam că e capabilă de multe, dar n-aş fi crezut-o în stare de aşa ceva. Vă mulţumesc că mi-aţi spus.

Credea că simţise toată furia de care era în stare, toată durerea suportabilă. Se înşelase. Acum nu mai era sigur ce însemna absolutul.

– Voi discuta cu mama mea, domnule doctor Brennan, puteți fi sigur.

– Sînt sigur.

După ce aruncă o privire spre Kasey, bunicul ei se ridică.

– Am de stropit grădina.

Ieşi, iar în bucătărie se lăsă tăcerea.

Kasey trase adînc aer în piept. Totul ieşise la iveală, totul. Mai erau foarte puține de spus.

– Fac un ceai.

Ridicîndu-se, merse să pună ibricul pe foc.

– Kasey, nu pot nici să spun, nici să fac ceva care să dreagă cele întîmplate.

– N-a fost vina ta, Jordan, şi nu ție îți revine să le dregi.

Întinse mîna într-un dulap de deasupra.

– E ceai de plante. Pop mi-a tăiat porția de cafeină.

– Kasey, te rog, stai locului un minut.

Kasey se opri, întorcîndu-se cu fața spre el. Jordan îşi pregăti cuvintele. Trebuia să spună totul repede şi să iasă, cît timp se mai putea ține pe picioare.

– Mai întîi, îți promit, mama mea nu se va apropia niciodată de copilul nostru... al tău.

Simți durerea clocotindu-i în stomac, cînd renunță la drepturile lui.

– Nu voi avea nici o pretenție. Am să-ți ofer sprijin financiar, dacă-l accepți. Am să înțeleg, dacă nu vrei.

– Jordan...

– Nu, încă nu spune nimic.

Ştia că trebuia să termine repede.

– Copilul e al tău, complet al tău; accept asta. Ai

cuvîntul meu că nu voi veni niciodată cu vreo revendicare. Ştiu cît de mult înseamnă Alison pentru tine. O las la tine cîteva zile, dacă vrei, în timp ce eu mă întorc să rezolv cu mama mea.

– Nu contează, Jordan...

– Pentru mine contează! ridică el o mînă, ca pentru a nu-şi pierde controlul. Cînd găsesc o locuinţă pentru noi şi ne instalăm, îi voi trimite bunicului tău adresa. Şi aş dori să aflu cînd se naşte copilul şi că eşti bine.

Cuvintele lui schimbau totul. Ceea ce păruse logic cu o oră în urmă, se vădea acum absurd. Oamenii care se iubesc trebuiau să stea împreună.

– Jordan, începu ea, după care scoase un sunet slab şi-şi apăsă mîna pe o parte a abdomenului.

– Ce e? o apucă Jordan de braţe, în panică. Ai dureri? Copilul? O, Doamne, nu trebuia să vin aici! Nu trebuia să te tulbur aşa. Îl chem pe bunicul tău.

– Nu e nevoie, îi zîmbi Kasey. Copilul dă din picioare, atîta tot. E foarte activ.

Jordan îşi coborî privirea. Încet, ridică mîna şi-şi depuse palma pe umflătura pîntecului ei. Dedesubt, viaţa palpita cu nerăbdare. Îl năpădi cea mai simplă uimire. Acolo, înăuntru, creştea o parte din el însuşi. O parte din Kasey. Ei doi creaseră o fiinţă omenească. Aproape că puţu simţi conturul unui picioruş, cînd acesta îl lovi în palmă. Cînd Jordan ridică ochii spre ea, Kasey îi văzu unduindu-se de emoţie, ameţiţi de uimire. Zîmbi şi îşi puse mîna peste a lui.

– Ar trebui să-l simţi cînd îl apucă de-a binelea.

Durerea îl potopi dintr-o dată, alungîndu-i culoarea din obraji. Acela avea să fie primul şi ultimul său con-

tact cu copilul lui. Ultimul prilej cînd o atingea pe femeia iubită. Kasey observă schimbarea, înainte ca Jordan să se întoarcă pentru a porni spre uşă.

„Nu-l lăsa să plece," strigă inima la ea. „Nu fii proastă. Este riscant," îi aminti mintea. „Pentru tine, pentru voi toţi, asumă-ţi riscul," stăruia inima. „Eşti destul de puternică. Toţi sînteţi destul de puternici."

– Jordan, îl strigă, înainte de a ajunge la uşă. Nu pleca.

Cînd el se întoarse, Kasey ajunsese la jumătatea distanţei dintre ei.

– Avem nevoie de tine.

Îşi aruncă braţele pe după gîtul lui.

– Am nevoie de tine.

Jordan ar fi vrut să ia ceea ce-i oferea, dar se abţinu.

– Kasey, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu vreau...

– Of, taci şi sărută-mă. Au fost prea multe vorbe. A trecut prea mult timp.

Îi găsi gura, apoi îi auzi geamătul scăzut de uşurare.

– Te iubesc, începu el să-i îngroape faţa sub sărutări. Niciodată nu va mai trece o zi fără să mă auzi spunînd asta. Te iubesc.

– Sărută-mă cu adevărat, murmură ea, încercînd să-i oprească gura prădalnică. N-ai să spargi copilaşii.

O strînse la piept, pierzîndu-se în gustul ei. Era a lui – în sfîrşit, complet a lui.

– Copilaşii? repetă el deodată, îndepărtînd-o puţin. Copilaşii?

– Nu ți-am spus că sînt doi?

Jordan îşi scutură capul şi rîse scurt, uimit.

– Nu.

Rîse din nou şi o îmbrățişă strîns. Simțea viețile dinăuntrul ei mişcîndu-se şi întinzîndu-se.

– Nu, nu mi-ai spus. Cum am putut trăi fără tine mai mult de o jumătate de an? Aia n-a fost viață, îşi răspunse el singur la întrebare. Abia acum am început să trăiesc din nou.

Îi aplică un sărut febril, ca şi cum ar fi putut umple şase luni de goliciune cu o singură îmbrățişare. Apoi, o desprinse iarăşi de el, cu o privire intensă.

– Cu obligații, de data asta, îi spuse. De data asta vreau obligații, Kasey.

– Pentru amîndoi, încuviință ea şi i se repezi la piept.

EPILOG

Focul care vuia în cămin încălzea comod *living room*-ul. Afară era o zăpadă de şaizeci de centimetri şi continua să ningă. Kasey strecură un cadou de ultim moment sub pomul de Crăciun, apoi se retrase să-l admire. Şiragurile de popcorn îl învăluiau cruciş de jos şi pînă-n vîrf. Zîmbi, amintindu-şi haosul din bucătărie, în seara cînd le făcuseră. Haosul îi aducea aminte de unul dintre lucrurile ei favorite.

Aplecîndu-se, începu să se joace cu o cutie care avea numele ei pe o etichetă.

– Trişezi? întrebă Jordan din uşă, iar Kasey se îndreptă la loc grăbită.

– Fii sigur că nu.

Aşteptă pînă cînd Jordan străbătu odaia şi o cuprinse cu braţele.

– Adulmecam doar. Adulmecatul nu înseamnă trişare. Ba chiar se cere, de Crăciun.

– Asta-i analiza ta intelectuală, doctore Taylor? îşi frecă el nasul de gîtul ei, găsindu-şi locul favorit.

– Categoric. Cum merge cartea?

– Perfect. Am un personaj principal fascinant.

O împinse puţin, ca s-o vadă mai bine. Era radioasă. Oare Ajunul Crăciunului o făcea să strălucească astfel?

– Te iubesc, Kasey, o sărută el tandru. Şi sînt mîndru de tine.

– Pentru ce?

Kasey îşi împreună mîinile pe după gîtul lui, surîzătoare.

– Prefer complimentele concrete.

– Pentru că ţi-ai luat doctoratul, creşti o familie, întreţii un cămin.

– Desigur, le-am făcut singură pe toate.

Zîmbind, îi cuprinse faţa în palme.

– Jordan, eşti teribil de dulce. Mor după tine.

Şi îl trase spre ea pînă cînd gurile li se întîlniră.

Fu necesar doar un moment, pentru ca sărutarea să se înfierbînte. Erau înlănţuiţi strîns, uniţi unul cu celălalt. Plăcerea blîndă şi pasiunea fierbinte se contopeau.

– Ninge, murmură Jordan.

– Am observat, oftă încet Kasey, în timp ce buzele lui îi mîngîiau gîtul.

– Avem lemne destule.

– Le-ai tăiat minunat. Întotdeauna sînt impresionată.

Îi trase capul înapoi atîta cît să-i ajungă la gură cu gura ei.

– Mai ţii minte fantezia despre care am vorbit în Ajunul Crăciunului, acum doi ani?

– Mmm, se îndesă şi mai aproape Kasey. Înzăpeziţi, murmură ea. Cu lemne, vin şi unul cu celălalt.

Cockerul spaniel năvăli în cameră, urmat de doi ţînci care tropăiau.

„Fugi pe viaţă şi pe moarte," spuse Kasey în sinea ei, zîmbind, cu capul rezemat pe umărul lui Jordan.

– Bryan, Paul, veniţi imediat aici, se repezi şi Alison, pe urmele lor. Ştiţi că n-aveţi voie să-l hărţuiţi pe Maxwell.

Oftă, clătinînd din cap, în timp ce gemenii se prăbuşeau pe covor, strîngînd cîinele între ei.

Jordan îi privi pe copii cum îl adorau zgomotos pe nefericitul cîine. Strînse mai cald cu braţul umerii lui Kasey.

– Sînt fermecători, murmură el. Întotdeauna sînt uimit să văd cît de perfect de fermecători sînt.

– Şi de manieraţi, observă Kasey, în timp ce Bryan îl îmbrîncea pe Paul în lături ca să apuce mai bine cîinele de gît. Alison se repezi să-i despartă.

Jordan rîse, trăgîndu-i iarăşi capul spre el.

– În legătură cu fantezia aia...

– Ne întîlnim la miezul nopţii, şopti ea. Aici.

– Tu aduci vinul, eu aduc lemnele.

– S-a făcut.

Copiii deveneau tot mai zgomotoşi, iar Kasey ştia că orice conversaţie privată avea să devină în curînd imposibilă. În plus, voia să intre şi ea în joc.

– Mai e ceva, adăugă, adresîndu-i unul dintre surîsurile ei nevinovate.

Jordan o privi nedumerit, după care îi apropie gura de a lui.

– Vom mai avea un copil, îl anunță ea. Sau doi, izbuti să mai spună, înainte ca gura lui s-o amuțească.

SFÎRŞIT